

Giới thiệu Trộm Tim

Truyện Trộm Tim với nhiều tên gọi khác như Trộm Tâm và Thâu Tâm cùng tác giả là Hải Lục, với bối cảnh cổ đại nhân vật chính là kẻ trộm khắp đại giang nam bắc, quái đạo “Một Trận Gió” khét tiếng trong thiên hạ.

Đặt chữ nhân lên hàng đầu, tánh mạng bằng hữu không gì có thể thay thế, y xâm nhập vào thâm cung tuyệt địa, quyết trộm bằng được thánh bảo của Hồ quốc. Thế nhưng y vạn lần không ngờ tới người trông coi thánh bảo là một nàng công chúa tuyệt sắc.

Kỳ lạ hơn nữa, cô nương này cũng không lớn tuổi, tại sao cả người lại giống như khối băng, tản ra hàn khí kinh hồn? Lần đầu tiên trong đời, y gặp một nữ tử lạnh lùng tới vậy. Lúc này đây, y trộm không chỉ có bảo vật. Thứ y muốn còn có mỹ nhân xinh đẹp như tiên kia thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu:

Trăng sáng trên cao, đêm lạnh như nước.

Một đôi già trẻ thành thoi chuyện trò dưới gốc cây.

“Đêm nay gia gia kể cháu nghe về kỳ nhân dị sự trong võ lâm được không? Cháu muốn nghe những chuyện thú vị được nhiều người biết tới.” Đứa nhỏ mở to đôi mắt tròn, giọng điệu tràn ngập mong chờ.

Ông lão đầu bạc cười ha hả nói: “Được, đêm nay gia gia nói về những ‘Phiền toái’, những ‘Phiền toái’ thú vị cực kỳ.”

“‘Phiền toái’? ‘Phiền toái’ là gì?” Đứa nhỏ nghiêng đầu, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Ông lão giải thích: “Thứ làm người ta tâm phiền ý loạn, khó có thể giải quyết, cũng không dứt khỏi được chính là ‘Phiền toái’.”

Đứa nhỏ rớt cuộc đã hiểu, nói: “A, chẳng trách mỗi lần cháu tranh cãi với mẫu thân, mẫu thân liền bảo cháu phiền toái.”

Ông lão khẽ cười nói: “So với ‘Phiền toái’ của gia gia, cháu còn chưa tính là phiền toái. ‘Phiền toái’ gia gia muốn nói đây không phải sự việc, không phải đồ vật, mà là con người, năm con người rất phiền toái.”

Đứa nhỏ hỏi: “Là năm người nào ạ?”

“Năm người thần thông quảng đại này lần lượt là khinh công đệ nhất thiên hạ danh xưng quái đạo ‘Một Trận Gió’, đồ kỹ xuất thần nhập hóa ‘Thắng Tới Cùng’ Tiêu Thường Tiêu, y thuật diệu tuyệt nhưng tánh tình quái đản ‘Ma Y’ Tề Di, nói đầu trúng đấy, liệu việc như thần ‘Kim Khẩu Khó Đồ’ Bốc Mặc Nhi và tài ăn nói bậc nhất ‘Lưỡi Hoa Sen’ Hoa Xảo Ngữ.”

“Quái đạo Một Trận Gió? Quái đạo? Hẳn là kẻ trộm sao?”

“Quái đạo Một Trận Gió là kẻ trộm, một kẻ trộm chưa ai thấy mặt qua. ‘Một Trận Gió’ chính là đề hình dung khinh công cao diệu thần kỳ của hắn giống như gió. Cháu nói xem, có ai thấy được gió, bắt được gió chứ? Cho nên Một Trận Gió tới bây giờ vẫn tiêu điều tự tại, gây án khắp nơi, không ai biết tên thật hắn là gì, lai lịch là chi, thậm chí tuổi tác, tướng mạo cũng phủ màn nghi vấn.”

“Hắn trộm tất thấy mọi thứ, từ cái gối vàng thêu hình phi long trong cung Hoàng Thượng đến cái chén bể của thằng nhóc ăn mày ven đường. Mỗi lần trộm, hắn đều có thói quen lưu lại phong thư, trong đấy ghi rõ nguyên nhân, quá trình cùng cảm tưởng. Chẳng qua không ngờ được Một Trận Gió cư nhiên là người biết công đạo, những đồ vật bị mất tưởng chừng như không có manh mối, hắn lại có thể tìm thấy rồi trả cho người mất.”

Đứa nhỏ kinh ngạc thốt: “Cái gì? Một Trận Gió không giữ bảo vật cho mình sao?”

“Đúng vậy, Một Trận Gió trộm vật chứ không giữ vật. Buồn cười hơn là manh mối về đồ vật bị mất ít nhiều có liên quan đến nhân phẩm người mất, người nếu nhân phẩm tốt, hắn sẽ gọi ra nhiều manh mối cho người mà đồ vật trả lại cũng hoàn hảo vô khuyết; ngược lại nhân phẩm người quá kém, muốn tìm được vật e rằng khó như lên trời.”

Ông lão tươi cười mang theo vẻ tán thưởng: “Một Trận Gió là kẻ trộm chân chính, nhưng hắn trộm không nhằm vào mục đích tư lợi, trái lại, hắn đem tiền của phi nghĩa phân phát cho dân nghèo, có thể nói là một kẻ trộm rất có nghĩa khí.”

Đứa nhỏ vỗ tay, cười nói: “A! Một Trận Gió thực tài ba, vậy những ‘Phiền toái’ còn lại thì sao?”

Ông lão nói tiếp: “Bốn ‘Phiền toái’ kia dù không thần bí bằng Một Trận Gió, nhưng mỗi người đều là thiên tài dị bẩm, khó đối phó như nhau. Tỳ như Thăng Tới Cùng Tiêu Thường Tiểu dung nhan kiều mỹ diễm lệ, một đôi mắt hoa đào đủ khiến bao người phải khuynh đảo vì nàng. Nàng là bà chủ của thiên hạ đệ nhất đại đồ phùng ‘Thường Tiểu’, nắm trong tay mối quan hệ cùng nhân mạch rộng khắp, người trong quan trường lẫn nhân sĩ giang hồ khi thấy nàng cũng phải nhường nhịn ba phần.”

“Thăng Tới Cùng Tiêu Thường Tiểu thực sự lợi hại như danh xưng sao?” Đứa nhỏ gãi gãi đầu, không thể tin trên đời lại có người đánh bạc toàn thắng, nó nhớ rõ phụ thân nó hề đánh bạc là thua, mỗi lần như vậy đều bị mẩu thân nó mắng không ngớt đầu lên nổi.

“Không sai.” Ông lão gật đầu. “Xưng là Thăng Tới Cùng bởi vì nàng chưa bao giờ thua ai, nàng có được tất cả mọi thứ đều nhờ vào thắng bạc.”

“Còn Ma Y Tề Dị thì thế nào? Hẳn được cho là quái đản, tại sao lại gọi hắn là Ma Y?”

“Ma Y Tề Dị thân tại bốn phương, hành tung bất định. Hắn tuần tú bất phạm, ngọc thụ lâm phong, là một công tử hoàn mỹ làm mê đảo không ít cô nương, có điều tánh tình hắn quý quái, lạnh lùng hay thay đổi, không phân được chính tà, y thuật lại cao minh đến mức chỉ cần hắn tình nguyện ra tay, nhất định sẽ không có người chết.”

Trong mắt ông lão lộ ra vẻ kinh hoàng, thanh âm có chút run rẩy, có thể thấy lòng ông tràn ngập nỗi sợ hãi sâu sắc.

“Nghe đồn phương pháp cứu người của hắn khiến người ta cảm thấy chết còn thống khoái hơn, mà những người được cứu đó tịnh không ai muốn gặp hắn lần nữa, chưa từng có ngoại lệ nào là đủ biết cái đáng sợ của hắn, bởi vậy hắn mới được xưng là Ma Y.”

“Đúng là đáng sợ thật, cháu có bệnh cũng không cầu hắn trị.” Đứa nhỏ bị dọa trắng cả mặt, thảm bừa môi râu rĩ nói.

Ông lão đưa tay xoa đầu nó, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, Ma Y dốc lòng nghiên cứu y thuật nhưng lại không hứng thú với việc cứu người, hơn nữa tính cách hắn quái gở, phương pháp chữa bệnh kỳ dị, thực sự rất ít người dám cầu hắn chữa trị.”

Đứa nhỏ lúc này đã an tâm, bèn hỏi: “Kim Khẩu Khó Dò là ý gì hở gia gia?”

Ông lão cười đáp: “Kim Khẩu Khó Dò Bốc Mặc Nhi là một cô nương có khuôn mặt thanh nhã tinh tế động lòng người, nghe nói nàng học văn uyên thâm, còn biết xem tướng đoán mệnh, tánh tình thẹn thùng nhát gan, không thích giao du với người ngoài, nhiều năm chỉ một mực ẩn cư ở núi Duy Cô, Giang Nam.

Tuy núi Duy Cô không lớn, vị trí cũng không xa, nhưng không ai có thể tiến vào ngoài trừ bốn người ‘Phiền toái’. Theo lời đồn, vì muốn bảo vệ con gái, phụ thân Bốc Mặc Nhi năm đó đã thiết lập một trận pháp kỳ lạ, còn nguyên do sâu xa thế nào thì không ai biết được.”

Đứa nhỏ mặt đầy cảm thông, tức giận nói: “Chỉ những người ‘Phiền toái’ mới được phép tiến vào, vậy chẳng phải Bốc Mặc Nhi cô độc lắm sao? Không ai chơi đùa với nàng, nếu là cháu chắc đã chết vì chán.”

“Đại khái là vậy, gia gia cũng không rõ. Người ‘Phiền toái’ cuối cùng là Lưỡi Hoa Sen Hoa Xảo Ngữ, con gái độc nhất của đệ nhất trạng sư ở kinh thành. Nàng tướng mạo bình thường song lại sở hữu một đôi mắt vừa to tròn vừa sáng như mắt mèo, tựa hồ có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của kẻ khác. Nàng còn có cái miệng rất độc, rất lợi hại, chưa ai chiếm được chút tiện nghi nào từ cái miệng của nàng, nếu có kẻ chọc giận nàng, thì chỉ bằng vào miệng lưỡi, nàng đã có thể làm hắn ta tức chết.”

Đứa nhỏ trừng lớn mắt: “Có người nói giỏi như vậy sao? Chỉ nói chuyện mà đạt được mục đích, cháu cũng muốn giống nàng.”

Ông lão cười nói: “Nàng kia há mồm đủ độc ác. Tại kinh thành, vô luận là quan to, quý nhân hay bình dân, chỉ cần thấy Hoa lão gia và con gái, ai nấy đều lập tức cảm như hèn, không dám nói thừa một câu nửa chữ, bởi họ sợ miệng lưỡi sắc bén của cha con nàng một khi thốt ra lời nào không vui, thì cả đời họ sẽ không còn cơ hội trở mình.

Có một dạo, Vương phu tử ở trường tư thành bắc sau khi uống rượu say, từng chế nhạo Hoa Xảo Ngữ lang chạ với người trong giang hồ, không tuân thủ nữ tắc, lập tức bị nàng ta mắng từ đầu đến chân. Hoa Xảo Ngữ mắng người cũng không mắng theo kiểu thông thường, nàng thu thập dẫn chứng từ khắp mọi nơi, nói có sách, mách có chứng, khiến Vương phu tử kia á khẩu, không cãi lại được, chỉ còn nước dờ khóc dờ cười nói không phải.”

Đứa nhỏ gập mình cười đến cơ hồ không ngồi dậy nổi.

“Cháu được như nàng, sẽ không sợ phu tử mắng là vô dụng nữa.”

Ông lão nhún mày, gờ nhẹ lên đầu nó.

“Nghịch ngợm! Xảy ra chuyện đừng bảo gia gia không nhắc nhở.”

Đứa nhỏ liền ngồi lên nghiêm chỉnh, cười lấy lòng nói: “Gia gia đừng tức giận, cháu chỉ nói chơi thôi, gia gia mau kể tiếp đi, năm người ‘Phiền toái’ làm thế nào biết nhau?”

Ông lão nói: “Đây vẫn là câu đố chưa lời giải đáp. Chỉ biết năm người này không cùng xuất thân, tính cách khác biệt, giao tình cực tốt, khi tổ hợp lại càng trở nên đáng sợ, thành thử người giang hồ khi nhắc đến họ, biểu tình trên mặt đều không mấy dễ chịu, vì không biết lúc nào mình sẽ chạm trán họ, cũng như không đoán được sẽ phát sinh ra loại chuyện gì.”

“Nhưng cháu muốn gặp họ. Nếu được ở cùng họ, cháu nhất định sẽ không thấy nhàm chán.”

Ông lão cười từ tốn rồi lại thở dài nói: “Không nhàm chán, tuy rằng kết giao với họ chưa hẳn là chuyện tốt, nhưng làm kẻ địch của họ thì chắc chắn là chuyện xấu, bởi năm người ‘Phiền toái’ này đều là những đối thủ kỳ quái khiến người ta dở khóc dở cười, dù không phát sinh chuyện giết chóc máu tanh tàn nhẫn hay âm mưu ti bỉ hạ lưu, nhưng bị bọn họ đùa giỡn trong tay tuyệt đối khiến người ta ấn tượng sâu sắc, cũng làm cho cả võ lâm khó quên.”

Ông lão nhìn cháu trai, vẻ mặt an tường.

“Đây chính là ‘Phiền toái’. Thế nào, thú vị không?”

“Vâng, thú vị quá chừng, gia gia, cháu còn muốn nghe nữa.” Đứa nhỏ lúi kéo tay ông lão, nài nỉ nói.

Ông lão mỉm cười, có chút thần bí, có chút đắc ý.

“Được rồi, gia gia sẽ từ từ kể cho cháu nghe...”

Gió đêm thoang thoảng, tiếng cười nói không dứt.

Chuyện xưa, cứ như vậy bắt đầu.

Màn đêm đen đặc, đêm đã khuya lắm.

Bầu trời không trăng cũng không sao, vắng mây âm đạm, gió thốc lạnh lùng.

Cái bóng trắng không tiếng động lướt qua dãy tường cao ngất của cung điện, thân thủ mau lẹ như con gió, mờ ảo tựa sương khói. Đó là một nam tử trẻ tuổi độ chừng hai mươi, mày kiếm mắt sáng, tuấn tú lịch sự, toàn thân toát ra khí chất đặc thù mang theo ba phần lãnh tử, bảy phần ngông nghênh khiến người ta khó quên. Y bận một bộ nguyệt nha nho sam cang tôn lên vóc người cao gầy mấy phần thanh nhã, đứng dưới gió đêm, áo trắng tung bay, xuất trần như tiên.

Chẳng qua, tở về thần tiên cũng chưa được tính là thần tiên, bởi vì y vừa mới lấy đi vật quan trọng nhất trong bảo khố Hồ cung, thánh bảo trấn quốc truyền lưu ngàn năm của Hồ quốc - Thánh huyết bồ đề.

Đồn rằng Thánh huyết bồ đề kết tinh từ máu của cao tăng đắc đạo, chẳng những đem đến điềm lành, xua đi tai ách, còn có công hiệu bảo quốc an dân, là một trong mười thứ thiên hạ kỳ trân. Vì muốn giữ gìn vật này, hoàng thất Hoàn Nhan đã cho thiết lập chung quanh mười điểm chướng ngại uy lực mạnh mẽ, phòng ngự nghiêm mật, có thể nói nghìn năm qua chưa từng bị xâm phạm bao giờ.

Thế nhưng nam tử là một ngoại lệ, bởi vì y không phải đạo tặc tầm thường mà là quái đạo Nhất Trận Phong danh tiếng lẫy lừng.

Xa xa, ánh lửa chiếu lên bầu trời một mảnh đỏ bùng, lẫn trong tiếng người huyên náo là một giọng nữ quát tháo tuy tràn ngập phần nộ nhưng vẫn êm tai mười phần.

“Mau truy ra Nhất Trận Phong cho bản công chúa! Dám đánh cắp quốc bảo, bản công chúa nhất định phải bắt được hắn.” Hoàn Nhan Nghiê Quang lạnh lùng thét lớn.

Lông mày nàng nhú chặt, đôi mắt trong trẻo sáng quắc, khuôn mặt tươi cười mà rét lạnh cang tởa ra hàn khí khiếp người.

Kẻ trộm này đáng giận tới cực điểm. Hoàn Nhan Nghiê Quang nàng một năm trước nhận lệnh phụ hoàng bắt đầu đảm đương trọng trách bảo hộ quốc bảo, một năm qua chưa từng xuất hiện nửa điểm lỗi lầm, hôm nay lại để Nhất Trận Phong lấy đi bảo vật.

Cư nhiên kẻ trộm cũng có thể cuồng vọng như vậy, sau khi trộm vật còn hào phóng để lại tính danh. Tuy trước kia đã nghe qua cái tên Nhất Trận Phong, nàng vẫn không ngờ y dám xuống tay ở Hồ cung, đúng là to gan lớn mật, không bắt được Nhất Trận Phong khốn kiếp này, thử hỏi nàng làm sao ăn nói với phụ hoàng?

Hơn ngàn binh lính đồng thanh đáp ran: “Tuân lệnh!”

Mỗi người cầm đuốc trong tay, chia ra khắp nơi lục soát kỹ lưỡng.

Dưới tàng cây tiến hành lục soát sôi nổi và náo nhiệt hơn cả, thế nhưng vẫn không người nào phát giác chính chủ đang giấu mình trong bóng cây rậm rạp, ngoài trừ cặp mắt đen láy nhấp nháy, toàn thân y được che đậy hoàn toàn kín đáo, thậm chí vào lúc buồn chán, y còn quay về phía cung nhân tự hỏi tự đáp, bình luận loạn cả lên.

Nhất Trận Phong chống cằm, quan sát đến khoái chí dạt dào, thích thú nói: “Ồ, phản ứng không kém, ta vừa ra tay chưa đến nửa khắc đã cho bao vây hết hoàng cung. Có điều làm ầm lên thế này, ta thấy còn chưa bắt được trộm thì trộm đã bị mấy người dọa chạy rồi.”

Khóe miệng nhếch lên có chút thờ ơ lạnh nhạt, Nhất Trận Phong tầm mắt dừng phía trên một bóng người yêu kiều màu tím, con ngươi đen híp lại, trầm ngâm nói: “Hừm? Vị này hẳn là công chúa Nghiê Quang có trách nhiệm bảo hộ thánh bảo. Thoạt nhìn có vẻ uy phong凛凛, đáng tiếc đáng tiếc, nàng gặp không phải người khác mà là Nhất Trận Phong ta.”

Nên biết y là kẻ trộm khắp đại giang nam bắc, chưa bao giờ thất thủ, ngay cả kinh thành Long quốc nha môn tổng Bộ đầu “Đệ nhất thần bộ” Hình Thận cũng không làm gì được y, huống chi là một cô nương mới mười bảy tuổi.

Nhìn thấy khuôn mặt diễm lệ vô song, con người đen sắc bén chợt lóe lên một tia kinh ngạc, chỉ là đầu mày ánh mắt nàng kia tràn ngập sát khí dày đặc, làm y nhin không được nhú lại mi tâm, thờ dài nói: “Cô nương tuổi còn trẻ mà sao thần tình dọa người quá vậy? Thật sự là đáng tiếc cho một dung mạo như hoa như ngọc đó.”

Con người đen xoay chuyển, y cười than, “Một lòng thủ hộ quốc bảo lại để người trộm mất, nàng ta không cam tâm cũng phải. Bất quá, Tiểu Mặc Nhi so với vô luận kẻ nào vẫn cần Thánh huyết bỏ đẻ hơn, dù sao vận mạng Hồ quốc đủ lớn mạnh, mà Thánh huyết bỏ đẻ ở chỗ này cũng không có ai dùng, thôi thì xem như làm việc thiện đi vậy.”

Thật ra y trộm Thánh huyết bỏ đẻ không phải vì bản thân, mà là vì muội tử như ruột thịt, Tiểu Mặc Nhi điềm đam đáng yêu. Vì nàng ấy, y dù có bị hoàng thất Hoàn Nhan coi là tử địch cũng không sao cả.

Lúc này người dưới tàng cây tụ tập ngày càng đông, nhốn nháo ồn ào, lại thủy chung không phát hiện y trốn trên cây bắt đầu lìm dim. Nhất Trần Phong toan nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, song bọn thị vệ bên dưới vẫn tiếp tục lớn tiếng hô quát, tuyệt không cho y có cơ hội nghỉ ngơi.

Y thờ dài, đành mở mắt ra nhìn đông nhìn tây, đến khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia, tâm tình rốt cuộc mới thoải mái một chút.

Quên đi, nếu đã ngủ không được, vậy để y nhìn tiểu mỹ nhân thêm vài lần cũng tốt.

Ánh mắt nóng rực hướng tới dò xét khuôn mặt xinh đẹp, sau đó không an phận dừng trên dáng người linh lung của nàng, nhìn từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, tỉ mỉ quan sát từ đầu đến chân.

Đang lúc tập trung truy tìm Nhất Trần Phong, Hoàn Nhan Nghệ Quang bắt chợt cả kinh, cả người như quét qua một trận ác hàn.

Nàng đột nhiên cảm giác một ánh mắt quý dị đang dán chặt trên người, tuy ánh mắt đó vừa ác ý vừa vô lễ, nhưng lại khơi gợi trong lòng nàng một thứ cảm xúc không tên.

Hoàn Nhan Nghệ Quang ngẩng đầu lên, nhìn tới nhìn lui, quyết tìm cho được chủ nhân của ánh mắt.

Chẳng mấy chốc, đối diện với một đôi mắt đen lấp lánh tràn đầy ý cười, nàng trước tiên liền ngẩn người ra, giống như bị nam tính ẩn chứa trong đôi mắt ấy chấn nhiếp, tiếp theo gò má nổi lên hai đám mây hồng.

Lần đầu trong đời, nàng biết đỏ mặt.

Trực giác muốn nàng nhìn rõ diện mạo của đối phương, nhưng khuôn mặt đó hoàn toàn bị bóng tối che khuất, thứ gì cũng nhìn không ra ngoài trừ đôi mắt sáng như sao.

Sững sốt một lúc lâu, Hoàn Nhan Nghệ Quang rốt cục đã minh bạch, vị nhân sĩ đáng nghi trốn ở trên cây lên quan sát mình này dĩ nhiên chính là kẻ mình muốn bắt nhất, quái đạo Nhất Trần Phong.

Nàng cao giọng nống ngay: “Mao tặc lớn mật! Nơi này đã bị thị vệ vây quanh, người biết điều thì ngoan ngoãn đưa tay chịu trói!”

Đoạn vung tay lên, đám thị vệ chung quanh lập tức xông tới.

Mất thấy bị phát hiện, ý cười bên miệng Nhất Trần Phong chẳng những không tắt, trái lại càng thêm nồng đậm.

Có thể phát hiện y, tiểu mỹ nhân này quả thực không đơn giản. Bất quá phát hiện thì thế nào? Bắt được hay không mới là chuyện quan trọng.

Thấy y không nói một lời, tựa hồ xem nàng không đáng để bận tâm, Hoàn Nhan Nghệ Quang càng thêm tức tối, lần thứ hai hét lớn: “Phóng tên bắn hạ hắn!”

Mệnh lệnh đưa ra, thị vệ liền kéo cung, tức khắc hàng trăm mũi tên như điện chớp lao thẳng đến ngọn cây.

Loạt tên này vừa nhanh vừa dày đặc, dù trên cây là một con chim biết bay, chi e trong nháy mắt cũng hóa thành vong hồn dưới loạn tiễn, huống chi con người không biết bay.

Nhất Trần Phong là người không phải chim, dĩ nhiên không biết bay, nhưng y biết võ công, hơn nữa võ công còn cực tốt.

Nhất Trần Phong mỉm cười, con người đen hiện ra một tia giao hoạt, tay áo rung lên, tức thì đánh ra kinh khí mãnh liệt, không riêng gì mũi tên đang bay bị luồng khí cản lại rơi xuống đất, ngay cả lá cây cũng chịu ảnh hưởng, trong khoảnh khắc chỉ thấy lá rụng là tả, trút xuống mọi nơi, dễ dàng ngăn trở tầm mắt của chúng nhân.

Thấy mưu kế đã thành, Nhất Trần Phong liền phi thân nhảy xuống, nhẹ nhàng lướt đi, tay áo dài vẫn không ngừng phát ra kinh khí, khiến tấm màn lá trở thành vật che chắn tốt nhất.

Kỳ thực y có thể trực tiếp nhảy từ cây sang tường mà ra khỏi Hồ cung, nhưng trước lúc rời đi, lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn trêu ghẹo công chúa Nghê Quang.

Y rất thích nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng kia lộ ra chút biểu tình khác thường, cho dù là biểu tình tức tối giận dữ cũng làm y luyến tiếc không đành rời mắt.

Nhờ lá cây che đậy, Nhất Trần Phong lặng lẽ tới gần Hoàn Nhan Nghê Quang, thỉnh linh thảo xuống trâm ngọc màu tím trên tóc nàng, vào lúc nàng chưa phát hiện liền bức trở ra, nhảy mất đã ở ngoài mấy trượng.

Lá cây bay đầy trời, Hoàn Nhan Nghê Quang chỉ thấy một góc nhỏ sam nguyệt sắc của y. Mãi tới khi giọng cười đắc ý đã rời xa, nàng mới phát hiện trâm cài tóc bất tri bất giác đã bị y trộm mất.

Đôi mắt thanh lãnh bắn ra tia lửa, gò má như tuyết vì phẫn nộ mà nổi rặng mây hồng, nàng vội vàng cho người đuổi theo, giận dữ nói, “Nhất Trần Phong, mau trả trâm cài tóc cho bản công chúa!”

Cây trâm ngọc màu tím đó là di vật của mẫu thân nàng, làm sao có thể để y cướp đi được?

Không quản bọn họ người đông thế mạnh, khinh công Nhất Trần Phong độc bộ thiên hạ, bọn họ đuổi theo bắt quả chỉ được một lúc đã không còn nhìn thấy bóng dáng y.

Hoàn Nhan Nghê Quang vừa vội vừa bức, nhin không được cao giọng thét lên: “Tìm mau lên, hôm nay tuyệt không để hấn trốn ra ngoài cung!”

Nam tử đáng giận. Chờ đến khi bắt được y, nàng nhất định phải tự tay giết y mới có thể giải được mối hận trong lòng.

“Công chúa, phụ cận tìm không thấy, Nhất Trần Phong rất có thể đã trốn vào trong Lâm Viên.” Một bên thị vệ lớn tiếng bẩm báo.

Hoàn Nhan Nghê Quang khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng ra lệnh, “Thật không? Vậy mau phái người bao vây Lâm Viên, bản công chúa sẽ đích thân dẫn người tới lục soát!”

Thị vệ vội tiến lên khuyên can: “Công chúa, Lâm Viên rất rộng, hiện tại lại đang lúc đêm khuya, cảnh quang mờ mịt, Nhất Trần Phong nếu trốn ở trên cây như vừa rồi, chỉ e khó lòng tìm thấy hấn, hơn nữa địch trong tối ta ngoài sáng, cứ tùy tiện tiến vào, chưa biết chừng sẽ bị mắc bẫy. Chi bằng đợi đến ngày mai, công chúa hẵng lung bắt hấn cũng không muộn.”

Mắt đẹp trừng lên, nàng nổi giận nói: “Nhất Trần Phong thân thủ phi phạm, chúng ta càng phải tăng cường vây bắt hấn, không được để hấn thừa dịp ban đêm mà tẩu thoát, nếu không bản công chúa biết ăn nói thế nào với phụ hoàng?”

Kỳ thực thị vệ nói không sai, nhưng nàng không sao nén được cơn giận này, con người thăm thẳm hàm chứa ý cười kia đã khiến nàng hoàn toàn mất lý trí.

Bất kể thế nào, nàng nhất định phải bắt được y.

Mất thấy thị vệ tập trung ở ngoài rừng, Nhất Trần Phong tươi cười lại càng thêm đắc ý, mọi việc tiến triển không nằm ngoài dự tính của y.

Vốn y vào cung chỉ định trộm thánh huyết bồ đề, không tưởng được người canh giữ bảo vật là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc. Ngay từ khi gặp mặt, y đã bị khí chất băng hàn, cự người ngoài ngàn dặm trên người nàng thu hút, làm khơi lên ham muốn cùng hứng thú tìm hiểu tột cùng trong lòng y.

Y vẫn không thể quên khuôn mặt lãnh diễm đỏ bừng vì xấu hổ đó xinh đẹp đến cỡ nào, đôi mắt trong trẻo đó nhìn mình thì nội tâm sẽ rung động mãnh liệt ra sao, trước đây y chưa từng trải qua cảm xúc kỳ lạ như thế.

Tuy không lý giải được cảm xúc này, song y cũng không hề chán ghét nó, thậm chí nhìn tiểu mỹ nhân vì mình lộ ra thần tình kinh hãi hoặc giận dữ, y liền thấy vui vẻ mười phần.

Y muốn đến gần nàng, tìm hiểu thêm về nàng, cố ý lộ hành tung cũng vì muốn dẫn nàng tới Lâm Viên, chỉ cần nàng tiến vào trong rừng, y tự nhiên có cách loại bỏ đám thị vệ chướng mắt kia, tranh thủ cơ hội để cùng nàng hàn huyên tâm sự.

Nói không chừng hai người còn có thể “thân mật” một chút.

Nhớ tới cánh môi hồng nhuận, Nhất Trần Phong nhin không được hứng chí cười to.

Càng nghĩ càng nóng ruột, y hận không thể khiến Hoàn Nhan Nghê Quang lập tức đến bên mình, nhưng chờ mãi chờ hoài vẫn không nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của giai nhân.

Nhất Trần Phong gãi đầu, lẩm bẩm, “Quái, sao còn chưa vào?”

Lấy làm khó hiểu, y lặng yên tiến ra bìa rừng, bấy giờ mới phát giác Hoàn Nhan Nghê Quang đang tranh cãi với một nam tử cao to tuấn vĩ.

“Hoàng huynh, phụ hoàng đã đem trọng trách thủ hộ quốc bảo giao cho Nghê Quang, chuyện vào rừng bắt tặc cũng nên để Nghê Quang phụ trách, thỉnh hoàng huynh nhường cho một lối.”

Hoàn Nhan Vân Lân trầm giọng nói: “Nghe Quang, anh biết em nóng lòng hộ bảo, nhưng nay phụ hoàng không ở trong nước, quốc sự người đã giao cho anh toàn quyền xử trí, vậy nên chuyện bất tặc cứ để anh làm thì hơn, em vất vả một đêm, trước hết quay về Di Thiên Lâu nghỉ ngơi đi đã.”

“Hoàng huynh...” Hoàn Nhan Nghe Quang không chịu bỏ qua, vẫn muốn lay chuyển quyết định của hoàng huynh.

Nàng dĩ nhiên biết mình không đủ năng lực, nhưng không thể cứ vậy dễ dàng buông tha Nhất Trận Phong, huống hồ trâm ngọc còn nằm trong tay y, nàng thật sự muốn đích thân lấy lại.

Nhưng nàng không cách nào nói với hoàng huynh, mình chẳng những hộ bảo không xong, ngay cả trâm ngọc tùy thân cũng bị nam nhân kia đoạt đi được, đành phải ngậm đắng nuốt cay, giấu nỗi khó vào lòng.

Hoàn Nhan Vân Lân nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nghe lời anh, cứ về trước đi! Nếu bắt được Nhất Trận Phong, anh nhất định sẽ để em tự mình thẩm vấn.”

Quái lạ, muội tử này của y từ nhỏ lạnh như băng, đối mặt với mọi chuyện vẫn luôn cẩn trọng ngôn từ, nhìn không ra hi nộ, thế nào hôm nay lại vì kẻ trộm mà tức giận như vậy?

Thấy y đã quyết ý, Hoàn Nhan Nghe Quang đành thấp giọng đáp ứng.

“Thôi được, hết thấy làm phiền hoàng huynh, Nghe Quang xin phép hồi cung trước.”

Nhất Trận Phong không khỏi thất vọng, vẻ mặt mất mát, buông tiếng thở dài. Y muốn mỹ nhân đến chơi cùng, sao lại đổi thành nam nhân đến gây rối?

Nam nhân này biểu tình trầm ổn, ngôn hành cử chỉ thông thả uy nghiêm, hiển nhiên thân phận không đơn giản. Nghe tiểu mỹ nhân gọi y là “hoàng huynh”, có khả năng y chính là nhân tuyển hàng đầu cho ngôi vị thái tử Hồ quốc, Trấn Tây Vương Hoàn Nhan Vân Lân, so với tiểu mỹ nhân, là một kẻ vừa khó đối phó, vừa chẳng thú vị gì.

Nhất Trận Phong rầu rĩ trừng mắt liếc nhìn Hoàn Nhan Vân Lân, buồn bực, oán giận nhưng cũng không còn cách nào khác. Trông theo bóng dáng mỹ nhân ngày càng xa, y chỉ còn biết than ngẩn thờ dài, chán nản hết sức, thầm nghĩ trên người nếu có một đôi cánh, hẳn bây giờ đã thoát khỏi thiên la địa võng, cùng tiểu mỹ nhân sóng bước rồi đi.

Vất vả suốt một đêm, hao tổn bao công sức, kết quả đều chỉ là phí công vô ích.

Vô số thị vệ chuẩn bị đèn đuốc, chờ nghe hiệu lệnh của Hoàn Nhan Vân Lân, lập tức tản ra vây chặt lấy Lâm Viên, tiếp theo áp dụng trận thế hồi hình, chậm rãi tiến vào rừng, tính toán dùng chiến thuật biến người vây khốn Nhất Trận Phong, nhất cử tóm gọn y.

Nhất Trận Phong nhếch miệng khinh thường.

Phương pháp này có vẻ hữu hiệu. Chẳng qua Hoàn Nhan Vân Lân không biết một điều, y sở dĩ chưa rời khỏi Hồ cung, không phải do thị vệ hoàng cung quá lợi hại, mà căn bản y chưa muốn rời đi.

Y vì tiểu mỹ nhân mới ở lại nơi này, nay nàng đã không muốn ở đây, y cần gì phải chần chừ thêm nữa? Y cũng không ham thú chơi đùa với một đám nam nhân.

Nghĩ đến công sức cả buổi trời, y không thể cứ vậy mà cho qua.

Không được, trước lúc ly khai, y nhất định phải gặp lại mỹ nhân.

Di Thiên Lâu phải không? Tốt, y sẽ đến đó.

Nghĩ đoạn, y liền ngắt lấy vài chiếc lá, ngón tay khẽ gảy, lá cây ngậm mang theo lực đạo mạnh mẽ, xuy xuy vài tiếng, điểm trúng huyệt ngũ âm thị vệ dưới tàng cây.

Vài tên thị vệ ngã xuống, trận thế nghiêm mật lập tức lộ sơ hở, tuy đám thị vệ vội tiến lên bổ sung, nhưng Nhất Trận Phong trong nháy mắt đã kịp vọt ra ngoài. Đừng nói ngăn được y, một đám người căn bản còn chưa nhìn rõ tướng mạo của đối phương, chỉ thấy cái bóng trắng vừa mới lóe lên, đã mất hút trong màn đêm đen thẳm.

Mọi người sững sờ nhìn y biến mất, không thể tin trên đời lại có khinh công cao minh dường vậy, cho dù đêm nay tất thấy đều đã được chứng kiến.

Hoàn Nhan Vân Lân cũng cực kỳ kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

Nhưng rồi, y lắc đầu cười khổ, thở dài không ngớt, trong mắt từ khâm phục chuyển thành bất đắc dĩ.

Không hổ là quái đạo đệ nhất thiên hạ, chẳng trách Nghe Quang không bắt được y.

Thánh huyết bò đề này sợ rằng có đi không có về.

Ở Di Thiên Lâu, Hoàn Nhan Nghe Quang nhú đầu mày thanh tú, môi mọng mơn mởn, nét đẹp không còn thanh lãnh bình tĩnh như trước, mà nhiều hơn cảm

xúc phức tạp.

Nàng luôn cảm thấy tinh thần không thoải mái, vẻ kiêu ngạo khi xưa cũng hoàn toàn tiêu thất, trong lòng chỉ còn lại lo lắng cùng bất an.

Mỗi lần nhắm mắt, một đôi mắt đen láy như đang cười lại bất ngờ xuất hiện, tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai, tựa hồ xuyên thấu vào tâm can, khiến nàng không lúc nào được yên.

Nhất Trần Phong đánh cắp quốc bảo, lấy đi trân ngọc của mẫu thân, vậy mà nàng lúc này lại không để ý những chuyện đó.

Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra?

Nàng cắn môi mắng: “Nhất Trần Phong đáng giận, bản công chúa bị người hại thật rồi!”

Tuy rằng nói thế, nhưng bản thân nàng cũng không hiểu được, vì sao trong lòng lại cảm thấy rối rắm, vì sao lại để ý một nam nhân hoàn toàn xa lạ?

Chỉ là một tên trộm to gan lớn mật, vì sao khiến nàng không ngừng nghĩ tới y, vì sao đã trộm được Thánh huyết bỏ đi, y còn tiếp cận nàng lấy đi trân cài tóc?

Con người đen láy kia, mang theo vẻ cợt nhả mà lạnh nhạt, tựa hồ còn cất giấu thứ tình tự nào đó, một thứ tình tự tưởng như đã nhìn thấu, lại phát hiện mình vẫn chưa hề thấu hiểu được.

Liệu y có thoát khỏi sự truy bắt của hoàng huynh?

Nàng bất giác lo nghĩ cho an nguy của y.

Nàng dùng sức lắc đầu, không ngừng nhắc nhở mình đối với y chỉ có căm hận, nghĩ đến y cũng vì muốn tự tay bắt giữ y, rửa sạch mối nhục không làm tròn trách nhiệm, để phụ hoàng cùng hoàng huynh thấy được năng lực của mình.

Chính là như vậy, không còn điều gì khác.

Hoàn Nhan Nghê Quang siết chặt hai nắm tay, thẳng thừng tuyên bố: “Nhất Trần Phong, bản công chúa nhất định bắt được người, băm thành muôn mảnh, trả lại mối thù trộm bảo đoạt trân!”

“Bất quá là trộm bảo đoạt trân, có cần bắt ta băm thành muôn mảnh không? Tiểu cô nương tuổi còn trẻ, nhìn không ra tâm địa lại quá sức ngoan độc.” Chợt nghe cửa sổ truyền tới tiếng cười khê, đúng là thanh âm của Một Trần Gió.

Y không ngờ tiểu mỹ nhân mong nhớ mình như vậy, thực không uống công mình vất vả một đêm. Chẳng qua mong nhớ “nghiêm trọng” đến bức này, dù là y cũng không dám tiếp nhận.

“Người? Người sao có thể ở đây?” Hoàn Nhan Nghê Quang kinh ngạc tròn to mắt, theo thanh âm nhìn về phía cửa sổ, thế nhưng nhìn mãi vẫn không thấy gì ngoài trời đêm đen đặc.

Y sao có thể ở trong cung được? Cho dù hoàng huynh không bắt được y, lúc này hẳn y cũng nên tìm cách trốn khỏi đây, chẳng lý nào nán lại, còn cố ý đánh động cho nàng biết.

Hoàn Nhan Nghê Quang ruột gan rối bời, đôi mắt đẹp tràn ngập tò mò cùng mong đợi, chăm chăm nhìn cánh sắc âm u ngoài khung cửa.

Nghe thanh âm, nàng biết y chắc chắn ở ngay bên cửa sổ. Nhưng dù ở rất gần, nàng cũng không nhìn rõ được diện mạo của y.

Nàng muốn nhìn thấy y, muốn xem đôi mắt đen láy như thấu suốt mọi chuyện ấy ở trên khuôn mặt như thế nào? Giọng cười trầm thấp, lười nhác lại trên người phát ra từ cái miệng cái môi ra làm sao?

Nghĩ đến đây, nàng chợt nghe lòng trống trải lạ thường.

Nàng đã quá quan tâm tới y chăng? Ngay tưởng mạo y còn không để nàng trông thấy, tựa hồ đối với y, nàng là kẻ mua vui cho người, cho dù cướp đi trân ngọc của nàng, hết thảy cũng chỉ là trò vui đùa mà thôi.

Mắt đẹp lạnh dần đi, không còn chút xao động, khuôn mặt nàng lại khoát vẻ nghiêm trang như lúc đầu.

Nhất Trần Phong cười dài: “Ta thế nào?”

Tình huống nếu cho phép, y quả thực muốn xông vào khuê phòng tiểu mỹ nhân quấy quả một phen, đáng tiếc trước mắt không thể để nàng nhìn thấy chân diện mục. Đề phòng có kẻ nhận ra mình, y đành miễn cưỡng ở bên ngoài lầu cao gió lạnh, trơ mắt nhìn trong phòng ầm ập mà thở than.

Không biết suy nghĩ ấy của y, Hoàn Nhan Nghê Quang lúc này chỉ tâm niệm một việc, lấy lại quốc bảo và di vật của mẫu thân.

“Trả thánh huyết bỏ đi cùng trân cài cho ta!” Nàng vươn tay nắm lấy bội kiếm, toan nhảy ra ngoài cửa sổ bắt y.

Nhất Trần Phong sớm lòng trước chuyện này, chỉ nghe xuy xuy hai tiếng vang nhỏ, một luồng kinh phong chợt quét qua huyết đạo đầu gối nàng, lập tức dưới chân mềm nhũn, nàng vô lực ngã ngồi trên đất, không động đậy được nữa.

Nàng tức giận mắng mồm:“Ngươi! Ngươi đáng giận! Mau nói đi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Nhất Trần Phong lẳng lặng đánh giá Hoàn Nhan Nghê Quang, trong mắt lộ ra chút ý vị sâu xa. Không phải không nghe thấy nàng hỏi, chỉ là y cũng đang tự hỏi bản thân mình.

Y vì sao mà đến? Chỉ có một nguyên nhân, vì nàng.

Lúc ly khai Lâm Viên, y nghĩ đến đầu tiên không phải rời Hồ cung, nhanh chóng về Long quốc giao thánh huyết bổ đề cho Tiểu Mặc Nhi, mà là có thể gặp lại nàng hay không. Nhưng khi gặp được nàng, y hoảng sợ phát hiện, chỉ nhìn thấy nàng thôi vẫn chưa đủ.

Khí chất lạnh lùng của nàng, thái độ quật cường của nàng, đôi mắt thanh lãnh xinh đẹp, khiến lòng y dâng trào cảm xúc trước nay chưa từng có. Rốt cuộc tại sao lại như vậy, ngay cả y cũng không hiểu nổi.

Nhìn sâu vào mắt nàng, thấy bên trong là khản trương, phẫn nộ, bối rối cùng bất an, Nhất Trần Phong về mặt bất đắc dĩ, nhịn không được thở dài.

Xem ra tiểu mỹ nhân quả nhiên hận chết y. Thôi được, y trước hết quay về giải quyết sự tình Tiểu Mặc Nhi, về phần bản thân đành tạm gác lại đó, ngày tháng vẫn còn dài, cơ hội vẫn còn nhiều, y sao phải lo xa như vậy?

Thật lâu không thấy y trả lời, Hoàn Nhan Nghê Quang không khỏi cao giọng hỏi:“Nhất Trần Phong?”

“Ta phải đi rồi...” Giọng y trầm trầm, tỏ rõ niềm luyến tiếc không muốn rời xa.

Hoàn Nhan Nghê Quang như nghe không ra giọng điệu do dự của y, dứt khoát quay đầu, ra về vô tình hừ lạnh:“Ngươi muốn đến liền đến, muốn đi liền đi, cần gì nói với bản công chúa?”

Nhất Trần Phong khẽ nhú mày, đáy mắt hiện lên một tia não ý.

Tiểu nương tử chẳng đáng yêu gì cả, nhưng y lại không thể không quan tâm đến nàng. Chỉ cần một ngày còn muốn tìm hiểu cảm xúc phức tạp này, y chắc chắn sẽ trở lại tìm nàng. Có lẽ bên nàng một thời gian, y sẽ hiểu được mình thật sự muốn gì.

Dù cho nội tâm xao động không rõ do nhất thời mê hoặc, hay đối với nàng là nhất kiến chung tình như lời đồn, nhưng bất kể thế nào, y cũng phải trở về, bởi vì hiện tại y biết mình vẫn muốn gặp lại nàng.

Tâm ý đã định, Nhất Trần Phong sang sảng cười nói:“Hôm nay ta rời đi, nhưng ngày sau nhất định sẽ lại đến tìm nàng.”

Thanh âm vang vang hữu lực, ánh mắt bình tĩnh mà chấp nhất, kế tiếp xuy xuy hai tiếng, đã giải khai huyết đạo cho nàng.

Tuy không nhìn thấy Nhất Trần Phong, Hoàn Nhan Nghê Quang vẫn không khỏi thấp thỏm trong lòng, không hiểu vì y rời đi mà khó chịu, hay vui vẻ vì lời hứa hẹn vừa rồi.

Chẳng qua chỉ là lời nói của một kẻ hành tung bất định, lai lịch bất minh, nàng có thể tin tưởng được hay sao?

Trong tiếng cười dần xa, Hoàn Nhan Nghê Quang chau mày cắn môi một lúc, thần sắc hoang mang lo lắng, nhưng cũng cất giấu ngọt ngào không nói nên lời.

Nhìn bóng đêm thâm trầm, nàng âm thầm thở dài, trên mặt bất giác đượm vẻ nhu tình mật ý. Lần gặp tiếp theo, không biết có cơ hội nhìn thấy diện mạo của y không?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hoàn Nhan Nghê Quang một mình trên tiểu lầu, dựa vào lan can trông về phía xa, bóng núi xanh xanh, hoa đỏ nước biếc, tươi đẹp vô cùng, nhưng cảnh sắc dầu đẹp đến cách mấy, cũng không thể lọt vào đôi mắt đang ngập đầy tình ý.

Nàng cứ lẳng lặng ngồi như vậy, đến khi cung nữ bẩm báo thám tử đã thu được tin tức, mới đứng dậy quay trở về phòng.

Đêm qua Nhất Trần Phong rời đi, nàng trần trọc mãi không sao ngủ được, trong tâm tưởng hết thấy chỉ có hình bóng y. Nàng đối với y hiểu kỳ ngày một nhiều, gần như đã đến mức thần hồn điên đảo.

Vì vậy trời vừa sáng, nàng kiểm lòng không được liền phái ra thám tử, lệnh cho họ thu thập tin đồn có liên quan đến y.

Nói là tin đồn, bởi vì quái đạo thật sự quá thần bí, phàm là chuyện dính dáng đến y đều giống như bao phủ lên một lớp sương mù, thực thực giả giả khó xác định, duy nhất kiểm chứng được cũng chỉ có những lần trộm cắp trong mấy năm gần đây.

Đôi mắt trong trẻo khép lại che lấp nỗi bối rối, nàng không khỏi có chút chột dạ. Mặt ngoài lấy lý do truy tìm quốc bảo, nàng mới có thể đặc biệt chú ý Nhất Trần Phong, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng Thánh huyết bồ đề cùng trăm ngọc kia kỳ thực chẳng còn mấy quan trọng, điều khiến nàng lưu tâm, chỉ có mỗi mình y.

Từ nhỏ nàng đã luôn biết cách không chế tốt cảm xúc, nhưng hiện tại nàng cơ hồ cảm giác, Nhất Trần Phong đã dần dần xâm nhập vào đáy tâm tư nàng.

Y tùy ý, tiêu sái, là một lãng tử không chịu người câu thúc, cũng là dạng người trước đây nàng chưa từng gặp qua. Lớn lên với thân phận hoàng thất, nàng bị trói buộc bởi vô số giáo điều quy phạm, cho nên đối với kẻ có thể tiêu điều tự tại được như thế thì cảm thấy vô cùng bội phục.

Bất quá bội phục hình như còn chưa đủ, nàng với y thậm chí đã có chút tình cảm đặc thù. . .

Không đúng, nàng sở dĩ quan tâm đến y hẳn đều do nhất thời mê hoặc. Chỉ cần qua một đoạn thời gian, nàng nhất định có thể từ mê vọng này khôi phục lại lý trí.

Hoàn Nhan Nghê Quang chậm rãi bước vào phòng, trên mặt độc một vẻ lạnh lùng băng giá. Thủ lĩnh thám tử nhìn thấy nàng, lập tức hành lễ nói: “Tiểu nhân tham kiến công chúa.”

Nàng thản nhiên đáp lại: “Không cần đa lễ, sự tình Nhất Trần Phong điều tra tới đâu rồi?”

Thám tử rất mực cung kính nói: “Khởi bẩm công chúa, Nhất Trần Phong này thuộc về nhóm ‘Phiền toái’.”

Nàng khó hiểu nhíu mày: “‘Phiền toái’? Đó là cái gì?”

“‘Phiền toái’ là cách loạn xưng của võ lâm dành cho nhóm năm người, phân biệt là: Kinh công đệ nhất thiên hạ quái đạo ‘Nhất Trần Phong’, đồ kỹ xuất thần nhập hóa ‘Thắng tới cùng’ Tiêu Thường Tiểu, y thuật diệu tuyệt nhưng tánh tình quái đản ‘Ma Y’ Tề Di, nói đâu trúng đấy, liệu việc như thần ‘Kim Khẩu Khó Dò’ Bốc Mặc Nhi cùng tài ăn nói bậc nhất ‘Lưỡi Hoa Sen’ Hoa Xảo Ngừ.”

“Năm người này cảm tình tốt lắm sao?” Mắt nàng thoáng âm đạm, nhưng giọng nói vẫn thản nhiên không hề giận. Trong số những người này khẳng định có nữ tử, những nữ tử này thường thường kẻ cận y, có phải hay không cũng có chút tình cảm đặc thù?

Nàng bỗng thấy lòng nặng trĩu, ba đào cuộn cuộn, khó chịu khôn cùng.

Thám tử nào biết suy nghĩ trong lòng nàng, hăng hái đáp lời: “Đúng vậy, năm người này không cùng xuất thân, tính cách khác biệt, thế nhưng giao tình lại cực tốt.”

Đôi mày thanh tú nhíu lại, nàng quát lạnh: “Quên đi, miễn bàn người khác, bản công chúa chỉ muốn nghe chuyện Nhất Trần Phong.”

“Không ai biết tên thật, thân phận, bối cảnh, thậm chí tuổi tác, tướng mạo, tánh tình Nhất Trần Phong ra sao, chỉ biết người giang hồ thán phục hẳn có ngón kinh công cao diệu thần kỳ giống như gió đến vô ảnh đi vô tung, cho nên dần dần hẳn cũng lấy gió làm danh hiệu.”

“Thật sao? Thế Nhất Trần Phong này vì sao được gọi là ‘quái đạo’?”

“Vì Nhất Trần Phong không phải trộm bình thường, hẳn tuy cũng trộm vật nhưng tuyệt không giữ vật.”

Đôi mày khẽ nhướng, nàng hỏi: “Thế nào là ‘trộm vật nhưng tuyệt không giữ vật’?”

“Nhất Trần Phong sau khi gây án, mặc kệ hẳn trộm được thứ gì, nhất định sẽ lưu lại phong thư, trong ấy ghi rõ nguyên do, quá trình cùng cảm tưởng, thậm chí là manh mối về đồ vật bị mất. Bất quá những vật này có trở về tay nguyên chủ được hay không, còn phải tùy thuộc ít nhiều vào nhân phẩm người mất.”

“Không ngờ lại có kỳ sự bức này.” Hoàn Nhan Nghê Quang ngạc nhiên mở to mắt.

Y cư xử kỳ lạ như thế, chẳng trách được xưng là ‘quái đạo’.

Thoáng nghĩ một chút, nàng lập tức chỉ ra điều sơ sót: “Khoan đã, hẳn lần này trộm đi quốc bảo của nước ta, ngoài trừ ký tên ở bảo khố, nào có thấy để lại thư thiếp gì đâu.”

“Tiểu nhân cũng khó hiểu điểm này, đây không phải tác phong Nhất Trần Phong.”

Nàng trầm ngâm nói: “Phải chăng có kẻ mượn danh hắn?”

“Không, không có khả năng này.” Thám tử dứt khoát bác bỏ ngay.

“Tại sao ngươi lại ngắt lời ta? Nhất Trần Phong này tướng mạo thân phận vẫn còn là nghi vấn, nếu thực có kẻ mượn danh hấn trộm đạo, thì lấy đầu người chứng minh được đúng sai?”

“Bởi vì tiểu nhân đã tra ra trước đây xác thực có vài tay đạo chích mượn danh hấn gây án. Nhưng trong thời gian ngắn, những kẻ này không đợi quan phủ truy xét đã bị người ta bắt đến quan phủ, mà người bắt kia ký tên đúng là ‘Nhất Trần Phong’, có thể thấy Nhất Trần Phong không cam lòng bị kẻ khác mượn danh, thế nên từ đó cũng không còn ai dám mạo xưng là hấn nữa.”

Hoàn Nhan Nghê Quang động lòng hiếu kỳ, bèn bức y nói tiếp: “Hóa ra là vậy, giờ ngươi kể ta nghe những vụ trộm trước kia của hấn đi.”

“Nhất Trần Phong từng trộm Thanh Lôi bảo kiếm của Long quốc kinh thành nha môn tổng Bộ đầu ‘Đệ nhất thần bộ’ Hình Thận. Như thường lệ, hấn cũng lưu lại một phong thư ghi rõ manh mối. Không đến nửa ngày, Hình Thận ở rừng hoang ngoại thành đã thu về được thanh á kiếm.”

“Nhanh như vậy đã vật về chủ cũ? Xem ra Nhất Trần Phong cũng không hứng thú gì thanh kiếm này. Nhưng hấn biết rõ chủ nhân của kiếm là ‘Đệ nhất thần bộ’ đại danh鼎鼎, sao còn dám mạo hiểm đi trộm kiếm?”

Thám tử cười nói: “Đây là chỗ kỳ quái của hấn. Trong phong thư lưu lại cho Hình Thận, Nhất Trần Phong nói hấn đối với người có cá tính ngay thẳng, ghét ác như cừu rất là bội phục, vì vậy mới lấy Hình Thận làm mục tiêu thử thách thân thủ mình, chứ tuyệt không có nửa phần bất kính.”

Hoàn Nhan Nghê Quang đầy mặt lạnh lùng chợt hiện lên nụ cười thần nhiên. Đây đúng thực là tác phong của y.

Thám tử lại nói: “Chẳng qua một tay đại địa chủ vùng Giang Nam gọi là Kim Hữu Quý lại không được may mắn như Hình Thận. Thứ hấn mất chính là số châu báu giá trị ước chừng năm mươi vạn lượng vàng cùng mấy chục tờ khế đất. Hấn lần theo manh mối của Nhất Trần Phong, phải đến nửa năm sau mới ở ốc đảo vùng quan ngoại xa xôi tìm thấy một phần vật bị mất.”

“Ngươi nói ‘một phần’ là ý gì?”

Nụ cười trên mặt thám tử càng thêm sâu: “Bởi vì Nhất Trần Phong để lại nơi đó một trương khế đất và chút ít ngân phiếu, tổng cộng chỉ được năm ngàn lượng mà thôi. Kim Hữu Quý lừa gạt công tâm liền ngắt xiu đường trường, khó khăn lắm tình dẫy, xem phong thư Nhất Trần Phong để lại cho hấn xong, thế là lại ngắt xiu lần hai. Nghe nói trong thư Nhất Trần Phong mãnh liệt công kích hấn làm giàu bất chính, vắt cổ chày ra nước, cho nên tiền của hấn sớm đã được phân chia cho người nghèo, còn khế đất thì trao trả cho tá điền bị hấn áp bức suốt nhiều năm.”

Hoàn Nhan Nghê Quang nghe tới đó, rốt cuộc duy trì không được biểu tình lạnh như băng, nàng thoải mái cười nói: “Khá khen Nhất Trần Phong.”

Nàng oán giận y đánh cắp quốc bảo, nhưng nghe hành vi cô quái vẫn không mất đi nghĩa hiệp của y, lại nhìn không được mừng thầm trong bụng.

Y đích thực là một nam nhân kỳ lạ, kỳ lạ đến xuất sắc.

Không biết khi nào hai người họ mới có thể gặp nhau?

Nhận thấy lòng mình ngập tràn niềm vui không nên có, nàng không khỏi nhũn mày cắn môi, trong mắt lộ ra vẻ âu sầu cùng phần hận. Thứ đồ quý sứ gian manh xảo trá kia vì sao xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nhiễu loạn sự tĩnh lặng trong thâm tâm nàng?

Y, thật sự đáng giận đến cực điểm.

Kinh thành Long quốc, Hoa phủ.

Nhất Trần Phong thăm lên vào trong phủ, thuận lợi tiến đến trước phòng Hoa Xảo Ngừ. Bỗng vào giao tình giữa hai người, y có thể trực tiếp đi qua lối đại môn, nhưng thói quen vốn dĩ khó bỏ được, kẻ trộm đầu sao vẫn thích treo cây, treo tường, lén lút đột nhập hơn.

Khuôn mặt tuấn tú bỗng lộ ra nụ cười đáng khinh. Không có việc gì làm, dọa Tiểu Hoa một chút cũng có thể xem là một loại khoái hoạt, nữ nhân kia ngoài miệng lợi hại, trong bụng lại như yêu tinh chứa đầy mưu ma chước quỷ, không dễ gì nhìn thấy bộ dáng nàng giật mình khiếp sợ. Lần này có cơ hội, y sao có thể bỏ qua cho nàng được?

Nhất Trần Phong nhẹ nhàng mở cửa sổ, không một tiếng động nhảy vào trong phòng nàng, đảo mắt nhìn quanh lại không thấy bóng dáng của nàng đâu.

Nhất Trần Phong gãi đầu tự nhủ: “Chẳng lẽ tôi không đứng dịp, Tiểu Hoa đã ra ngoài rồi sao? Nàng thực là biết cách làm người ta phiền não.”

Hôm nay y không phải nhàn nhã vô sự, chỉ chăm chăm dọa người mà đến. Y phong trần mệt mỏi từ Hồ quốc về kinh, cốt yếu cũng vì muốn đem Thánh huyết bỏ để trộm được đưa cho Tiểu Hoa, nhờ nàng chuyển giao Tiểu Mặc Nhi. Tuy rằng có thể tự mình đến Giang Nam, không cần thiết phải trông cậy Tiểu Hoa, nhưng y quả thực không đành rời Hồ quốc quá lâu.

Đời này y tung hoành thiên hạ, chưa từng lưu luyến bất cứ thứ gì. Cho dù chia xa nhóm bạn hữu “Phiền toái”, y cũng xem đó là lẽ thường tình, bất tất phải sầu lo. Thế nhưng từ ngày ly khai khỏi Hồ quốc, y không ngừng nhớ đến tiểu mỹ nhân tâm cao khí ngạo, lạnh lùng như băng kia.

Cứ nghĩ rời Hồ cung sẽ dần dần quên nàng, y chẳng ngờ mình lại quên không được. Đôi mắt linh liệt kia của nàng, hoang mang yếu ớt vụt lóe trong mắt nàng, giờ phút này đã hóa thành tấm lưới vô hình, gặt gao quấn lấy tâm hồn y, càng giăng dụa, càng không thể thoát ra.

Y đến cạnh cửa sổ ngồi xuống, ngẩn người suy nghĩ một lúc lâu.

Thình lình cửa phòng mở ra, một nữ tử độ mười bảy, mười tám tuổi nhanh chân bước vào. Tướng mạo nàng mặc dù không xuất chúng, nhưng đôi mắt to tròn, linh động như mắt mèo, một thân áo gấm cực kỳ hoa lệ chẳng những che lấp được khuyết điểm của nàng, còn làm nổi bật khí chất tươi mát động lòng người.

“Tiểu Hoa gần đây mạnh khỏe chứ?” Nhất Trần Phong cười đến thân nhiên, Hoa Xảo Ngữ quay sang nhìn y, vẻ mặt bất thần trở nên u tối, như thể nàng lúc này đã biến thành người khác.

Hoa Xảo Ngữ khuôn mặt nhỏ nhắn ức chế muốn phình lên, buồn bực nói: “Mạnh khỏe cái gì? Anh làm ra cục diện rồi rầm tới nay vẫn còn chưa thu xếp được đâu!”

“Cục diện rồi rầm?” Y gãi đầu, tỏ vẻ vô tội nói.

Hoa Xảo Ngữ khóe môi co rúm, thần sắc dữ tợn, hung hăng ngất chéo khuôn mặt tuấn tú đáng ghét kia một phen.

Một Trần Gió lập tức bung mặt ngoác miệng kêu: “Em quá lắm, Tiểu Hoa! Lúc nào cũng khi dễ người khác.”

Y bề ngoài phong lưu phóng khoáng, nữ nhân gặp đều thích, cố tình Tiểu Hoa này không biết quý trọng, hễ tức giận liền muốn nhéo sung đồ cả mặt y, không thể không nói y thực sự đáng thương.

Song y chỉ thăm bất mãn trong lòng, cũng không né tránh độc thủ của nàng, mặc kệ nàng muốn ra sao thì làm. Bởi nhìn thấy bộ dáng phần nộ cùng cực đó, y biết nàng đã gặp phải sự tình khó giải quyết.

Tuy Hoa gia không phải nhà quyền thế, nhưng cha Tiểu Hoa là trạng sư đứng đầu kinh thành, quan phủ đối với nàng nể mặt còn không hết, huống chi Tiểu Hoa miệng lưỡi sắc bén, nổi danh người gặp người tránh xa.

Vậy nên vô luận thế nào y cũng đoán không ra, rốt cuộc là ai có năng lực khiến nàng tức giận đến như vậy?

Hoa Xảo Ngữ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi khi dễ anh? Anh tính làm kẻ ác đi cáo trạng đẩy phòng? Anh có biết sau lần anh trộm Thanh lôi bảo kiếm, Hình Thận cảm thấy vô cùng mất mặt, thế sẽ tóm được anh hay không? Thiên hạ ai cũng biết rõ giao tình giữa anh và tôi, cho nên vì ép tôi tiết lộ tung tích của anh, hần liền ba ngày hai lượt mò đến nhà tôi, làm tôi phiền muốn chết rồi đây!”

Nhất Trần Phong trước tiên ngẩn người, suy nghĩ nửa khắc sau mới chợt bừng tỉnh thốt: “A, nhớ ra rồi! Là tên thân bộ táng tình nghiêm túc đó phải không?”

“Đúng, chính là tên đầu đá đó!”

“Bằng cái miệng khéo léo của em, còn không dễ dàng đuổi hần khỏi Hoa phủ?”

Hoa Xảo Ngữ căm tức nói: “Hần lần đầu tới đây bị tôi tổng ra ngoài, nhưng về sau tên đầu đá đó giống như đã quen tôi mắng hần, mặc kệ tôi nhiếc móc thế nào, hần đều xem là gió mát bên tai, cứ vậy mỗi ngày ngồi lý trong đại sảnh không khác gì ôn thần giữ cửa. Cha tôi lại rất tán thưởng hần, không cho phép tôi đuổi hần đi, thực sự làm tôi cảm thấy phiền muốn chết!”

Nhất Trần Phong cười một tiếng, nửa đùa nửa thật nói: “Đúng là hiếm có, ta còn nghĩ em mở miệng chỉ làm phiền người khác, chứ làm gì có chuyện người khác làm phiền em.”

“Chớ nói nhảm!” Hoa Xảo Ngữ trừng mắt liếc nhìn y một cái. “Tôi thế này còn không phải vì anh? Tôi thật sự không hiểu, anh trộm mấy tên bại hoại kia cũng được, tự dung khi không lại trộm kiếm của Hình Thận làm gì? Biết rõ hần ta có tiếng ghét ác như cừu, thế mà vẫn cứ đi trêu chọc hần ta.”

“Ta chỉ muốn xem thử thân thù mình.” Y thấp giọng phản bác.

Hoa Xảo Ngữ thoáng co rút khóe miệng, cảm thấy nhằn nại như đã đến cực hạn.

“Thân thù anh còn xem chưa đủ? Trước kia anh nói hoàng cung cạnh phòng rất cẩn mật, muốn xông vào thử thân thù xem sao. Cự nhiên xông vào rồi lại ngại trộm vàng bạc châu báu quá lỗi thời, thế là quay sang trộm cái gối thêu hình phi long trong tấm cung Long quốc, làm Long hoàng phần nộ, phái trăm tên đại nội cao thủ truy bắt anh. Anh trái lại chẳng biết sợ là gì, còn nói muốn cùng họ chơi trò bất quý.”

Nhất Trần Phong nghe nàng nhắc chuyện cũ, trên mặt bất giác lộ ra vẻ hoài niệm cùng thỏa mãn.

“Nhưng quả thực chơi cùng họ vui lắm, ta theo kinh thành xuống Giang Nam, lại từ Giang Nam đến Vân Nam, từ Vân Nam vòng đến Tây Phương Cổ Lan, cuối cùng mới từ Cổ Lan chạy đến Hồ quốc...”

“Im miệng!” Hoa Xảo Ngữ cao giọng quát lên, nàng không muốn bị kẻ ngu ngốc, không hiểu do quá mức gan dạ hay không biết sợ hãi này làm tức đến hôn mê.

Nhất Trần Phong không ngừng nhận lỗi, nói: “Thực xin lỗi, ta không biết Hình Thận kia là một tay cố chấp. Thôi được, bây giờ ta lập tức đi tìm hần, giải thích cho hần hiểu... A!”

Y chưa nói hết câu đã rú lên đau đớn, Hoa Xảo Ngữ lại nhéo y lần nữa. “Anh điên rồi, với tính cách nghiêm chỉnh cố chấp kia của hấn, chắc chắn sẽ đem anh dẫn vào đại lao. Có thể xưng là ‘Đệ nhất thần bộ’, thân thủ hấn tất nhiên không yếu kém. Anh không cẩn thận, coi chừng bị Thanh Lôi bảo kiếm trong tay hấn lột mất mảng da đầu.”

Nhất Trần Phong xoa gò má sưng đỏ, oán giận nói: “Không cần lo lắng! Nếu một lời không hợp, ta lập tức bỏ chạy, hấn đuổi không kịp ta.”

“Hấn và anh nhất định không hợp. Anh cần gì tự nộp mình lên cửa cho tổ rách việc?” Hoa Xảo Ngữ sáng suốt can ngăn.

Một kẻ là quái đạo ngã ngón phóng đảng, một kẻ là thần bộ thẳng thắn cương trực, có thể hợp nhau mới là lạ.

Nhất Trần Phong lo lắng hỏi: “Vậy chuyện hai người thế nào đây?”

Hoa Xảo Ngữ hừ một tiếng, mắt lộ ra hung quang.

“Yên tâm, tôi thế nào cũng nghĩ ra biện pháp đối phó tảng đá kia. Hấn muốn im lặng giả trang thành tảng đá, vậy thì tôi càng muốn làm hấn cười, hấn giận, để xem hấn còn dám đứng trước tôi trung ra cái mặt thối đó không?”

Nhất Trần Phong cười tà, trong đáy mắt như có điều suy nghĩ sâu xa: “Thật sao?”

Tiểu Hoa và Hình Thận căn bản không bình thường. Tiểu Hoa có thể mặc kệ Hình Thận, nhưng lại cứ năm lần bảy lượt muốn tranh cãi với y. Hình Thận xưa nay luôn tuân thủ lễ giáo, phen này chỉ để tìm Tiểu Hoa một cô gái chưa chồng, mà ngày ngày cất công đến Hoa phủ, không ngại người gièm pha, càng thêm chứng minh trong lòng y đã có nàng ta, mới bất chấp mọi thứ được như vậy.

Nói không chừng, hai con người tính cách trái ngược này cũng có thể kết thành mối lương duyên. Nhất Trần Phong thầm nghĩ, không biết có nên nhận tiền mai mối không.

Hoa Xảo Ngữ chau mày, nụ cười quỷ dị kia khiến nàng cảm thấy không an tâm.

“Phải rồi, hôm nay anh đến vì chuyện gì?”

“Giúp ta giao cái này cho Tiểu Mặc Nhi.” Nhất Trần Phong cũng không nhiều lời, lấy trong ngực áo một chiếc hộp ngọc hình dáng cổ xưa.

Hoa Xảo Ngữ mở nắp hộp ra, tức thì bên trong hộp vụt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Nàng hí hóp mắt, nhìn chăm chăm ánh sáng phát xuất từ hạt châu màu máu to bằng trái long nhãn, kinh ngạc hỏi: “Thánh huyết bồ đề! Anh dám đến Hồ quốc ăn trộm?”

Nhất Trần Phong không phải không thấy lo lắng trong mắt nàng, bắt quá y chỉ cười, một nụ cười vô nghĩa.

"Dù sao gần đây cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, huynh đi dạo ở Hồ cung một chút, đúng lúc nhìn thấy nó, liền thuận tay lấy ra ngoài, vừa khéo Tiểu Mặc nhi cần dùng nên đưa cho nàng luôn."

Hoa Xảo Ngữ trừng mắt nhìn hấn một cái, tức giận nói: "Nghe huynh nói hừ nói vượn kia, cái gì mà thuận tay lấy tới, có người nào thuận tay mà tìm thấy thì được gọi là thiên hạ đệ nhất trộm sao?!"

"Thiên hạ đệ nhất trộm? Từ khi nào lại thêm cái danh hiệu mới vậy?"

Nàng tức giận hừ nói: "Từ sau khi huynh trộm thanh lôi bảo kiếm của Hình Thận, những người cùng nghề từng ở dưới trướng của hấn chịu phải không ít thiệt thòi, cho là huynh nhất định có bản lĩnh khiến Hình Thận như cá gặp hạn, mọi người cảm thấy kính nể huynh, còn tâm phục khẩu phục mà tôn huynh là người quan trọng nhất của bọn họ, không lâu sau, danh xưng ‘thiên hạ đệ nhất trộm’ kia cũng không tan mà lan nhanh ra, thật đúng phải chúc mừng huynh rồi."

"Quá khen, quá khen." Hấn cười đắc ý thỏa mãn.

Hoa Xảo Ngữ hừ một tiếng, đẩy kín hộp ngọc đưa lại. "Tại sao huynh không tự mình giao cho nàng?"

Nhất Trần Phong lại đẩy hộp ngọc vào trong tay nàng, nụ cười tiêu sái nhiều hơn mấy phần dò xét.

"Gần đây muội không phải ngại hình thần bồ kia làm phiền muội sao? Huynh đang cung cấp một cơ hội thật tốt để cho muội né tránh hấn yên tĩnh vài ngày đấy."

Vừa nhắc tới Hình Thận, nàng liền tức lên. "Ai bảo huynh rảnh rang không có việc gì làm lại đi trộm kiếm của hấn, hại hấn mất hết mặt mũi, mà hấn vừa tỉnh thông lại là người thẳng tính, làm sao có thể nuốt oán khí này vào miệng được."

Nhất Trần Phong liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng, có thâm ý khác mà trêu chọc: "Làm sao mà huynh nghe lời này của muội, thật giống như vì hình thần bồ mà hấn giận à?"

Hoa Xảo Ngữ cứng lại, bối rối nói: "Huynh nói xằng nói bậy gì thế? Muội không phải là vì hấn hờn giận, là vì bản thân muội, nếu không phải huynh, sao muội lại phải phiền não như hiện nay? Huynh không trước tự kiểm điểm lại bản thân, ngược lại trách muội thay người ngoài nói chuyện, thật là nhỏ mọn"

cực kì."

"Dạ dạ, huynh nhầm chán, huynh nhỏ mọn, tất cả đều là lỗi của huynh. Huynh nhận lỗi với muội là được." Nhất Trần Phong bật cười một tiếng, không nên nhiều lời nữa, chỉ sợ sẽ thật sự chọc giận nàng.

"Được rồi, dù sao có lẽ đã lâu không thấy Tiểu Mặc nhi, muội liền thay huynh đi một chuyến, chỉ là, nguyên nhân thực sự huynh không tự mình đưa đi đến cuối cùng là cái gì?"

Ánh mắt của hắn chớp động, chỉ cười không nói, vẻ mặt bí hiểm.

Hoa Xảo Ngữ liếc hắn một cái, lạnh lùng hừ: "Muội đoán huynh lại coi trọng hạng trần bảo nào đó trong Hồ cung, cho nên mới không nỡ rời đi Hựu Hồ quốc quá lâu, nhìn bộ dạng kẻ trộm như huynh cười đến đắc chí như vậy, có lẽ trần bảo này tuyệt không tầm thường."

"A, mắt của muội vẫn còn sắc bén như vậy." Nhất Trần Phong cười đến híp cả mắt, vẻ mặt vô cùng dịu dàng. Cặp mắt mèo kia của Tiểu Hoa thật đủ lợi hại, không uống công bọn họ quen biết nhiều năm, lần này nàng phải nhìn cho thật thấu đáo.

Hắn thật sự coi trọng trần bảo trong Hồ cung, hơn nữa, thứ trần bảo này chẳng những tuyệt không tầm thường, vốn chính là độc nhất vô nhị.

Thứ trần bảo này, chính là có một đôi mắt quật cường lạnh lùng, tiểu mỹ nhân Hoàn Nhan Nghệ khiến hồn hắn cứ quanh quẩn trong mơ.

Hắn, thế nào cũng không quên được nàng a!

--- ---- phân cách tuyến ---- ----

Hoàn Nhan Nghệ Quang ngồi trong Di Thiên lâu, vẻ mặt nghiêm túc nặng nề, chợt nhìn lại dường như vẫn hờ hững như trước, nhưng kia hai con mắt đẹp kia cũng không còn lạnh lùng nữa, mà là chứa đầy cảm xúc phức tạp, tức giận, sốt ruột, lo lắng, mất mát.....

Kể từ sau hôm Nhất Trần Phong rời đi, đã qua hơn hai tháng. Hắn rõ ràng đã nói sẽ trở lại, nhưng lại chậm chạp không xuất hiện.

Lông mày nhíu chặt, đôi mắt đẹp cúi thấp xuống, nàng thở dài yếu ớt, vừa vận nhìn thấy mình trong kính, bộ dạng sợ hãi trên gương mặt quen thuộc kia khiến nàng cả kinh.

Về mặt như vậy nàng đã từng thấy vô số lần, đó là nét mặt nàng nhìn thấy lúc mẫu thân nàng cứ đau khổ không chờ đợi được phụ hoàng tới.

Biết rõ mình không nên giống như mẫu thân vì sa vào tình mà đau khổ, nhưng nàng thật không có cách nào kiềm chế mà tưởng niệm hắn. Cái loại tưởng niệm đó, sâu sắc mà nồng hậu, hết ngày này đến ngày khác dây dưa ở tận đáy lòng nàng, cặp mắt kia, trợn cười nhẹ kia, chính là không muốn bỏ qua cho nàng.

Tâm vừa đau, vừa khổ, càng thỉnh thoảng lại nhíu chặt trong lòng.

Nhất Trần Phong đáng ghét kia, chỉ sợ cũng đã sớm quên mất nàng.

Nghĩ tới tên nam nhân vô lại này rất có thể đang ở nơi nào đó tán tỉnh nữ nhân khác, nàng lại càng tức giận không kiềm chế được, trước đó nàng còn không cảm thấy có việc gì, đã đưa tay quét bình trà, ly trà cổ trên bàn rơi xuống trên đất, cho đến khi tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, mới hiểu được mình lại trút tức giận dỗi đến trên vật dụng vô tội.

Hoàn Nhan Nghệ Quang kinh ngạc nhìn đồng hồ hỗn độn đầy đất, ánh mắt chớp động, nói không ra lời là tức giận hay là bi thương, có lẽ, cũng chỉ là bất đắc dĩ.

"Công chúa? Người làm sao vậy?" Ngoài phòng, các cung nữ nghe thấy tiếng vội vàng chạy vào, vẻ mặt mọi người ngạc nhiên, họ hầu hạ chăm sóc Hoàn Nhan Nghệ Quang nhiều năm, chưa từng thấy qua vẻ mặt tức giận như vậy, trong lúc nhất thời đều không nhận được mà ngầy người.

Đột nhiên nàng xoay người, tránh né ánh mắt tò mò của các cung nữ, lạnh lùng nói: "Không có gì, nhất thời lỡ tay đập vỡ đồ, các người đi xuống trước đi, lát nữa dọn dẹp cũng không muộn."

Các cung nữ không dám nói nhiều, trả lời rồi lui ra khỏi bên ngoài phòng.

Hoàn Nhan Nghệ Quang chán nản ngồi dựa tại bên cạnh trụ giường, ánh mắt trống rỗng mịt mù, lẳng lặng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, cho đến khi sắc trời mịt mờ, tinh thần mới lần nữa phấn chấn trở lại.

Nàng càng không ngừng tự nhắc nhở chính mình, nàng rất kiên cường, tuyệt sẽ không vì chuyện nhỏ vô vị này mà mất đi ý chí, điều hiển tại nên làm chính là mau tìm cho ra Nhất Trần Phong, đoạt lại Thánh Huyết Bò Đề và Tử Ngọc sai. Nhưng mà, cho dù nàng phái ra nhiều mật thám và truy binh hơn nữa, cũng tìm không ra tung tích của hắn, hắn... rốt cuộc là người ở phương nào?

Đột nhiên, trên cửa truyền đến mấy tiếng vang nhỏ cắt đứt suy nghĩ của nàng, cung nữ bẩm báo: "Công chúa, hoàng thượng có lệnh, xin người đi giá tới chính điện nghe chỉ."

"Ta lập tức đi liền, người lui ra trước đi." Về mặt nàng nghiêm túc, lạnh lùng, đôi mắt như làn nước lạnh không có song, đã khôi phục lại được sự trầm

tĩnh lạnh đậm thường ngày.

"Vâng" Cung nữ trả lời rồi lui ra.

Hoàn Nhan Nghệ Quang đến gần gương đồng chỉnh sửa lại y phục, dung nhan nghiêm túc, động tác nhìn như nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng trong lòng lại vô cùng thấp thòm bất an.

Chậm rãi đi ra từ trong phòng, đáy mắt nàng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa. Lúc trước phụ hoàng cải trang xuất cung một thời gian dài, hôm qua mới hồi cung. Hôm nay triệu kiến nàng, là vì xác nhận đề luận tội nàng đánh mất bảo vật!

Hôm đó, Thánh Huyết Bồ Đề bị trộm, sau khi nàng và hoàng huynh trao đổi, quyết định che giấu chuyện này trước, làm như vậy cũng không phải bởi vì mình mà che giấu điều gì, mà là chuyện này thật sự rất mất quốc thể, còn làm nhục uy nghiêm hoàng thất.

Ý của hoàng huynh, là muốn thừa dịp trước khi phụ hoàng hồi cung tăng thêm người đoạt quốc bảo về, việc này liền có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đáng tiếc Nhất Trận Phong giống như mất tích, mặc cho Hựu Hồ quốc đưa ra quân đội tình nguyện cũng uổng công vô ích.

Nàng thật sự làm không hết chức trách, có phụ hoàng nhờ vả, tội không thể miễn a! Bất kể phụ hoàng đưa ra giải quyết nào đi chăng nữa, trong lòng nàng cũng không hề có chút oán trách nào.

Nàng không những bảo vệ không tận sức, lại càng bắt giặc không hiệu quả, nhưng... thật ra thì nàng cũng không muốn bắt giữ Nhất Trận Phong, mong muốn thực sự, chỉ là muốn gặp lại hắn một lần nữa...

Cho nên, lúc trước khi hắn hứa hẹn sẽ tới nữa, quả thật lòng của nàng thật kích động không thôi. Hắn để nàng ném được cái gì gọi là nỗi khổ tình yêu, cũng để cho nàng biến thành cô gái mềm yếu, điều mà nàng không muốn trở thành nhất...

Nàng, trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hoàn Nhan Nghệ Quang vừa vào chính điện, liền phát hiện trong điện tất cả hoàng huynh hoàng đệ đều tụ tập, khó có khi tất cả bọn họ đến đông đủ. Nàng nhú mày, đôi mắt đẹp híp lại, đáy lòng bất an càng sâu.

Đi lên trước, nàng hành lễ với nam tử oai hùng ngồi cao trên ngai vàng, nói: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hoàn Nhan Liệt mỉm cười nói: "Nghê Quang, trầm nghe thấy mấy ngày gần đây tâm tình con không được tốt phải không?"

Trong lòng Hoàn Nhan Nghệ Quang kinh sợ, trên mặt lại không có chút biểu tình như cũ, lạnh lùng trả lời: "Tĩnh nét nhi thần luôn luôn yên lặng, lạnh lùng, tâm tình tốt hay không tốt cũng không sao, phụ hoàng quá lo lắng."

Tại sao phụ hoàng lại hỏi như vậy? Có phải đã biết cái gì không? Mặc dù đã sớm biết phụ hoàng đặt không ít tai mắt bên cạnh nàng, nhưng vẫn không nhận được mà cảm thấy hoảng sợ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn có tình cảm phức tạp với phụ hoàng. Thật ra thì phụ hoàng đối xử với nàng không tệ, không chỉ từ nhỏ hết lòng dạy nàng, thậm chí còn đặc biệt giao trách nhiệm bảo vệ quốc bảo nặng nề cho nàng. Có điều, nàng hiểu rõ phụ hoàng không thương nàng... Không chỉ không thương nàng, cũng không yêu mẫu thân, lại càng không yêu những người khác.

Đã từng, nàng tưởng là ở trong lòng phụ hoàng, ngoài quyền lực địa vị ra thì không còn gì khác, nhận thức như vậy, đã khiến cho nàng thoáng mở rộng lòng hơn, không hề vì mẫu thân mà khổ sở quá mức nữa.

Nhưng đến năm đó tuổi lớn hơn một chút, nàng mới ngạc nhiên phát hiện, người phụ hoàng yêu, hơn nữa yêu rất sâu đậm, cũng chỉ yêu thủy chung có một người, đó là một nữ tử Long quốc đã mất tích nhiều năm, tung tích không rõ.

Cho đến lúc đó nàng mới hiểu được, phụ hoàng nhìn như vô tình thật ra thì cũng không vô tình, chỉ là tình yêu của phụ hoàng không có ở trên người những tần phi hầu hạ hắn nhiều năm qua, cũng không ở trên người đứa con gái cùng hân huyết mạch tương liên này.

Tình yêu của phụ hoàng, chỉ vì nữ tử Long quốc đó mà tồn tại.

Khi hiểu biết rõ về mọi chuyện, nàng không nhận được mà khó chịu, không chỉ là vì mẫu thân lưu luyến si mê phụ hoàng nhưng lại không được đáp lại, cũng vì nàng lúc trước ngu ngốc ngây thơ.

Ngu ngốc, ngây thơ, tuyệt không nên tồn tại ở trong hoàng thất Hoàn Nhan, từ ngày đó trở đi, nàng bắt đầu hiểu được cái gì gọi là bất đắc dĩ, mà khi mẫu thân cuối cùng bởi vì tan nát cõi lòng mà khôn khổ, mắc bệnh qua đời, nàng liền tự mình thề, cuộc đời này tuyệt sẽ không ngu dại như mẫu thân.

Hoàn Nhan Nghệ Quang cười khẽ một tiếng, chua xót mà âm trầm. Nàng vẫn có thể nhớ lại rõ ràng lúc đó mình đã liều mạng học võ đến cỡ nào, bởi vì khi phụ hoàng chỉ dẫn luyện tập võ nghệ, trong lúc vô tình đã từng nói một câu: "Nữ tử cường hãn tốt hơn..."

Khi đó về mặt phụ hoàng vô cùng ôn hòa, trong giọng nói cũng mang theo tiếc nuối nào đó khó có thể hình dung được, đó là nét mặt ôn hoà duy nhất của phụ hoàng đối với nàng.

Về sau nàng mới hiểu được, người phụ hoàng nói chính là nữ tử Long quốc kia, mà ánh mắt dịu dàng của phụ hoàng lúc ấy, cho đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ kỹ...

Vậy mà cố gắng của nàng, lại trở nên hết sức buồn cười, tình thương của cha mà nàng khát khao, vốn là không có khả năng.

Ngay từ lúc mẫu thân qua đời, nàng đã không còn nửa phần lưu luyến với Hồ cung, không có rời đi, là bởi vì không biết nên đi nơi nào.

Hoàn Nhan Liệt nhìn Nghệ Quang cúi thấp đầu, ánh mắt chớp động, cười như không cười nói: "Nói rất đúng, trầm chính là nhìn trúng tính tình trầm lạnh của con, mới có thể giao trách nhiệm bảo vệ quốc bảo nặng nề cho con... con cũng đừng cô phụ kỳ vọng của trẫm."

Nàng ngẩn ra, sững sờ trước lời nói thâm ý của phụ hoàng. Không phải phụ hoàng đã biết quốc bảo bị trộm sao? Vì sao vẫn nói như vậy? Chẳng lẽ phụ hoàng cũng không có ý định công khai việc này, muốn bí mật trừng phạt nàng sao?

Nàng nhìn Hoàn Nhan Vân Lân, đúng lúc thấy hắn đưa mắt ra hiệu cho nàng, nghi vấn trong lòng tuy nặng nề, chỉ đành phải quay đầu nhìn phụ hoàng, đáp: "Nhi thần tuyệt không dám cô phụ phụ hoàng nhờ vả, xin phụ hoàng yên tâm."

Hoàn Nhan Liệt không mở miệng, Hoàn Nhan Lăng Đạo ở một bên cướp lời: "Vậy thì kỳ quái, tại sao nhi thần lại nghe thấy quốc bảo Thánh Huyết Bò Đề đã sớm bị người đánh cắp? Nếu chuyện này là thật, đó không chỉ là hoàng muội Nghệ Quang thất trách trong việc bảo hộ quốc bảo, ngay cả hoàng huynh Vân Lân nhận mệnh phụ hoàng giám sát việc nước cũng khó trốn tội, xin phụ hoàng minh xét."

Nét mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang không thay đổi, đáy mắt thoáng qua một tia tức giận.

Từ trước đến nay, Hoàn Nhan Lăng Đạo và Hoàn Nhan Vân Lân luôn không hòa hợp, hai người vì vị trí thái tử đã tranh đấu gay gắt mấy năm dài, hôm nay bị hắn bắt được cơ hội ngàn năm có một này liền chen ép hai người, đương nhiên sẽ không nhẹ lời bỏ qua.

Hoàn Nhan Vân Lân lập tức phản bác: "Mời hoàng đệ Lăng Đạo đừng tin lầm lời bàn luận không thật của tiểu nhân, oan uổng người là chuyện nhỏ, ảnh hưởng tình hình dân tâm trong nước mới là chuyện lớn."

Hoàn Nhan Lăng Đạo đang muốn nói thêm gì nữa, lại bị Hoàn Nhan Liệt phát tay ngăn lại, hắn trầm giọng nói: "Lăng Đạo, trẫm không biết ngươi từ chỗ nào nghe thấy chuyện vô căn cứ như thế, nhưng hiện nay trẫm nói quốc bảo ở đây, quốc bảo chắc chắn ở đây, chẳng lẽ ngươi còn dám hoài nghi lời nói của trẫm sao?"

Hoàn Nhan Nghệ Quang thờ ơ lạnh nhạt, thấy tình hình như vậy, trong nội tâm đã có cơ sở. Vừa đúng, như vậy sẽ không sợ liên lụy đến hoàng huynh rồi, nếu là chuyện như vậy làm dao động sự tín nhiệm mà phụ hoàng dành cho hoàng huynh, sao nàng có thể an lòng?!

Mặc dù Hoàn Nhan Lăng Đạo không cam lòng, nhưng cũng không dám nhiều lời, cúi đầu lên tiếng: "Là nhi thần nghi ngờ, nhi thần tuyệt không có dị tâm đối với phụ hoàng."

Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt lạnh lẽo mà tàn khốc, đe dọa nói: "Biết rõ là tốt. Tất cả mọi người các ngươi nhớ cho kỹ, giờ phút này Thánh Huyết Bò Đề vẫn được lưu giữ bình yên trong bảo khố, từ nay về sau nếu có người mở miệng nhắc tới việc quốc bảo bị trộm vô căn cứ, trẫm tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng tha thứ!"

Tâm tư mỗi người tuy khác nhau, lại bị uy thế của Hoàn Nhan Liệt áp bách nên không thể không cùng kêu lên đáp lại: "Dạ!"

Lúc này Hoàn Nhan Liệt mới nhếch môi cười. "Được, trẫm hôm nay tuyên các ngươi yết kiến, là muốn thông báo một chuyện lớn."

Nhìn nét mặt vui vẻ hiếm thấy kia, tâm trạng mọi người đều bất an, mỗi người đều có mục đích riêng của mình. Chỉ thấy Hoàn Nhan Liệt quay người sang bình phong phía bên cạnh, cười nói: "Ngươi hãy ra ngoài, để cho bọn họ nhìn ngươi một chút."

"Vâng" Một nam tử áo đen tuấn mỹ lên tiếng trả lời rồi chậm rãi đi ra, về mặt hắn cột nhả, môi hiện lên nụ cười châm biếm, sắc mặt lại có chút tái nhợt, giống như vừa bệnh nặng mới khỏi.

Tính tình Hoàn Nhan Lăng Đạo nóng nảy nhất, không nhịn được hỏi: "Phụ hoàng, người này là?"

Hoàn Nhan Liệt lạnh nhạt nói: "Hắn là Hoàn Nhan Phong Kỳ, là đại hoàng huynh các ngươi đã mất tích nhiều năm, trẫm đã phong hắn làm Bình Nam vương, hơn nữa còn dự định sắc lập hắn làm thái tử, sau này liền cùng hắn quản lý quốc sự. Phong Kỳ lưu lạc dân gian nhiều năm, không quen thuộc tình hình quốc sự lắm, các ngươi phải giúp hắn thật tốt."

Nghe lời nói này, sắc mặt mọi người không ai không thay đổi, mỗi người đưa mắt nhìn nhau, không dám tin các hoàng tử tranh giành thái tử vị này nhiều

năm như vậy, lại do một người xa lạ, bất minh dễ dàng lấy được.

Hoàn Nhan Liệt cười nói: "Phong Kỳ, bọn họ chính là hoàng đệ, hoàng muội người, có lúc rảnh rỗi thì nhiều cùng bọn họ hàn huyên một chút, đẩy mạnh tình cảm."

Hoàn Nhan Phong Kỳ mỉm cười: "Nhi thần hiểu."

Rốt cục Hoàn Nhan Lăng Đạo cũng không kiềm chế được tức giận trong lòng, bực tức nói: "Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo phụ hoàng."

Hoàn Nhan Liệt chau mày, "Nói thẳng đi."

Hoàn Nhan Lăng Đạo vội vàng xuất toàn bộ bất mãn trong lòng ra, "Hoàng huynh Phong Kỳ lưu lạc dân gian nhiều năm, không biết chút gì về chính sự, nếu tùy tiện trao thái tử vị như thế, nhi thần sợ hoàng huynh Phong Kỳ không chịu nổi, huống chi hoàng huynh Phong Kỳ một vốn một lời cũng không có nửa phần chiến công, chỉ e khó phục chúng."

Hoàn Nhan Nghệ Quang khẽ cau mày, đôi mắt đẹp liếc về phía Hoàn Nhan Vân Lâm ở một bên như có điều gì đang suy nghĩ, trong lòng cũng có chút nóng nảy.

Hoàn Nhan Liệt lạnh nhạt nói: "Người có dự nghị với quyết định của trẫm sao?"

Ánh mắt hắn nghiêm túc, ánh mắt tàn lãnh khiến toàn thân mỗi người đều rung mình và cảm nhận được luồng sát khí tàn khốc một cách rõ rệt.

Hoàn Nhan Lăng Đạo sợ đến nổi té quỵ xuống đất, luôn miệng trả lời: "Nhi thần không dám, tất cả đều tùy ý phụ hoàng sắp xếp."

Mọi người cảm như hén, không có người nào dám nhiều lời.

Thấy mọi người đã không có dự nghị, Hoàn Nhan Liệt hài lòng cười, "Ngày mai trẫm lâm triều tuyên bố sắc lập Phong Kỳ làm thái tử, trừ Phong Kỳ, Vân Lâm và Nghệ Quang, tất cả những người còn lại đều lui ra đi."

Nghe vậy, trong lòng mọi người tuy có bất mãn, nhưng cũng đành phải dừng nói rồi đi.

Nét mặt Hoàn Nhan Liệt vừa chuyển liền trầm giọng hỏi: "Nghệ Quang, về chuyện Thánh Huyết Bò Đề bị trộm, ngươi cần phải nên làm gì, biết không?"

"Dạ, nhi thần mặc cho phụ hoàng xử trí." Nàng thần nhiên ứng đối, cũng không giải thích lại càng không cầu xin tha thứ.

Hoàn Nhan Liệt đưa mắt nhìn nàng, vẻ mặt bí hiểm, sau đó khẽ cười nói: "Tính tình ngươi đứa nhỏ này bướng bỉnh, thế nào cũng không muốn yếu thế. Thôi, trước hết trẫm không truy cứu chuyện này, chỉ là, ngươi vẫn phải âm thầm đoạt Thánh Huyết Bò Đề về, hiểu chưa?"

Trong lòng nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cung kính đồng ý: "Dạ, nhi thần nhất định cố gắng đoạt về."

"Trong các hoàng tử hoàng nữ của trẫm, hai người các ngươi có tài nhất, có các ngươi tương trợ cho Phong Kỳ, chính là như hổ thêm cánh, lợi ích tăng thêm không ít."

Hoàn Nhan Nghệ Quang lén nhìn trộm sắc mặt Hoàn Nhan Vân Lâm ủ dột ở một bên, trong lòng xúc động vô cùng.

Hoàng huynh vì nước vất vả nhiều năm, quay đầu lại lại là hai bàn tay trắng, thái tử vị liền bị người nửa đường đoạt đi như vậy, bảo hoàng huynh làm sao mà chịu nổi?!

Dường như Hoàn Nhan Vân Lâm chú ý tới ánh mắt nàng lo lắng, khẽ mỉm cười với nàng, có chút thần bí, nhưng cũng chứa một tia giả hoạt, sau đó quay người sang phía Hoàn Nhan Liệt, cung kính lên tiếng: "Phụ hoàng có mệnh, nhi thần nhất định tuân theo, ngày sau chắc chắn sẽ tận tâm tận lực trợ giúp hoàng huynh Phong Kỳ."

"Nhi thần cũng thế." Tuy ngoài miệng Hoàn Nhan Nghệ Quang nói như vậy, nhưng lại sinh ra cảm giác vô cùng bất an.

Mấy tháng qua, cuộc đời của nàng thay đổi lớn bởi sự xuất hiện liên tiếp của hai người, một người là Nhất Trận Phong, một người khác hoàn toàn xa lạ là Hoàn Nhan Phong Kỳ.

Sau này, cuộc đời của nàng sẽ lại thay đổi điều gì đây?

E rằng, khó khăn liên tiếp a!

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Nơi tiếp giáp hai nước Long Hồ

Trong thôn nhỏ căn cõi, một gian nhà ngói đỏ tàn tạ biệt lập, vừa mới nhìn thì hết sức bình thường, nhưng người bên trong nhà lại không tầm thường. Bởi vì, người chủ nhà này chính là thiên hạ đệ nhất trộm danh xưng là quái đạo —— Nhất Trận Phong.

Giờ phút này, hắn đang lười biếng nằm ở trên giường, nhìn Từ Ngọc sai trong tay hắn trộm được mà than thở, giữa hai lông mày đều đầy ưu phiền.

Sau khi rời khỏi Hoa phủ, hắn vốn muốn thực hiện lời hứa với Hoàn Nhan Nghê Quang, thẳng hướng đi đến kinh thành Hựu Hồ quốc, nhưng đi được nửa đường, sau khi bình tĩnh liền suy nghĩ thật tốt, hắn đi tới nơi thôn nhỏ vắng vẻ này, tự mình vào không được lui cũng không được.

Rõ ràng nhớ muốn gặp lại tiểu mỹ nhân, nhưng lại không có cách nào đi tới, nghĩ rằng cứ như vậy không nhìn thấy nàng nữa, lại không bỏ được. Nguyên nhân rất đơn giản, cũng rất không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn thừa nhận vô cùng xấu hổ ——

Bởi vì, hắn sợ.

Mày rậm nhều chặt, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ.

Sao hắn có thể lại xuất hiện ở trước mặt nàng đây? Chính mình trộm quốc bảo nàng hết lòng giữ gìn, hại nàng không làm hết bổn phận bắt trộm! Mặc dù rất muốn thấy nàng, nhưng bây giờ thật không biết nên đối mặt với nàng thế nào, vừa nghĩ tới nàng sẽ hận mình, tim của hắn liền tràn đầy khó chịu không nói ra được.

Trải qua mấy ngày nay, hắn chưa từng nghe Hựu Hồ quốc truyền ra tin tức quốc bảo bị trộm, rất có khả năng là hoàng thất phong tỏa việc này, không để tin tức lộ ra ngoài, nàng... không có sao chứ?

Mà nàng... có nhớ hắn hay không? Lại có thể bởi vì hắn chậm chạp không xuất hiện mà tức giận không đây? Có lẽ, nàng chỉ muốn bắt hắn lại, đoạt lại Thánh Huyết Bồ Đề và Từ Ngọc sai.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của hắn chuyển thành chán nản, vô cùng buồn bã nhìn Từ Ngọc sai mà tự mình lẩm bẩm, "Nếu có thể, ta cũng muốn trả lại Thánh Huyết Bồ Đề cho nàng, nhưng mà tiểu Mặc nhi cần nó, cho nên, vẫn phải xin lỗi nàng rồi."

Nhất Trần Phong thu hồi tầm mắt, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, than thở nói: "Ông trời à ông trời, có thể chỉ điểm tìm một con đường sáng hay không? Nên đi nên ở lại, nguoi thật ra cho chút dấu hiệu chứ!"

Lời nói chưa dứt, lỗ tai hắn nhanh nhạy lập tức nghe ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân của nữ tử rất nhỏ, không rõ người tới có ý đồ gì, trước tránh một chút được rồi.

Nhất Trần Phong nhanh nhẹn từ trên giường bật lên, hai chân điểm nhẹ một chút, nhẹ nhàng nhảy lên xà ngang, ẩn giấu mình rất kín đáo.

Sau một lúc lâu, hai người nữ tử phong thái xinh đẹp khác nhau đẩy cửa vào. Người mặc hồng y như lửa, dung mạo ngày thường là tuyệt điểm vô song, một đôi mắt phượng linh động sáng rõ, anh khí bừng bừng, nhưng giữa hai lông mày rồi lại ẩn giấu nồng đậm chua xót, dường như tâm sự đầy cõi lòng.

Một người còn lại mặc bạch sam, tướng mạo thanh nhã xinh đẹp, khí chất bên trong trầm tĩnh, mắt đẹp thanh lãnh như băng, nhìn ngó xung quanh, câu tâm hồn người.

Nhất Trần Phong cảm thấy ngoài ý muốn nhều mày, môi mỏng nâng lên nở nụ cười suy nghĩ. Không ngờ căn phòng nhỏ cũ rách này của hắn lại có tuyệt thế giai nhân như thế tới thăm, thật đúng là hiếm thấy.

Hắn ngẫm thờ dài, ngay sau đó thu hồi tâm trạng phân tán bốn phía không nghĩ nhiều nữa, để tránh bỏ quên chuyện trước mắt. Hai tiểu mỹ nhân này có thể tìm tới cửa, đủ để thấy có chỗ không tầm thường, những hảo bằng hữu của hắn đối với hành tung của hắn đều khó mà nắm chắc, người tầm thường há có thể biết hắn đặt chân đến nơi nào.

Các nàng đến cuối cùng vì sao mà tới?

Nhất Trần Phong nghĩ vẫn cũng không kéo dài quá lâu, nữ tử hồng sam trong khoảnh khắc liền thân nhiên tỏ rõ thân phận, ý đồ.

Nàng lấy một đóa hoa giấy nhiều màu sắc khác nhau đặt lên bàn, cất cao giọng nói: "Tại hạ Tà Hồng Anh, bằng hữu Hoa Xảo Ngữ, có chuyện xin Nhất Trần Phong tương trợ."

Nheo mắt lại, nhìn đóa hoa giấy cực kỳ quen mắt này lộ ra một chút cười nhạt không thể làm gì, hắn nhận ra nó, đó là tín vật tiểu Hoa đặc chế, ai, việc này hắn không thể không giúp rồi.

"Xích Hà quận chúa quả nhiên thần thông quảng đại, xem ra, tại hạ không giúp không được." Nhất Trần Phong lặng lẽ quay người mà xuống, dưới tình huống hai người không hay biết gì đã từ từ thông thả ngồi bên cạnh bàn, thuận tay cầm lên đóa hoa giấy thường thức.

Nghe thấy ba chữ Tà Hồng Anh, hắn lập tức liền nhớ tới thân phận của nàng.

Hắn từ chỗ tiểu Hoa nghe được không ít chuyện về nàng, Tà Hồng Anh này xuất thân quyền quý, là biểu tỷ đương kim Long hoàng Long Húc, được Long hoàng tin tưởng quá mức, phong làm Xích Hà Quận chúa. Nàng là một kỳ nữ tử hiếm thấy, không chỉ giỏi về buôn bán, mà ở trong võ lâm cũng rất có phân lượng.

Nếu hồng y nữ tử này là Tà Hồng Anh, vậy vị nữ tử bạch sam bên cạnh chắc là một trong hộ vệ tùy thân của nàng, y thuật tuyệt diệu còn có danh xưng "Bạch sam Thần Nông" hẳn là Tổ Lăng rồi.

Nhất Trần Phong thần nhiên quan sát, rất tò mò đối với nét mặt trong trẻo lạnh lùng này của nàng.

Nhìn nàng như vậy, thế nhưng hắn lại không thể không nghĩ tới một dung nhan khác cũng lạnh lùng xinh đẹp, hai người một thanh nhã một diễm mị, khí chất lạnh nhạt hồ hững tuy tương tự, nhưng so với Tố Lăng nội liễm hơn, cặp mắt Hoàn Nhan Nghê Quang lạnh lùng thêm chút kiêu ngạo, cũng ít đi mấy phần chững chạc.

Chỉ là, cũng càng thêm phức tạp hơn, mãnh liệt hấp dẫn hắn, khiến hắn cũng không có cách nào quên lãng.

Nét mặt Tả Hồng Anh nghiêm chỉnh, trầm giọng nói: "Các hạ không hỏi trước là việc gì sao?"

Nhất Trần Phong cười nhạt, "Quận chúa không cần đa lễ, tại hạ đây là giang hồ lỗ mãng nhưng cũng có thể chấp nhận. Về phần việc quận chúa nhờ vả, tại hạ cũng có thể đoán được bảy phần, chỉ cần phải dùng tới, tại hạ tự nhiên làm hết sức."

Nhớ vài ngày trước đó, chuyện tình Tả Hồng Anh huyền ảo cả nước đều biết rõ —— đầu tiên là nàng xuống Giang Nam thoát hôn, trở lại kinh thành cùng hộ vệ tùy thân Phong Minh định thành thân vào mấy ngày gần đây, về sau Phong Minh lại vô duyên vô cớ mất tích, có thể nói là ly kỳ phức tạp.

Hôm nay Tả Hồng Anh tìm tới cửa, nói chung là có chút liên quan đến nghề vốn có của hắn đêm lên vào thăm dò chuyện bí mật, dù sao gần đây không có việc gì, thay vì ở chỗ này cái gì cũng không làm được, chỉ bằng giúp tiểu mỹ nhân một chút, hoạt động gân cốt, sao lại không làm!?

Tả Hồng Anh thờ phào nhẹ nhõm, "Đa tạ."

"Đi thôi!" Nhất Trần Phong cũng không nhiều lời, đứng dậy liền đi về phía cửa.

Tả Hồng Anh không nhịn được hỏi: "Hành lý của người?"

"Thân không vật dư thừa, trong sạch." Nhất Trần Phong phát phát ồng tay áo, dáng vẻ nhàn nhã tự tại.

Hắn thích trần bào, không có hứng thú gì với ngân lượng, hơn nữa thích nhất là đào trộm tài bảo lúc cảm giác được kích thích, một khi trần bào tới tay, sức hấp dẫn cũng tự nhiên biến mất.

Cho nên, hắn xưa nay trộm bảo vật cũng không giữ lại, người khác nói hắn quái gở, bản thân hắn cũng cảm thấy bình thường, người người yêu thích khác nhau, hắn đặc biệt thích cảm giác mạo hiểm trong quá trình trộm bảo vật.

Nhất Trần Phong tâm niệm vừa động, đột nhiên giác ngộ, phỏng đoán tâm trạng của mình đối với Hoàn Nhan Nghê Quang cũng là như vậy hay không? Nhưng sau đó lại suy nghĩ một chút, lại cũng không giống như vậy, thường ngày lúc đào trộm trần bào hắn cũng chưa từng lui bước, nhưng lúc đối mặt với tiểu mỹ nhân bướng bỉnh, dưới xúc động mãnh liệt tương tự, hình như lại thêm chút gì đó xa lạ.

Vậy rốt cuộc là cái gì? Phải làm sao hắn mới có thể hiểu?

Đáp án... giống như rất rõ ràng, rồi lại hết sức mơ hồ...

Tả Hồng Anh ngắt ra, thấy buồn cười. "Tốt! Người bằng hữu này ta định rồi."

"Chúng ta đã là bằng hữu." Nhất Trần Phong thu hồi tinh thần, quay đầu nghịch ngợm nháy mắt với nàng mấy cái. Nữ tử này tính tình hào sảng, xác thực đáng giá kết giao.

Ba người đi ra ngoài phòng, không đợi Nhất Trần Phong hỏi nhiều, Tả Hồng Anh thần nhiên kể toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Thì ra là Phong Minh hắn là con của Hồ hoàng Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Liệt vì muốn đoạt được tiền tài quyền thế của Tả gia, nhiều năm trước đưa Phong Minh mai danh ẩn tích vào Tả gia, cố tình Phong Minh và Tả Hồng Anh tình đầu ý hợp, nhiều lần trắc trở, cuối cùng hai người không để ý đến thân phận có khác mà bày tỏ nỗi lòng, cuối cùng, thậm chí Phong Minh nguyện vì Tả Hồng Anh mà tách rời hoàng thất Hoàn Nhan ở rể Tả gia.

Mà Hoàn Nhan Liệt cũng không nguyện vì vậy bỏ qua, trong lúc cãi vã, Phong Minh bất hạnh ngã xuống vực, tung tích không rõ, Tả Hồng Anh đau khổ tìm nhiều ngày lại tìm không ra hắn, sau này nghe nói Hựu Hồ quốc mới lập một thái tử Hoàn Nhan Phong Kỳ, tướng mạo tuổi tác giống Phong Minh như đúc, rất có khả năng chính là Phong Minh, vì vậy nàng không để ý tình thế hai nước hiểm ác, đích thân mạo hiểm chỉ vì xác định Hoàn Nhan Phong Kỳ có phải là người yêu Phong Minh đã mất tích nhiều ngày.

Ánh mắt Nhất Trần Phong chớp động, miễn cưỡng cười nói: "Rất thú vị."

Đâu chỉ có thú vị, quả thật là cực kỳ tốt, xem ra ông trời xác thực chỉ điểm một con đường sáng cho hắn —— hắn nhất định đi tới Hồ cung, nàng và hắn, nhất định đây đưa không rời.

Trong lòng hèn yếu, sợ hãi thối lui, tình cảm tương tư dần xuống sâu trong đáy lòng đã lâu ngay sau đó sôi trào cuộn cuộn, chiếm cứ cả trái tim, không còn nửa phần trống.

Hắn thật muốn thấy nàng, coi như nàng ghét hắn, hận hắn, vẫn là không cách nào ức chế được nhớ nhung của mình đối nàng, tình cảm sâu sắc mãnh liệt như vậy, chỉ vì nàng.

Không biết qua bao lâu, kinh thành Hồ quốc đã gần ngay trước mắt, Nhất Trần Phong điều khiển ngựa đi chậm chậm, gương mặt tuấn tú sáng sủa cười lên, giữa lông mày không tự chủ được tràn đầy niềm tình mật ý, nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh, hưng phấn khó an.

Hắn rút cuộc đã trở lại, trở lại cái nơi mà có nàng.

Lúc này, trước khi biết rõ tâm ý của mình, hắn tuyệt đối sẽ không rời đi!

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Vào nửa đêm, Nhất Trần Phong và Tả Hồng Anh nhẹ nhàng lĩnh hoạt lên vào Hồ cung.

Đến bên ngoài Đông cung, hai người âm thầm ẩn thân vào trong bóng cây dò xét tình huống.

Nhìn thị vệ đi qua đi lại, ánh mắt Nhất Trần Phong chớp động, môi mòng vẽ ra một nụ cười tà xảo quyết. Thật đúng là người đông thể mạnh, chỉ là, nhiều người lại cũng không thấy hữu dụng, lần trước không phải hắn đã chứng minh qua một lần rồi sao?

Nghĩ tới cùng Hoàn Nhan Nghê Quang quen biết, trái tim tựa như ngọt thêm đắng, hận không thể lập tức chạy như bay tới Di Thiên lâu của nàng, một lần gặp kia khiến hắn mong nhớ dung nhan xinh đẹp lãnh diễm ngày đêm.

Hắn thâm than nhẹ, đôi mắt đen mang theo chút không vừa lòng. Ai, chi tiếc, trước mắt hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, trước giải quyết chuyện này, sau đó, chính là việc trọng tâm rồi.

Được, bắt đầu hành động! Vì tiểu mỹ nhân, hắn thể nhưng vô cùng bốc đồng ——

Nhất Trần Phong nháy mắt với Tả Hồng Anh, ý bảo nàng kế hoạch bắt đầu, sau đó thân hình chợt lóe, chạy cực nhanh thẳng hướng chính giữa Hồ cung.

Bộ pháp của hắn quỷ mị, thật như một trận gió đi đến vô tung, rõ ràng cùng những thị vệ kia lướt qua nhau, nhưng hành động mau lẹ lại linh hoạt, bọn thị vệ căn bản không nhận thấy được có người lướt qua bên cạnh mình, mãi đến lúc hắn nhảy thẳng lên trên nóc, vẫn không có một người phát hiện.

Bước chân Nhất Trần Phong đứng vững trên nóc cung, hít sâu một hơi, sau đó lên tiếng hô to: "Bắt trộm!"

Bọn thị vệ phía dưới nghe tiếng lập tức đến, thể nhưng hắn lại một chút cũng không để trong lòng, ngược lại ở trên cao hét sức phấn khởi vừa kêu vừa nhảy, cố ý gây sự chú ý của bọn hắn.

Ngay sau đó lúc thị vệ tập trung đông đảo, hắn mới lộ nét mặt cười đạt được như ý, không chút hoang mang xoay người nhảy xuống, xuyên qua ở trong cung, khéo léo lợi dụng tường cao, cây lớn bỏ rơi sự truy bắt, đồng thời lại trở về bên ngoài Đông cung, quả nhiên như hắn dự liệu, thị vệ bị dẫn đi không ít, canh phòng buông lỏng rất nhiều.

Nhất Trần Phong cẩn thận từng li từng tí lên vào Đông cung, một đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh tìm kiếm vị trí Tả Hồng Anh.

Vào lúc này nàng đã theo kế hoạch lên vào Đông cung, quả thật, hắn ở trong bóng tối nhìn thấy Tả Hồng Anh, nàng đang chuyên chú nhìn thái tử bên trong tấm cung, vẻ mặt tựa như vui mừng còn lo âu, thay đổi trong nháy mắt.

Nhất Trần Phong thoáng nhú mày, vì nàng si tình cảm thấy có chút cảm động. Nàng thật rất thích Phong Minh, nếu không cũng sẽ không có nét mặt phức tạp như thế. Hắn nghĩ.

Sau đó, hắn lặng lẽ tiến đến gần sau lưng Tả Hồng Anh, mỉm cười không nói, bỗng chốc vỗ nhẹ vai nàng.

Nàng cả kinh, quay đầu lại nhìn đôi mắt hắn mang theo ý cười, nhỏ giọng oán trách: "Người thiếu chút nữa hù chết ta!"

Nhất Trần Phong cũng không nhiều lời giải thích, sau khi xác định bên trong tấm cung chỉ có Hoàn Nhan Phong Kỳ, nhẹ giọng nói: "Tốt lắm, thuốc Tố Lăng đưa cho người đâu?"

Tả Hồng Anh lấy ra hai lọ mê hương, "Lăng tỷ nói chai màu xanh này là mê hương bình thường, dùng để đối phó thị vệ ngoài cửa; mà màu đỏ ‘ma cân nhuyễn cốt hương’ là dùng ở trên người Hoàn Nhan Phong Kỳ."

"Ta biết rồi."

Nhất Trần Phong nhận lấy mê hương, dùng chưởng lực đẩy mê hương trong bình xanh về phía đám thị vệ kia, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thị vệ mềm oặt ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Hiệu lực của mê hương nhanh, động tác của hắn lại nhanh hơn, lúc thị vệ chưa ngã xuống phát ra tiếng vang kinh động người bên trong thì người khác đã đứng ở bên ngoài tấm cung, tương tự cũng dùng chưởng lực đẩy ma cân nhuyễn cốt hương vào trong cung. Mà khi bên trong tấm cung truyền đến âm thanh người gục xuống thì hắn lại thần không biết quỷ không hay trở lại bên cạnh Tả Hồng Anh.

Tả Hồng Anh nhìn, thành tâm mở miệng: "Cám ơn."

Nhất Trần Phong phát tay một cái, vẫn là đáng về tự đắc cười. "Mau vào đi thôi! Đến lúc thị vệ giao ca, ta sẽ lập tức nhắc nhở người."

Nhanh nhanh nhanh, sớm giải quyết sớm có thời gian, nghĩ tới tiểu mỹ nhân cũng ở nơi đây, hai người cách nhau không xa, hần gần như kề chế không được xúc động trong lòng, chỉ muốn thấy nàng thật sớm.

Tà Hồng Anh gật đầu, lập tức nhanh chóng tiến vào nội cung, Nhất Trần Phong nhìn bóng lưng nàng kiên định, đáy mắt thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa.

Đây chính là tình yêu, vượt qua thân phận, biên giới, làm cho người ta quên mất tất cả, mặc kệ sống chết.

Hần thăm tự hỏi, tình cảm của mình đối với Hoàn Nhan Nghê Quang, có thể mãnh liệt cuồng nhiệt như thế không? Hần có thể vì Hoàn Nhan Nghê Quang làm như vậy sao? Mà Hoàn Nhan Nghê Quang có ý nghĩ gì đối với mình đây?

Hần chán nản thở dài, cực kỳ phiền muộn. Không biết, hẳn thật không biết...

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau một lúc lâu, Nhất Trần Phong chờ trái chờ phải, làm thế nào cũng không thấy Tà Hồng Anh ra ngoài. Hần gãi gãi đầu, cau mày lẩm bẩm: "Quái, theo dự định kế hoạch, nàng phải đi ra mới đúng."

Hần suy nghĩ một chút, lặng lẽ lên vào trong tẩm cung núp trong bóng tối, dự định trước nhìn tình hình một chút rồi lại hành động.

Trong tẩm cung, Tà Hồng Anh đang giao thủ với một nam tử tuấn mỹ, võ nghệ của nàng rõ ràng cùng nam tử ngang sức ngang tài, cũng không biết làm sao, một giây kế tiếp hình như phân tâm, lộ ra sơ hở rõ ràng, lập tức bị nam tử điểm huyết chế trụ, ôm thật chặt vào trong ngực.

Nhất Trần Phong hoang mang gãi gãi đầu, nam tử kia hẳn chính là thái tử Hoàn Nhan Phong Kỳ, nhưng mà không phải hẳn trúng mê hương không thể động đậy sao, tại sao còn có thể hành động như thường? Hơn nữa, nếu Hoàn Nhan Phong Kỳ là Phong Minh đã mất tích, như vậy người yêu xa cách vốn nên ngọt ngào ngào ngào, nhưng hai người lại động thủ, hình như còn nổi lên xung đột không nhỏ, chuyện này là sao nữa?

Hoàn Nhan Phong Kỳ giữ chặt Tà Hồng Anh, mỉm cười nói: "Không cần biết nàng là ai, bốn vương đã chấm nàng."

Nàng là nữ tử đẹp nhất mà hần gặp qua, thân là thái tử, từ trước đến nay hẳn muốn cái gì có cái đó, chưa bao giờ không chiếm được tới tay, hôm nay, hẳn muốn nàng!

"Người nếu không thả ta." Tà Hồng Anh quay đầu đi. "A Húc tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn người khinh thường ta!"

Không làm gì được, nàng chỉ có thể mang biểu đệ ra, cũng chính là đương kim Long hoàng — Long Húc, muốn mượn việc này đề xuống kiêu ngạo điên cuồng của Hoàn Nhan Phong Kỳ.

Là nàng quá sơ suất, trước hần nói không nhận ra nàng, chưa từng thấy qua nàng hơn nữa thuốc của Lăng tỷ cũng không có hiệu quả với hần, lúc hai người giao thủ, võ công chiêu thức của hần lại cùng Phong Minh bất đồng, nàng không khỏi tâm hoảng ý loạn, mới có thể phân tâm bị hần chế trụ.

Về mặt Hoàn Nhan Phong Kỳ biến đổi, âm trầm mà chất vấn: "A Húc? Nàng lại gọi thẳng tên tiểu quỷ hoàng đế đó, xem ra nàng và hần tình cảm không tệ. Phong hào Xích Hà quận chúa của nàng có phải dùng thân thể để đổi lấy hay không?"

Trước đây hần từng nghe thấy lời đồn Long hoàng cực kỳ sủng ái Xích Hà quận chúa, hiện tại lại thấy nàng ở trong lòng mình gọi tên Long Húc, không nhìn được phần nộ, dùng lời nói vũ nhục nàng.

Tà Hồng Anh bực tức quát: "Đừng tưởng rằng mỗi người đều vô sỉ giống như người, A Húc chỉ là biểu đệ của ta."

Hoàn Nhan Phong Kỳ lại lạnh mặt xuống trầm giọng hỏi: "Phong Minh đã từng chạm nàng sao?"

Hần nhớ, mới vừa rồi nàng nói muốn tới nơi này tìm Phong Minh, còn hỏi mình có phải là Phong Minh hay không, từ nét mặt lo lắng không khó nhìn ra tình cảm của nàng với phong minh vô cùng thâm thiết, xem ra quan hệ của hai người tuyệt đối không tầm thường.

"Chuyện đó không liên quan tới người." Khuôn mặt Tà Hồng Anh đỏ bừng, căm tức nhìn hần.

Trong mắt Hoàn Nhan Phong Kỳ tràn đầy ghen tỵ, "Không sao, ta mặc dù không phải nam nhân đầu tiên của nàng, nhưng tuyệt đối sẽ là người cuối cùng."

Hắn đã quyết định, muốn vĩnh viễn giữ nàng ở bên cạnh, nàng thuộc về hắn, trừ hắn ra, không có bất kỳ nam nhân nào có thể lấy được nàng!

Nhất Trần Phong nghe tới đây, mặc dù còn chưa hiểu rõ đến cuối cùng giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, lại biết đã là thời điểm để cho bọn họ tách ra, nếu tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ Hoàn Nhan Phong Kỳ sẽ làm ra một chút chuyện không thể cứu vãn với nàng, hắn cũng không thể ngồi yên nhìn Tả Hồng Anh bị người khi dễ.

Nhất Trần Phong tâm ý đã định, lập tức nhẹ nhàng lượn tới sau lưng Hoàn Nhan Phong Kỳ, đột nhiên lên tiếng, "Vậy cũng không nhất định."

Nét mặt Hoàn Nhan Phong Kỳ nghiêm lại, linh hoạt tránh đột kích sét đánh không kịp bưng tai của Nhất Trần Phong, thế nhưng hắn là kẻ giương đông kích tây, thân thể hắn tê rần, Tả Hồng Anh đã bị kéo ra, hắn thì bị điểm huyết không thể động đậy.

"Người là người phương nào?" Hoàn Nhan Phong Kỳ căm tức nhìn hắn.

Nhất Trần Phong nhàn nhạt liếc Hoàn Nhan Phong Kỳ một cái cũng không nói chuyện, đầu tiên là giải huyết cho Tả Hồng Anh, tay lại lần nữa điểm huyết ngò của hắn, hắn lập tức ngất đi.

Nhất Trần Phong mới lười phải đỡ lấy Hoàn Nhan Phong Kỳ, hắn xưa nay chỉ ôn nhu với nữ tử, xú nam nhân cũng không ở trong mắt hắn, vì vậy biết rõ Hoàn Nhan Phong Kỳ mất đi ý thức sẽ té xuống đất cũng không quản.

Mà so với lạnh lùng của hắn, Tả Hồng Anh lại nóng nảy, nàng vội vã tiến lên đỡ Hoàn Nhan Phong Kỳ, vừa đỡ hắn đến giường, vừa cực kỳ tức giận quát: "Tại sao người hiện giờ mới tiến vào?!"

Nhất Trần Phong cười đến vô lý. "Đi vào quá sớm, sao có kịch hay để nhìn?" Tuy chỉ nhìn hiệp đấu ngắn ngủn nhưng vẫn coi là tuyệt luân, cũng không uổng hắn ở bên ngoài đợi đã lâu.

Tả Hồng Anh vừa thẹn vừa cáu, không nhịn được tức giận lên tiếng: "Người!"

"Đừng nóng giận, không phải ta đã vào hỗ trợ rồi sao." Hắn cười nói sang chuyện khác, ánh mắt sáng ngời hiện lên gian tà xoay chuyển nhìn mọi thứ được bày biện trong cung.

Tả Hồng Anh kêu lên một tiếng, không muốn cùng hắn tranh cãi nhiều. "Chúng ta đi về trước."

"Không mang theo chút vật kỷ niệm?" Hắn lưu luyến không rời quan sát tầm cung nguy nga lộng lẫy, giọng nói vô cùng tiếc hận.

Không hổ là tầm cung thái tử, nhìn giá cấm nển hoàng kim hình hổ trên bàn, còn có chuỗi bảo kiếm Hổ Khiếu treo trên vách, nhất là tòa bạch ngọc hồ điều bên cạnh giường nhỏ, chất ngọc ôn nhuận không tỳ vết, tuyệt đối là đồ cổ lưu truyền trăm năm trở lên.

Hắn không tham lam, chỉ cần tòa bạch ngọc hồ điều này là được rồi.

Nàng hung ác trợn mắt nhìn hắn đang chăm chăm nhìn bạch ngọc hồ điều có vẻ thất hồn lạc phách, cười lạnh nói: "Vật kỷ niệm?"

Hắn rút cuộc hồi hồn, dùng sức gật đầu, dáng vẻ tâm ngứa khó nhịn.

Tả Hồng Anh ngoác tay với hắn, nét mặt hắn thèm thuồng tới gần, giống như chó chờ đợi chủ nhân ban thưởng.

"Oa!" Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, nhất thời vang vọng trong ngoài tầm cung.

Nhất Trần Phong che con mắt trái bị trúng chiêu, cực kỳ ủy khuất hỏi: "Tại sao người đánh người?"

Tại sao tất cả mọi người đều muốn đánh hắn? Có chuyện từ từ nói, tại sao tiểu Hoa và Tả Hồng Anh đều thích đánh? Nhóm người đến giúp cũng bị đánh, hắn thật sự rất đáng thương đó.

Tả Hồng Anh cho hắn một cái liếc mắt, cười giễu: "Bây giờ không phải có ‘vật kỷ niệm’ rồi hả?"

Nhất Trần Phong bĩu môi muốn phản bác, nhưng từ xa xa truyền tới tiếng người huyền ảo khiến ánh mắt hắn biến đổi, mới vừa lười biếng đã sớm hóa thành tinh quang sáng rực.

Chắc, hắn kêu rên hình như truyền ra Đông cung, cả Hồ quan cũng nghe được.

So với nhay bén của hắn, lực chú ý của Tả Hồng Anh đã sớm dời đi lại có vẻ không yên lòng.

Hắn cười khê trừu nói: "Đừng xem, mặc dù chúng ta gây mê thị vệ bên ngoài tầm cung, nhưng những thị vệ khác ở Hồ cung cũng không bất tỉnh, không đi nữa, thật sự không cần đi."

Tả Hồng Anh vừa nghe lời ấy, lúc này mới như nằm mộng bừng tỉnh thu hồi tầm mắt giăng co ở trên mặt Hoàn Nhan Phong Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thành một mảnh.

Nàng cúi đầu vội vàng đi ra ngoài, còn lại Nhất Trần Phong cười đến cực kỳ ngông cuồng.

Tình là vật gì, khiến cho người chấp nhận cùng sinh tử a!

Nàng nửa thận trọng nửa buồn bực trừng mắt nhìn hấn một cái, thế nhưng hấn lại cười càng lớn ...

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Đi ra tắm cung, Nhất Trần Phong vui vẻ cười không ngừng, thậm chí chứng kiến thị vệ tới tấp nập bên ngoài tắm cung cũng không có dừng lại, vẫn cười đến khoan thai tự đắc như cũ. Trái ngược với sắc mặt tự tại của hấn, đôi mắt phượng của Tả Hồng Anh nheo lại, đôi mày thanh tú chau nhẹ lại.

Nhất Trần Phong nhú mày, vẻ mặt tự nhiên mà khẽ cười nói: "Phô trương thật lớn. Cũng tốt, lần này cũng tiết kiệm thời gian một phen."

Tả Hồng Anh kinh ngạc hỏi "Tiết kiệm thời gian gì?"

Hấn cười đến vô cùng sáng lạn, đôi mắt đen chớp động. "Thứ bên trong người không để cho ta trộm, đánh một trận coi như là vật kỷ niệm tới nay thế nào?"

Hấn vừa nói vừa chà sát tay, cực kỳ hưng phấn, nếu không phải Tả Hồng Anh lạnh tay lẹ mắt nắm chặt, chỉ sợ hấn đã xông lên phía trước đánh thành một đoàn.

Chỉ là bọn thị vệ này hình như cũng không muốn động thủ với bọn họ, chẳng qua nghiêng người nhường ra lối đi, ngay sau đó một người đàn ông trung niên chậm rãi bước tới, hấn mặc hoàng bào, khí thế lấn người, đúng là Hồ hoàng Hoàn Nhan Liệt.

Hấn nhìn Tả Hồng Anh, mỉm cười nói: "Không biết quận chúa đêm khuya tới chơi, có chuyện gì quan trọng?"

Tả Hồng Anh nhú chặt đôi mày thanh tú, vẻ mặt dè dặt khổ sở, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được nàng thống hận người này.

Nhất Trần Phong há có thể bỏ qua vẻ mặt nàng biến hóa lớn như vậy, đôi mắt đen của hấn híp lại, mang theo một chút đồng tình, cũng khó trách Tả Hồng Anh sẽ có phản ứng lớn như thế, bởi vì chủ mưu làm hại nàng và Phong Minh chia lìa gần ngay trước mặt.

"Ta có thể đánh hấn hay không?" Nhất Trần Phong đột nhiên nói câu kinh người, cố ý vì Tả Hồng Anh báo thù.

"Người và hấn có thù oán sao?" Nét mặt Tả Hồng Anh không có lời giải thích.

Về mặt hấn một bộ vô tội, môi mông câu nhẹ cười đáp: "Không có. Bản thân ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, từ trước đến giờ ta không tôn trọng bạo lực, nhưng mà vừa thấy tên khốn khiếp chia rẽ nhân duyên tốt của người khác, liền ngứa tay không chịu nổi."

Đối thoại của hai người toàn bộ rơi vào trong tai Hoàn Nhan Liệt và bọn thị vệ, cho dù định lực của Hoàn Nhan Liệt thuộc hạng nhất, gặp qua vô số trận chiến, gân xanh cũng không hiện được nổi trên trán, mà thị vệ phía sau hấn kỷ luật nghiêm, khuôn mặt cũng không hiện được mà vận vẹo.

Hoàn Nhan Liệt kêu lên một tiếng, nhìn đôi mắt phượng của Tả Hồng Anh ôm hận, lạnh lùng mở miệng: "Hiếm khi quận chúa đại giá quang lâm, trẫm cảm thấy vô cùng vinh hạnh, xin quận chúa di giá tới chính điện."

Hấn nhìn cũng không nhìn Nhất Trần Phong một cái, không coi hấn ra gì.

Tả Hồng Anh chưa đáp lời, ngược lại Nhất Trần Phong vượt lên trước trả lời.

"Đường đường là Hồ hoàng, Hựu Hồ quốc to lớn, nhưng ngay cả nửa phần đạo đãi khách cũng không hiểu, ai..." Hấn cố ý khoa trương thờ dài, sắc mặt vô cùng tức hận.

Hừ, quả nhiên rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột sanh nhĩ tử cũng biết đào hang. Hoàn Nhan Phong Kỳ thật không hổ là con trai của nam nhân này, thái độ cuồng vọng trong mắt không coi ai ra gì quả thật giống nhau như đúc!

"Há lại là khách không mời mà tới?" Đột nhiên, một âm thanh nữ tử lạnh lẽo vang lên, trong trẻo lại êm tai.

Ánh mắt Nhất Trần Phong chợt thểm, tinh quang sáng rực, không chút để ý trêu chọc: "Tiểu cô nương chưa từng nghe qua tới cửa chính là khách sao? Cũng khó trách, nơi này hoang dã như vậy sao dạy được giai nhân tri thư đạt lễ."

Bề ngoài giọng điệu nhìn như bình tĩnh, nhưng trong tâm lại vô cùng rung động, tim đập lập tức mất nhịp, hoảng loạn không thôi.

Sao hấn không nhận ra giọng nói này chứ? Đây là giọng nói của Hoàn Nhan Nghệ Quang mà hấn vĩnh viễn không quên được.

Mặc dù lúc trước đã sớm nghĩ đến rất có thể sẽ cùng nàng gặp phải, nhưng lúc gặp gỡ thực sự thì vẫn thiếu chút nữa không kiên nhẫn được kích động trong lòng.

Hấn bình tĩnh nhìn phía sau lưng Hoàn Nhan Liệt, ánh mắt nóng rực mà thiết tha, rốt cuộc, gặp được dung nhan băng hàn mỹ lệ làm hấn nhớ mãi không quên, thì ra là vừa rồi nàng vẫn đứng sau lưng Hoàn Nhan Liệt, bởi vì thân hình nhỏ nhắn xinh xắn bị Hoàn Nhan Liệt cao lớn ngăn cản, nếu không phải nàng lên tiếng, thật đúng là không có chú ý tới nàng.

Rõ ràng trong lòng có vô vàn lời muốn nói, nhưng mà tình cảnh này, bây giờ hắn không biết nên nói cái gì, có lẽ là bối rối, có lẽ là sốt ruột, hơn nữa là tính cách ngà ngớn cho phép hắn nói ra khỏi miệng, lại hoàn toàn không phải nguyện vọng mình muốn biểu đạt.

Đáng tiếc, so với tầm mắt nóng bỏng của Nhất Trần Phong, sắc mặt Hoàn Nhan Nghê Quang so với thường ngày càng thêm nghiêm khắc, trong đôi mắt đẹp cũng ẩn giấu hận ý nồng đậm, nàng cau kinh quát: "Cần rồi!"

Dường như sau khi có người xông vào Hồ cung, phụ hoàng ra lệnh nàng suất binh cùng đi tới tầm cung thái tử, nghĩ là phụ hoàng suy đoán có thể Nhất Trần Phong len xông vào lần nữa, muốn để mình có cơ hội tự tay truy bắt.

Đến bên ngoài tầm cung, nàng liền nghe thấy tiếng cười quen thuộc trước sau như một vang vọng trong đầu không dứt, lập tức liền hiểu rõ đó là hắn —— Nhất Trần Phong nàng nhớ nhưng đã lâu.

Tim của nàng đập mạnh thỉnh thoảng, vừa hoảng sợ vừa loạn, không phải nghĩ muốn bắt giữ hắn ra sao, mà là vì có thể thấy khuôn mặt thật của hắn mà mừng thầm, vui sướng mãnh liệt, gần như căng đầy cả trái tim.

Sau đó, nàng thấy hắn.

Hắn gần giống như trong tưởng tượng, mày kiếm anh tuấn, đôi con ngươi đen sáng ngời hiện lên mỉm cười, môi mỏng nghịch ngợm khẽ nhếch, con người của hắn, tuấn lãng, tao nhã, nhưng cũng xen lẫn chút hơi thở trác táng.

Vậy mà, lúc trái tim đang rung động, nàng thấy được nữ tử xinh đẹp bên cạnh hắn, hơn nữa hai người cười cười nói nói, giống như thân mật, xem ra đúng là một đôi thân tiên quyền lữ.

Lòng của nàng lập tức co lại, mơ hồ thấy đau.

Thì ra là hắn hứa cam kết với nàng, chẳng qua là nhất thời cao hứng, không hề có nửa phần thật thà, mà nàng lại ngu dại tưởng thật, đau khổ đợi hắn đã lâu...

Hôm nay hắn xuất hiện, lại không phải là vì nàng mà đến, nếu vì muốn thấy nàng, nơi nên đi là Di Thiên lâu, mà không phải là tầm cung thái tử.

Hắn, vốn không muốn gặp nàng!

Đôi mi thanh tú của Hoàn Nhan Nghê Quang nhú lại, trong lòng cảm thấy chua xót cuộn cuộn hóa thành đau đớn sâu sắc, hung hăng đâm vào đáy lòng nàng.

Nữ tử kia tại sao lại xuất hiện cùng hắn? Giữa bọn họ, là loại quan hệ gì?

"Nghê Quang, bình tĩnh đừng nóng." Hoàn Nhan Liệt trách nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc trầm trọng. "Các hạ là?"

Nam tử này không đơn giản, chỉ là ban đêm hắn gan dạ dám xông vào Hồ cung thì không phải người tầm thường có thể làm được, hai con mắt nhìn như ngạo mạn, thực ra bên trong chứa đầy tình quang trầm tĩnh, càng khiến hắn không dám khinh thường.

Nhất Trần Phong hào phóng đáp: "Nhất Trần Phong."

Hắn cũng chẳng hề giấu giếm thân phận, mặc dù làm như vậy chỉ tăng thêm nguy hiểm, rõ ràng để cho Hoàn Nhan Liệt bắt mình, có điều, một chút hắn cũng không để ý.

Lần trước gặp tiểu mỹ nhân trốn trốn tránh tránh, làm như vậy là lo nghĩ cho tiểu Mặc nhi, hôm nay không chỗ nào vương bận, thật sự không muốn che dấu nàng cái gì nữa.

Hắn quyết định thẳng thắn đối mặt với nàng, cũng sửa lại tâm tình mấy ngày gần đây phức tạp hỗn loạn cho rõ ràng.

Tuy Nhất Trần Phong đáp lại lời của Hoàn Nhan Liệt, nhưng đôi mắt đen lại chưa từng rời khỏi khuôn mặt Hoàn Nhan Nghê Quang, trong đó còn mang theo chút nghi ngờ.

Nàng... có phải đang tức giận hay không? Đôi mắt đẹp trong veo so với trong trí nhớ của hắn càng lộ vẻ lãnh lùng hà khắc, hình như còn cất giấu một ít cảm xúc mà hắn không hiểu, giống như là tức giận, cũng giống như là bi thương.

Tại sao thấy vẻ mặt nàng bi thương, tim của hắn, lại mơ hồ đau đớn, là không nỡ thấy nàng khó chịu sao?

Hắn không biết, chỉ hiểu mình không muốn thấy lại vẻ mặt như vậy.

Hoàn Nhan Liệt biến sắc, lạnh lẽo cười hỏi: "Chính là các hạ đã trộm Thánh Huyết Bò Đê là trấn quốc chi bảo của bản quốc?"

Hoàn Nhan Nghê Quang nghe thế chấn động, trong chớp mắt lộ ra tinh quang phức tạp, khó dò.

Tại sao hắn hào phóng thừa nhận thân phận của mình như vậy? Mà nếu hắn không thừa nhận, nàng có thể nói ra thân phận của hắn với phụ hoàng hay

không? Có thể sẽ, cũng có thể không... Trời! Nàng phát hiện thế mà mình lại nói không nên lời...

Không! Đây cũng không phải là mềm lòng với hắn, chỉ là... chỉ là muốn tự tay bắt lấy hắn, đúng, chính là như vậy, nàng đối với hắn, tuyệt không tồn tại nửa phần tình cảm không nên có!

Nhất Trần Phong cười đùa cợt nhả mà trả lời: "Chính là tại hạ." Hắn nháy mắt mấy cái với Tả Hồng Anh, vẻ mặt cực kỳ hài lòng.

Hoàn Nhan Nghê Quang thấy hành động làm như liếc mắt đưa tình của hắn hết sức lòng bông, sắc mặt càng thêm âm trầm, đôi môi đỏ mọng cương ngạnh mím chặt không vui.

Bộ dạng Tả Hồng Anh cũng là sợ hãi kinh hoàng. Người này thật là to gan, trấn quốc chi bảo của hoàng thất Hoàn Nhan cũng dám trộm, hôm nay lại vẫn theo nàng tiến đến nơi này, không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào lưới, hắn bị điên rồi sao?

Hoàn Nhan Liệt không chú ý đến tình trạng khác thường của nữ nhi, tiếp tục hỏi "Nghe nói các hạ trộm bảo vật cũng không giữ bảo lại, vì sao vẫn không cho biết tung tích Thánh Huyết Bò Đề?"

Về mặt Nhất Trần Phong không biết làm thế nào, cười đến cực kỳ vô tội. "Tiếc là vật đó ta đưa cho bằng hữu, không tính là của ta, tất nhiên cũng không cách nào trả lại." Đúng vậy, hiện tại Thánh Huyết Bò Đề đã đưa tới tay tiểu Mặc nhi, hắn không cần phải trở lại.

Đôi mắt Hoàn Nhan Liệt nheo lại mãnh liệt, sắc mặt không tốt, trong lòng quả thật kinh ngạc rốt cuộc quái đạo và Xích Hà quận chúa có quan hệ gì?

Lúc này Hoàn Nhan Nghê Quang lại không nhịn được lên tiếng châm chọc: "Các hạ thật đúng là hào phóng."

Rõ ràng đánh cắp quốc bảo, hôm nay cũng chối không còn một mảnh, quả thực đáng giận đến cực điểm!

Hắn nói đưa cho bằng hữu, là bằng hữu nào? Bằng hữu trong nhóm "Phiền toái" sao? Nam? Nữ? Hay là đưa cho nữ tử bên cạnh hắn làm vật đính tình?

Trong đầu Hoàn Nhan Nghê Quang suy nghĩ hỗn loạn, không hề hay biết tâm của mình đã vượt quá mức bình thường, mà phản hiểu làm phiền toái không dứt này, được đặt tên là ghen tỵ.

"Nghê Quang!" Hoàn Nhan Liệt nhẹ giọng quát. "Tiểu nữ Nghê Quang, từ trước đến giờ lời nói không để trong lòng, hai vị không cần ở trong lòng."

Về mặt Hoàn Nhan Nghê Quang kiêu ngạo, cười lạnh nói: "Hừ, chỉ là một tên tiểu trộm, cũng dám đến Hồ cung chúng ta giương oai."

Trong lòng nàng vừa tức, vừa giận, vừa oán, vừa hận, ngoài miệng tất nhiên không chút lưu tình, từng chữ từng chữ sắc bén chua ngoa, cố ý muốn chọc giận, đâm hấn tổn thương, nghĩ muốn hả giận vì thù mới hận cũ của bản thân.

Nhất Trần Phong không đáp lại, chỉ nhìn nàng cười không ngừng, nụ cười kia thần bí lại quỷ quyết, giống như đang tính toán cái gì. Hoàn Nhan Nghê Quang bị ánh mắt kỳ dị này nhìn thấy khiến cả người không được tự nhiên, hung tợn trừng mắt nhìn hắn, thế nhưng hắn lại vẫn cứ cười nhìn nàng.

Hoàn Nhan Liệt nhíu mày cười, "Nơi này đêm khuya gió lạnh, không phải nơi để nói chuyện, kính xin quận chúa theo trẫm tới chính điện. Còn các hạ, liền do Nghê Quang thay mặt tiếp đãi." Nếu không phải nhìn mặt Xích Hà quận chúa, hôm nay hắn chắc chắn bị bắt giữ, đầu được lớn lối như thế!

Tả Hồng Anh nhìn Nhất Trần Phong, ánh mắt lo lắng, tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả được.

Nhất Trần Phong mỉm cười với nàng, chớp mắt nhìn, thân hình nhẹ nhàng, trong nháy mắt xông ra ngoài bức tường người, nhưng lại không có một người tới kịp ngăn hắn lại, mà thân pháp kia cực nhanh, tuyệt vời, càng làm cho mọi người không nhịn được sinh lòng bội phục.

Thấy hai người liếc mắt đưa tình, hăm răng Hoàn Nhan Nghê Quang không nhịn được cắn chặt, lửa ghen trong lòng điên cuồng đốt nàng, ngoài mặt vẫn phải giả vờ trấn tĩnh, duy trì biểu hiện giả tạo không thêm để ý.

Nhất Trần Phong rõ ràng đã biến mất trong đêm tối, giọng nói lại vẫn phiêu tán trong gió. "Nghê Quang công chúa là cảnh vàng lá ngọc, nàng chịu thiệt tiếp đón tại hạ, nhưng tại hạ không nhận nổi!"

Thật ra thì hắn cố ý chọc giận nàng, hắn thà rằng thấy vẻ mặt nàng thận trọng buồn bực hơn là nhìn thấy vẻ mặt âm trầm nghiêm túc lạnh như băng, cực tuyệt người ngoài ngàn dặm, thật sự khó có thể quên được cặp gò má xinh đẹp phớt hồng khi giận dữ, nàng như vậy, nhìn hoạt bát hơn nhiều, cũng có vẻ chân thật rất nhiều.

Còn Tả Hồng Anh, nàng có hoàng thất Long Quốc lân cận dựa, Hoàn Nhan Liệt sẽ không thương tổn nàng.

Nghe nói giọng nói hắn khinh bạc, và lại về cười nhạo trong lời nói càng rõ ràng hơn, khiến Hoàn Nhan Nghê Quang tức giận, đôi mắt đẹp gần như muốn phun ra lửa, về mặt thờ ơ ngạo mạn không coi ai ra gì vừa rồi đã không còn thấy nữa.

Nàng oán hận nhìn chằm chằm phương hướng Nhất Trần Phong biến mất, hai tay nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay mềm mại cũng không cảm thấy đau, trong lòng tràn đầy tức giận.

Hắn vĩnh viễn vẫn là bộ dáng can rờ không chút để ý, một chút cũng không hiểu tâm tư của nàng, chỉ coi nàng thành đối tượng để trêu đùa. Uống phí lúc trước còn đối với hắn nhớ mãi không quên, hắn lại hoàn toàn lấy việc chọc ghẹo nàng làm thú vui.

Nàng thật sự hận chết hần! Lúc này tuyệt đối không xem nhẹ bỏ qua! Nhất định phải tự tay bắt lấy hần, đem giải quyết hoàn toàn chuyện của hai người, không bao giờ cùng hần dây dưa tiếp nữa!

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Bóng đêm thâm trầm, trong Hồ cung lại được mấy ngàn cây đuốc chiếu sáng rực rỡ như ban ngày.

Nhất Trần Phong vẫn chưa rời khỏi Hồ cung, hần chỉ thông thả trốn đông trốn tây ở trong Hồ, linh hoạt lướt qua mọi người đang truy lùng.

Có điều, mặc dù hần không muốn bị bắt giữ, nhưng cũng không muốn cứ như vậy rời khỏi Hồ cung, điều thật sự muốn, là tìm thời cơ ở cùng một chỗ tâm sự với Hoàn Nhan Nghệ Quang, đáng tiếc, hình như ý nghĩ của nàng hoàn toàn khác hần.

Khác với hần tự nhiên, thông thả, Hoàn Nhan Nghệ Quang dẫn theo rất nhiều thị vệ, không ngừng nghỉ tìm kiếm khắp nơi trong Hồ cung.

Nhất Trần Phong lẳng lặng nằm trên nóc cung, tâm trạng chán nản mà nhìn thị vệ phía dưới đi qua đi lại, đôi mắt đen âm thầm hoang mang, hần nhúc nhủ, khổ sở suy nghĩ, tâm tư loạn xạ, nhưng cũng nghĩ không ra vì sao lại đến.

Thật quái lạ, rõ ràng xa cách gặp lại, tại sao hần thấy tiểu mỹ nhân là vui vẻ không ngừng, tiểu mỹ nhân thấy hần lại là bộ dáng hận đến mức nghiền răng như thế, gương mặt xinh đẹp kia đâu chỉ lãnh nhược băng sương, vốn chính là sát khí tản ra rét lạnh, làm cho người ta cảm thấy rét run không ngừng.

Nhất Trần Phong nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng kết luận được hai nguyên nhân có khả năng làm cho tiểu mỹ nhân không vui, một là hần đánh cắp Thánh Huyết Bò Đề, liên lụy nàng thất trách bị chịu phạt, vì vậy dẫn tới nàng oán hận.

Chỉ là tin tức Thánh Huyết Bò Đề bị trộm xem ra đã bị áp chế xuống, nàng lại không bị trách phạt gì, hơn nữa cũng không phải hôm nay Thánh Huyết Bò Đề mới bị hần đánh cắp, lần trước thấy nàng, nàng tức giận thì tức giận, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng kia cũng không có oán hận như hôm nay vậy.

Nếu không phải hần kéo dài lâu như vậy mới đến gặp nàng, tuy không có vi phạm cam kết bản thân hần hứa lần trước, nhưng cũng không tính là tuân thủ lời hứa, nàng không vui cũng là chuyện đương nhiên.

Nói như thế, nàng hần là tưởng nhớ của mình, nếu không cũng sẽ không tuân lời hứa hẹn là thật. Quả nhiên, bởi vì hần chậm chạp không xuất hiện mà tức giận.

Vừa nghĩ tới đây, đôi mắt đen đột nhiên sáng lên, bắn ra tinh quang sáng ngời, hần nhếch miệng cười một tiếng, vô cùng đắc ý.

Nhưng tâm tư vừa chuyển, lại lo lắng nàng để ý, có thể chỉ là vì bắt giữ hần, đoạt lại Thánh Huyết Bò Đề. Coi như muốn hỏi, chỉ sợ còn chưa kịp mở miệng trước đã bị bắt, mà nàng mới vừa rồi dùng ánh mắt căm thù cực kỳ lãnh khốc nhìn hần, xảy ra tiền trạm hậu tẩu cũng nói không chính xác...

Nhất Trần Phong thở dài, xúc động thật lâu, bất đắc dĩ nhụt chí anh hùng.

Cuối cùng hần nên làm sao đây?

Phản tình cảm này ngay cả bản thân hần cũng không hiểu rõ, lại cần phải đi con đường nào?

Không ngừng vắt óc suy nghĩ đã lâu nhưng không tháo gỡ được thắc mắc suýt nữa ép hần đến điên rồi, hần vừa sốt ruột vừa hoảng loạn, trong lòng lo sợ bất an, sa vào trong hoang mang trước nay chưa từng có.

Nhưng mặc cho hần vắt hết óc suy nghĩ như thế nào đi nữa, làm thế nào cũng nghĩ không ra.

Đột nhiên, Nhất Trần Phong chợt đứng lên, trong mắt mang theo quyết tâm kiên định nào đó.

Không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ là bản thân hần ta suy nghĩ lung tung, vốn không dùng được, chỉ bằng trực tiếp thẳng thắn hỏi Hoàn Nhan Nghệ Quang.

Một động tác này khiến thị vệ phía dưới phát hiện ra hần, lập tức bao vây nơi này lại, lại không lập tức hành động, tựa hồ đang chờ người khác ra lệnh.

Nhất Trần Phong khoanh tay đứng một mình trên nóc điện, bạch sam theo chiều gió phất lên, khuôn mặt hần tuần tú mỉm cười, thông dong mà tự tại, càng lộ vẻ khí thế xuất sắc hơn người, không phải người thường có thể đạt được.

Hần biết bọn thị vệ đang đợi người nào, hần cũng giống vậy mà chờ người kia, Hoàn Nhan Nghệ Quang.

Hần muốn thấy nàng, cũng không cần phí tâm đi tìm, nàng tự sẽ chủ động tiến đến. Bởi vì, hần là trộm, mà nàng là người bắt trộm.

Coi như là số mệnh cũng tốt, nghiệt duyên cũng không sao, cả đời này, bọn họ nhất định phải dây dưa không rời rồi...

Quả nhiên, một lát sau Hoàn Nhan Nghệ Quang liền nghe tin đã tìm đến, đôi mắt nàng sáng trong như nước ngầm nhìn hần, ánh mắt chớp động, trong lòng ngưu vị tại trần, nói không rõ là tự vị gì.

Tại sao hấn muốn tự lộ hành tung dẫn nàng tới? Không phải nàng không tận lực đuổi bắt hấn, nhưng khinh công hấn thật sự quý quyết đến cực điểm, nàng xác thực bất không nổi, nàng biết mình không đủ sức, nhưng cũng không muốn buông tha.

Nhưng đáy lòng lại có một âm thanh thật nhỏ nói cho nàng biết, nàng hi vọng hấn chạy trốn, tốt nhất là chạy thật xa, để cho nàng không bao giờ thấy hấn nữa. Sau đó, nàng sẽ quên lãng hoàn toàn tất cả mọi thứ có liên quan đến hấn, coi như hấn giống như chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của nàng, cũng vĩnh viễn không nghĩ đến hấn nữa.

Nhưng mà, trong lòng của nàng cũng tồn tại một âm thanh khác hoàn toàn bất đồng, muốn nàng bắt lấy hấn, hung hăng hành hạ hấn, khiến kẻ lãng tử khinh cuồng này cũng ném thủ thống khổ mà nàng trải qua mấy ngày nay.

Nhất thời, hai loại âm thanh xung đột, nhưng không có cái gọi là thắng thua, nàng cũng không hiểu mình thực sự muốn cái gì, chỉ biết là tình cảm xao động, sôi sục trong lòng, gần như muốn ép điên nàng rồi.

Hoàn Nhan Nghệ Quang kinh ngạc đưa mắt nhìn Nhất Trần Phong, Nhất Trần Phong cũng thăm thiết nhìn nàng, hai người nhìn nhau rất lâu, tầm mắt giằng co khó phân.

Trong lúc nhất thời, ngoài hai người bọn họ ra, tất cả dường như đều biến mất, bọn họ chỉ nhìn thấy lẫn nhau trong mắt giống như tình cảm chấp nhất mà phức tạp.

"Công chúa?"

Cho đến khi thị vệ ở một bên lo lắng khẽ gọi, Hoàn Nhan Nghệ Quang mới bỗng chốc hồi hồn, nàng vội vàng dời đi ánh mắt, cũng không dám nhìn về phía đôi mắt sẽ cướp đi tâm trí của nàng nữa.

Nhất Trần Phong thấy nàng trốn tránh dường như cử động, nhượng mày kiếm, đáy mắt thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa. Giống như hấn để ý nàng, nàng đáp lại hấn cũng không phải không chút động lòng, chỉ là, tình cảm hai người có khả năng xuất hiện cùng lúc sao?

Hấn và nàng, thật sự có khả năng sao?

Vậy mà, tình thế hiện nay lại không cho phép hấn suy nghĩ nhiều ——

Thị vệ bên cạnh Hoàn Nhan Nghệ Quang đề nghị: "Công chúa, tất cả cung tiễn thủ đều đã đến, xin công chúa hạ lệnh bắn tên vào Nhất Trần Phong."

Hoàn Nhan Nghệ Quang không chút nghĩ ngợi, lập tức phản đối: "Tuyệt đối không được!"

"Công chúa, khinh công người này rất tốt, lại phạm phải tử tội đạo trộm quốc bảo, nếu không thừa này loạn tiễn bắn chết, sợ rằng không bắt được hấn a!"

"Bản công chúa giữ lại người sống, chỉ vì hỏi ra tung tích quốc bảo, nếu loạn tiễn không cẩn thận giết hấn rồi, quốc bảo này e rằng khó đoạt về." Hoàn Nhan Nghệ Quang cúi thấp đầu xuống, cố ý che giấu chột dạ trong mắt, giọng lạnh lùng, duy trì hình tượng bình tĩnh, không muốn để bọn thị vệ nhìn thấy nàng chật vật.

Đang lúc nàng âm thầm than thở, thân hình Nhất Trần Phong trên tường cung đột nhiên nhẹ lướt qua, trong nháy mắt giống như khói nhẹ chạy ra ngoài vòng vây trùng trùng điệp điệp.

Hoàn Nhan Nghệ Quang nhìn hấn bay vút ra, đang muốn đuổi theo thì lại đột nhiên dừng bước lại.

Hấn lại chạy, sau đó nàng lại đuổi theo. Nhưng mà, nàng biết rất rõ mình không đuổi kịp hấn, tại sao vẫn không muốn buông tha?

Lông mày nàng nhíu chặt, sắc mặt âm trầm bất định. Thật ra thì nàng đã sớm biết đáp án, chỉ là không muốn thừa nhận cũng không dám thừa nhận.

Nàng thực sự muốn theo đuổi, cũng không phải là Thánh Huyết Bò Đề, cũng không phải là Từ Ngọc sai, mà là hấn.

Thì ra là trong đêm đó, hấn đánh cắp không chỉ là Thánh Huyết Bò Đề và Từ Ngọc sai, còn có trái tim mà nàng mới nhận thức tư vị tình yêu kia.

Đáy mắt Hoàn Nhan Nghệ Quang thoáng qua đủ loại tâm tư hỗn tạp, cuối cùng toàn bộ hóa thành mắt nhắm nghiền, bây giờ nàng vô cùng khổ sở.

Hấn quả thật không hổ là đệ nhất thiên hạ trộm, lòng của nàng... sợ là đuổi theo cũng không trở về nữa rồi...

"Công chúa? Nhất Trần Phong lại chạy, không phải chúng ta nên cố gắng khăn cấp đuổi theo?" Thị vệ sốt ruột lên tiếng, đối với nàng chần chờ hết sức không hiểu.

Hoàn Nhan Nghệ Quang không mở miệng đáp lại, trầm ngâm một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: "Không, chúng ta không đuổi theo."

Hấn trốn, nàng đuổi theo, nàng đuổi theo, hấn trốn... Từ đầu đến cuối nàng đuổi theo, hấn cũng thủy chung mà lẩn trốn, nàng đã chán nản tuần hoàn không có ý nghĩa như thế, nàng muốn thay đổi, loại truy tìm không có ý nghĩa này vĩnh viễn không có được kết quả, tựa như... mẫu thân yêu trong vô vọng vậy, nàng không muốn!

Nếu tâm đã mất đi đuổi theo không trở về, nàng liền từ đây không quan tâm, một lần nữa vô tình!

Thị vệ kinh ngạc, vội la lên, "Nhưng mà hấn đánh cắp quốc bảo phạm tội nghiêm trọng! Nếu cứ như thế mà buông tha hấn, ngộ nhờ hoàng thượng giáng tội ..."

Nàng lạnh giọng quát: "Do bản công chúa một người gánh chịu, các người trở về cương vị của mình đi, một người cũng đừng lưu lại."

Thị vệ vẫn muốn nói gì đó, nhưng vừa thấy sắc mặt nàng âm trầm nghiêm túc lại không dám mở miệng nữa, toàn bộ chỉ đành phải tản đi, lưu nàng lại một người lẻ loi trong bóng đêm.

Ở trong bóng đêm dày đặc, bóng dáng Hoàn Nhan Nghệ Quang mảnh khảnh có vẻ phá lệ cô đơn, nàng yếu ớt than nhẹ, ánh mắt âm đạm, tiếng thờ dài bị thổi tan trong gió đêm, càng lộ vẻ tịch mịch trống trải.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hoàn Nhan Nghệ Quang chau mày lại, tâm tư hỗn loạn, không chú ý tới một đôi mắt đen sáng rực ẩn trong chỗ tối.

Đột nhiên, chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, đứng ở trước mắt nàng, rõ ràng chính là Nhất Trận Phong, khi thế cột nhả trong mắt hấn đã tiêu tan, thay vào đó là nồng đậm quan tâm.

Hấn dịu dàng hỏi: "Tại sao nàng thờ dài?"

Thật ra thì hấn vốn không có rời đi, chỉ là muốn tìm cơ hội tốt dẫn mọi người rời đi cùng nàng một chỗ, không ngờ tới lại thấy được vẻ mặt bi thương của nàng, tim của hấn, trong nháy mắt hoảng loạn, cũng không kiềm nén được nữa mà hiện thân, chỉ vì muốn an ủi nàng.

Hoàn Nhan Nghệ Quang trầm mặc không nói, cũng không có kinh hãi khi hấn đột nhiên xuất hiện, bởi vì nàng dường như có dự cảm nào đó, biết hấn sẽ không dễ dàng rời khỏi nàng.

Nàng yên lặng nhìn sâu vào đôi mắt đen sáng rực của hấn, ngay lúc Nhất Trận Phong cho là sẽ không nhận được câu trả lời thì nàng nhẹ nhàng mở miệng, "Bởi vì người."

"Ta? Là ta khiến cho nàng cảm thấy khổ sở sao?" Hấn khẽ cau mày, không biết nên vì nàng lần này thẳng thắn mà cảm thấy vui vẻ hay là xấu hổ.

"Đúng, bởi vì sự xuất hiện của người, khiến cuộc sống của ta vốn yên tĩnh mà xuất hiện không ít trắc trở, ta không thích như vậy, cho nên rất khổ sở." Trong mắt của nàng ẩn chứa oán hận, không bao giờ khôi phục lại trong sáng như thường ngày nữa, một luồng oán hận mà bộc lộ mấy ngày gần đây.

Nàng cũng không hiểu tại sao lại nói với hấn những điều này, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói thật cảm thụ trong lòng với bất kỳ người nào, cho dù là hoàng huynh Vân Lân thân cận với nàng nhất cũng như vậy... Mà hấn, là ngoại lệ duy nhất.

Nàng không muốn tự mình gánh chịu tất cả phiền muộn nữa, cũng không hiểu mình tại sao lại sinh lòng xúc động khó hiểu, vì vậy nam tử cột nhả trước mắt đây gần như có thể nói là hoàn toàn xa lạ, là đối tượng được bộc lộ.

Có phải... ở đáy lòng nàng đã xem hấn thành người có thể tin cậy hay không?

Về mặt Nhất Trận Phong cô đơn, buồn bã buông tiếng thờ dài, "Nàng cứ như vậy chán ghét ta?"

Hấn cũng không muốn như vậy, ngay từ đầu trêu chọc nàng tuyệt đối không phải xuất phát từ ác ý, mà là một loại hiếu kỳ không cách nào đè nén. Hấn muốn biết, dưới vẻ ngoài lãnh nhược băng sương của nàng, cất giấu một tính tình như thế nào. Nhưng cũng không biết, nàng đứng là chán ghét hấn như vậy, điều này không khỏi khiến đau đớn trong lòng hấn tăng lên... Cho đến lúc chính miệng nàng nói ra bất mãn đối với hấn, hấn mới hiểu rõ để ý đối với nàng, đã sớm vượt xa tưởng tượng của bản thân.

Đối với nàng không chỉ là tò mò, mà là một loại tình cảm sâu hơn, phức tạp hơn, cũng càng thêm mãnh liệt...

Tâm niệm Hoàn Nhan Nghệ Quang vừa chuyển, đột nhiên nhớ tới hấn đến Hồ cung, vốn không phải tới gặp nàng, mà là vì nữ nhân khác.

Trong nháy mắt đôi mắt đẹp trở nên âm u, lóe lên tia sáng tàn khốc.

Nàng có ý nói: "Đúng, ta không chỉ chán ghét người, ta hận người!"

Nhất Trận Phong nghe vậy chân động, hai nắm đấm siết chặt, ánh mắt chuyển thành âm đạm.

Thì ra lời nói cũng có thể đã thương người như thế, lần đầu tiên trong đời, hẳn hiểu được thế nào là đau đớn tan nát cõi lòng.

"Người..." Hoàn Nhan Nghệ Quang thấy vẻ mặt hắn đại biến, giống như cực kỳ khổ sở, trong lòng mặc dù cảm thấy thoải mái, nhưng cũng có chút lo lắng.

Nàng rõ ràng nên vui mừng khi hắn bị mình gây thương tích, lại không nhin được vì làm thương tổn hắn mà cảm thấy áy náy.

Nhưng, nàng thật sự có thể tổn thương được hắn sao?

Hắn không phải đối với bất cứ chuyện gì cũng một dạng thái độ vô nghĩa không chút để ý sao?

Nếu nàng thật đã thương hắn, có phải đại biểu hắn thật sự để ý nàng hay không?

Nhất Trần Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng nhin xuống đau đớn kịch liệt trong lòng, chậm rãi lên tiếng hỏi "Tại sao nàng hận ta?"

Ít nhất cũng phải biết nguyên nhân, hẳn thấu hận tình thế ám muội không minh bạch này.

Đôi mắt đen của Nhất Trần Phong chân thành mà dịu dàng, mặc dù có chút bị thương nhưng cũng không có nửa phần tức giận, nhìn đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người kia, Hoàn Nhan Nghệ Quang dòi đi ánh mắt, không dám nhìn thẳng hắn.

Tại sao hắn lại nhìn nàng như vậy?

Đôi mắt kia cố chấp, kiên định, thấy thế lòng dạ nàng rối bời, không biết nên thế nào cho phải.

Rõ ràng người không đúng là hắn, tại sao nàng lại cảm thấy nàng mới vừa rồi lấy lời nói tổn thương hành động ngây thơ buồn cười của hắn, cũng vì vậy mà cảm thấy tự trách?

Nàng né tránh khiến Nhất Trần Phong cảm thấy nghi ngờ và nóng nảy, hắn vội vã hỏi: "Nàng là không dám nói, không muốn nói, hay là nói không nên lời? Tại sao không nhìn thẳng vào ta?"

Hoàn Nhan Nghệ Quang hung ác nhìn hắn chằm chằm, lạnh lùng nói: "Đều không phải, chỉ là không muốn nói, không nhìn thẳng vào người, là bởi vì không muốn gặp lại người."

Hắn cau mày nổi giận nói: "Ta không tin!"

"Người tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, không có quan hệ gì tới ta." Hắn đột nhiên tức giận khiến Hoàn Nhan Nghệ Quang khó hiểu nhưng cũng không vui, vẻ mặt lạnh hơn.

"Sao không có quan hệ gì với nàng, ta..." Hắn cứng lại, không biết nên nói như thế nào nữa.

Nàng liếc nhìn, cố làm ra vẻ không quan tâm hỏi: "Người làm sao vậy?"

"Không có gì." Nhất Trần Phong thu hồi tinh thần, đè xuống cảm giác hỗn loạn trong lòng.

"Sắc trời dần sáng, người đi đi, ta vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại người." Dứt lời, lòng của nàng vừa đắng vừa chát.

Thật ra thì nàng vốn không muốn cùng hắn chia lìa, nhưng lại không muốn gặp lại hắn mà tăng thêm nỗi khổ nhớ nhung, mâu thuẫn xung đột trong lòng, hoàn toàn không biết nên giải quyết như thế nào.

Yêu hắn thì như thế nào? Tim của hắn cũng không ở trên người nàng.

Hướng chi, nàng cũng không giống như mẫu thân truy tìm một loại yêu vĩnh viễn không có khả năng, cho nên, liền lựa chọn hoàn toàn buông tha, không có bắt đầu, cũng sẽ không có kết thúc.

Nhất Trần Phong sững sờ, không hiểu nhủ mảy: "Nàng không phải bắt ta?"

Nàng lạnh nhạt mở miệng: "Ta bắt không được người."

Trong mắt hắn lộ ra một chút suy nghĩ sâu xa, trầm ngâm nói: "Nói buông tha nhẹ như vậy, hình như không giống nàng."

"Ta không thích uống công vô ích." Nàng cúi đầu rũ mắt, sợ do dự trong mắt bị hắn nhìn thấy.

Nhất Trần Phong khẽ mỉm cười, lời nói chứa đầy hàm ý ám hiệu: "Nàng cho là thật sự bắt không được ta sao? Ta lại cho rằng nàng đã bắt được rồi."

"Người?" Hoàn Nhan Nghệ Quang ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt đen dịu dàng kia, tình ý nồng đậm trong đó khiến khuôn mặt nàng cứng nhắc, tâm hồn thiếu nữ cũng theo đó rung động không ngừng.

Hắn dịu dàng nói: "Nàng vẫn chưa rõ sao?" Mặc kệ, hôm nay bất luận thế nào cũng phải làm cho nàng hiểu rõ tâm ý của mình.

"Ta không hiểu ngươi đang nói gì!" Lòng nàng hoảng hốt, không dám suy nghĩ nhiều, trực giác muốn chạy trốn khỏi đôi mắt dường như sẽ hút đi tâm hồn lý trí của nàng.

Thấy nàng xoay người muốn đi, dưới tình thế cấp bách, cũng không kịp phòng cái gì nam nữ, hắn vội vã kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng.

"Đừng đi."

"Ngươi buông tay!" Độ ấm nóng từ trên tay hắn truyền đến, Hoàn Nhan Nghệ Quang vừa sợ vừa xấu hổ, vừa tức vừa giận, càng không ngừng muốn hát tay của hắn ra. "Mau buông ta ra, nếu không ta gọi người!"

"Nàng sẽ không, nếu thật muốn bắt ta, nàng sẽ không đuổi bọn thị vệ ra." Đôi mắt đen mang theo chắc chắn, Nhất Trần Phong nghịch ngợm cười một tiếng.

Nàng ngẩn ra, vì hắn giờ trở lại với mình mà cảm thấy ngu muội giận không kiềm được, lại không biết nên làm thế nào cho đúng, chỉ có thể hung hăng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Nhất Trần Phong lại khề thờ dài, cười khổ buông tay nàng ra.

"Ta không phải cố ý mạo phạm, chỉ là nhất thời tình thế cấp bách, xin nàng đừng tức giận nữa."

Xấu hổ, nàng thốt ra với tâm ý trái ngược lòng mình.

"Ta cần gì giận ngươi, ngươi và ta một chút quan hệ cũng không có, ngươi tốt nhất đi mau, phải đi thật xa, vĩnh viễn cũng đừng để ta thấy được ngươi."

Hắn quả quyết cự tuyệt. "Không thể nào."

"Tại sao? Ta không bắt ngươi không phải rất tốt sao? Ngươi vừa có thể tiêu điều tự tại lại tiếp tục vui vẻ qua ngày, ta cũng có thể trở lại cuộc sống yên ổn như ngày xưa."

"Nếu như ta nói... ta không thể rời bỏ nàng thì sao?" Hắn không chớp mắt mà nhìn thẳng nàng, giọng điệu tuy là thắc mắc, ánh mắt lại hết sức nghiêm túc.

Nàng ngẩn ra, vì vẻ mặt và giọng nói chân thành của hắn mà cảm thấy hơi dao động, tâm niệm vừa chuyển, không khỏi hoài nghi đây là quỷ kế khác của hắn.

"Lại muốn gạt ta nữa! Ta không muốn nghe những lời nói dối này của ngươi, lần trước bị ngươi lừa còn chưa đủ sao? Ngươi vẫn cứ lấy việc trêu đùa ta làm vui mừng!"

"Ta không lừa nàng, lại càng không có ý định trêu chọc nàng, mà là..."

Hắn vội vàng muốn giải thích, nhưng nàng cũng không cho bất cứ cơ hội nào.

"Câm miệng! Ta không muốn nghe, càng không cần lời giải thích của ngươi, những thứ lời ngon tiếng ngọt kia đi mà nói cho nữ tử khác nghe đi!"

Nàng tuyệt đối không tin tưởng hắn nữa, hắn chỉ muốn cố ý chọc ghẹo, không thể để cho hắn được như ý, lòng của nàng quá yếu ớt, cũng sẽ không chịu nổi đã kích nữa.

Nhất Trần Phong sững sờ, "Nữ tử khác?"

"Đừng có mà giả ngu với ta, chính là Tà Hồng Anh mà ngươi dẫn vào Hồ cung, tình cảm giữa nàng và ngươi nhất định không nhỏ, nếu không cần gì cùng ngươi mạo hiểm mà đến." Nghĩ tới hắn và Tà Hồng Anh cười nói, lòng của nàng liền đau đớn muốn vỡ ra.

Lúc này Nhất Trần Phong mới hiểu rõ sự tức giận của nàng vì sao mà tới, hắn quý quyết cười một tiếng.

"Nàng đang ghen sao?"

Gương mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang ửng hồng, lớn tiếng trách mắng: "Ngươi nói chuyện hoang đường gì vậy! Người nào đang ghen?!"

Hắn nhìn nàng cười không ngừng, từ từ hỏi: "Nếu không tại sao nàng tức giận?"

"Ta..." Nàng đỏ mặt nói không nên lời, chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa cáu, trong đầu hỗn loạn một mảnh.

Nhất Trần Phong dịu dàng nói: "Nghệ Quang công chúa, nàng nghe ta giải thích, ta và nàng chỉ là bằng hữu, lần này nàng đến đây là vì tìm người yêu của nàng, ta cũng chỉ đứng ở lập trường bằng hữu, giúp nàng một tay mà thôi."

Giọng nói của hắn ôn nhu khẽ gọi khiến sắc mặt nàng càng đỏ, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật?"

"Thật." Hắn cười gật đầu, vì có thể coi bỏ hiểu lầm mà vui mừng không thôi.

Lúc này Hoàn Nhan Nghệ Quang mới chuyển giận thành vui, hai người lại đang muốn nói cái gì đó, từ nơi xa lại đột nhiên truyền đến tiếng người rất nhỏ, dường như có người đi tới nơi này.

"Người đi mau, đừng để bị người bắt được." Nàng vội vàng thúc giục, hiểu lầm vừa rồi đã sớm bị ném bỏ, trong lòng suy nghĩ chỉ không muốn thấy hắn lại bị người đuổi bắt.

Hắn cười nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng vui sướng hài lòng. "Nàng không giận ta nữa hả?"

"Đi mau, nếu không ta thật sự tức giận." Mặt nàng đỏ như lửa mà mơ hồ, không muốn trả lời trực tiếp.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Nhất Trần Phong cười đến vui mừng khôn xiết. "Được, ta đi, lần sau ta nhất định sẽ tới Di Thiên lâu tìm nàng, nhớ phải chờ ta."

Hoàn Nhan Nghệ Quang lại càng đỏ hơn, nàng cắn môi nhỏ giọng nói: "Người... đừng để ta lại chờ thêm mấy tháng..."

"Ta hiểu." Hắn gật đầu một cái, thân hình chợt lóe, lần nữa biến mất ở trước mặt nàng.

Nhìn phương hướng hắn rời đi, khuôn mặt nàng tràn đầy nhu tình chân thành, nhẹ nhàng cười.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Nhất Trần Phong cười hi hi trở lại Duyệt Lai lâu, mới đi tới trước phòng Tả Hồng Anh, cửa phòng bất chợt bị mở ra, Tổ Lăng vội vã từ bên trong đi ra, vừa thấy hắn, lập tức không kịp chờ đợi hỏi: "Hồng muội đâu? Sao nàng không trở về cùng người?"

Hắn ngần ra, "Quận chúa còn chưa trở lại sao?" Hắn vừa hỏi vừa đi vào phòng dò xét.

"Đúng vậy, ta vẫn ở trong phòng chờ đến bây giờ, nhưng vẫn không thấy nàng trở lại. Làm sao bây giờ? Cũng đừng xảy ra chuyện gì mới tốt." Đôi mi thanh tú của Tổ Lăng nhú lại, đôi mắt trong veo nổi lên nồng đậm lo lắng, đi theo sau hắn vào trong phòng.

Nhất Trần Phong vội vàng an ủi nàng, "Không đâu, lúc ta và nàng từ tâm cung thái tử đi ra gặp được Hoàn Nhan Liệt, giữa hai người bọn họ hình như có chuyện quan trọng muốn nói, ta nghĩ Hoàn Nhan Liệt sẽ không làm hại nàng, nhiều nhất cũng chỉ trò chuyện với nàng về chuyện Hoàn Nhan Phong Kỳ thôi."

Trên miệng hắn nói được chắc chắn, nhưng cũng không khỏi có chút lo lắng, là hắn không tốt, hắn vốn phải đi theo Tả Hồng Anh bảo vệ nàng, nhưng vì chuyện Nghệ Quang... hắn lại quên những việc này, hi vọng Tả Hồng Anh thật sự bình an, nếu không sao hắn có thể an lòng?

Tổ Lăng lại hỏi: "Hoàn Nhan Phong Kỳ là Phong Minh sao?"

Hắn lắc đầu một cái, trong mắt tràn đầy khó hiểu. "Việc này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là nhìn quận chúa nói chuyện với hắn, hai người cũng không giống như người yêu cầu biệt trọng phùng."

Nàng khẽ thở dài, "Thật sao? Xem ra sự việc thật không dễ giải quyết."

"Đừng lo lắng, quận chúa không có việc gì, người quen biết với nàng lâu như vậy, nàng dũng cảm, kiên cường, người hiểu rõ hơn so với ta không phải sao?" Nhất Trần Phong ôn hòa an ủi.

Được hắn khuyên giải an ủi, Tổ Lăng mới thoáng an tâm, "Cảm ơn người đã giúp chúng ta nhiều chuyện như vậy."

"Đừng khách khí như vậy, chúng ta là bằng hữu, giúp lẫn nhau cũng là phải." Hắn gật đầu, có chút ngượng ngùng.

Bề ngoài Tổ Lăng xem ra khó có thể thân cận, nhưng cũng là người thẳng tính trong nóng ngoài lạnh, đối với chuyện của Tả Hồng Anh, so với tính mạng của bản thân còn quan trọng hơn, vẫn có thể coi như là một kỳ nữ tử trọng tình trọng nghĩa.

Tổ Lăng vốn ngạc nhiên, sau đó đôi mắt trong veo thanh lãnh chuyển sang nhu hòa, lộ ra ý cười nhẹ nhàng. "Đúng, chúng ta là bằng hữu."

Nhất Trần Phong cũng cười, hắn sớm cảm giác được, mặc dù Tả Hồng Anh cực kỳ thân thiện với hắn, nhưng trong lòng Tổ Lăng lại còn có chút phòng bị với hắn.

Hắn nghĩ muốn xóa đi xa cách của nàng với mình, cũng không phải ôm ấp tâm tư đặc biệt gì đối với Tổ Lăng, chỉ là đôi mắt trong veo lạnh lùng của nàng khiến hắn nhớ tới Nghệ Quang. Cho nên, cho dù biết rõ nàng không phải Nghệ Quang, nhưng cũng không hy vọng thấy lạnh lùng trong đôi mắt kia.

Ngẫm thờ dài, hắn có chút chán nản bản thân luôn ở trong vòng luẩn quẩn, luôn luôn rộng lượng, hôm nay vì cự tuyệt chuyện nhỏ này mà đa nghi, thật là có chút buồn cười.

Hắn luôn luôn không nhận được mà nhớ tới Nghe Quang, cả ngày suy đoán tâm ý của nàng, sau đó phiền não muốn chết, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi rõ ràng.

Chỉ là trải qua lần này, hắn nghĩ Nghe Quang cũng có tình cảm với mình, nếu không cũng sẽ không lo lắng an nguy của hắn như vậy.

Nhưng mà tương lai của hai người, sợ vẫn không thể đoán được...

Tổ Lăng thấy bộ dáng hắn vất óc suy nghĩ, cho rằng hắn đang lo lắng chuyện Tả Hồng Anh, nhẹ giọng nói: "Người cũng đừng phiền lòng, cả đêm chưa ngủ, có muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Ồ..." Hắn có chút chột dạ gãi gãi đầu, không dám nói rõ mình thật ra có suy nghĩ khác.

Lúc này, người khiến bọn họ lo lắng xuất hiện.

Về mặt Tả Hồng Anh một hồi từ từ đi vào phòng, hai người thấy thế lập tức nghênh đón, muốn hỏi một chút, còn chưa kịp mở miệng liền bị hạ lệnh đuổi khách.

"Thật xin lỗi, ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trước một chút, ta lại nói chuyện với mọi người sau." Tả Hồng Anh thở dài, sau đó dịu dàng khấn cầu Tổ Lăng, "Lăng tỷ, giúp ta mang rượu tới được không?"

Tổ Lăng khẽ cau mày, không nói hai lời liền xoay người ra ngoài.

Nhất Trần Phong cười nhìn nàng, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Xem ra, tình huống quả thật không ổn, cùng nàng chung sống trong mấy ngày nay, có lúc mặc dù nàng sẽ lộ ra vẻ mặt bi thương, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như cũ, mà giờ khắc này, thần thái trong mắt nàng lại không còn như trước.

Phải là đã kích lớn đến mức nào, mới có thể khiến cho tinh thần của nữ tử cường hãn này trở nên sa sút như vậy?

Rốt cuộc Hoàn Nhan Liệt đã nói gì với nàng? Chẳng lẽ, Hoàn Nhan Phong Kỳ thật sự không phải là Phong Minh sao?

Không bao lâu, Tổ Lăng cầm một bầu rượu đi vào.

"Hồng muội, đây là rượu thuốc mà ta ủ, có thể khiến tinh thần thanh tỉnh."

"Cám ơn."

Tả Hồng Anh cười nhạt, hai người lập tức thức thối rồi đi, cũng thuận tay khép lại cửa phòng.

Đi đến ngoài cửa, Nhất Trần Phong nhỏ giọng hỏi khẽ: "Quận chúa vẫn còn tiếp tục chống đỡ được chứ?"

Tổ Lăng buông tiếng thở dài, "Làm được, mặc kệ như thế nào, ta tin tưởng nàng tuyệt sẽ không xem nhẹ mà bỏ qua, bởi vì nàng và Phong Minh yêu nhau như vậy, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này."

Hắn gật đầu, "Hi vọng như vậy."

Hai người không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là lẳng lặng canh giữ ở ngoài cửa.

Không biết qua bao lâu, Tả Hồng Anh rốt cuộc mở cửa, vẻ mặt của nàng mặc dù vẫn bình tĩnh, nhưng mắt phượng rõ ràng ửng hồng, xem ra hắn là đã khóc rồi.

Hai người Nhất Trần Phong và Tổ Lăng thấy thế, tất cả đều nhăn mày lại, vội vàng theo sau tiến vào trong phòng.

Không đợi hai người bọn họ hỏi, Tả Hồng Anh đã thân nhiên mở miệng, "Ta mới vừa hỏi Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Phong Kỳ có phải là Phong Minh hay không, hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng cho phép ta ở lại Hồ cung tự mình kiểm chứng. Xem ra, ta phải ở lại Hồ cung một thời gian."

Tổ Lăng lập tức phản đối, "Không được, sao người có thể ở lại Hồ cung?"

Nhất Trần Phong mỉm cười, trong mắt lóe lên một chút suy nghĩ sâu xa.

Thật không biết Tả Hồng Anh là quá mức tự tin hay là quá ngu xuẩn, việc này và việc nàng lên vào Hồ cung dò thăm tin tức lại không giống nhau, trong đó liên lụy cũng không chỉ là Tả gia, hơn nữa nàng có quan hệ thân thích với hoàng thất Long quốc, chỉ sợ ngay cả hoàng thất Long Quốc cũng sẽ vì vậy mà rơi vào trong đồng hồ lộn loạn này.

Có điều, hắn ngược lại cũng không phải không thể cảm nhận được tâm tình của nàng, đối mặt với tình yêu, bất luận kẻ nào cũng sẽ mất đi chừng mực, bởi vì tình yêu, ngay cả bất chấp lí lẽ cũng như vậy...

Trong đầu đột nhiên hiện lên đôi mắt trong veo lãnh liệt của Hoàn Nhan Nghê Quang, tim của hắn lập tức khẽ sợ hãi, âm thầm thờ dài.

Hắn có tư cách gì nói người khác, chính hắn cũng không phải như vậy sao?

Gặp được nàng, là hoàn toàn ngoài ý muốn, cũng là vui mừng lớn nhất cuộc đời này.

Tà Hồng Anh dịu dàng trấn an Tổ Lăng, "Chỉ là tạm thời."

"Trong đó nhất định có quỷ kế, sao ngươi có thể thuận theo ý của hắn?" Tổ Lăng cố ngăn cản.

Tà Hồng Anh thờ dài. "Ta hiểu rõ, nhưng chỉ có như thế, ta mới có thể quang minh chính đại đến gần Hoàn Nhan Phong Kỳ. Ngươi yên tâm, ta lấy thân phận Xích Hà quận chúa lưu lại, hưởng hồ còn có vương triều Long quốc làm hậu thuẫn, Hoàn Nhan Liệt và hắn tuyệt đối không dám đụng đến một cọng lông của ta."

Tổ Lăng vẫn không yên tâm, "Nếu chúng ta trói mạng Hoàn Nhan Phong Kỳ đi thì sao?"

Nhất Trần Phong cười lớn, đề nghị này một lần nữa đoạt lại sự chú ý của hắn.

"Để cho ta đi! Ta còn chưa có thử qua trộm ‘ngươi’ đây."

Hắc hắc hắc, việc này thú vị rồi đây, hứng thú trộm thái tử của hắn thật ra thì không lớn, chỉ là, dù sao trộm một người cũng là trộm, trộm hai người không phải là trộm sao? Nếu cần phải trộm, liền "thuận tiện" trộm luôn Nghê Quang cũng được.

Hắn và Nghê Quang quen biết đến nay, gặp mặt chỉ có mấy lần, mà lúc gặp nhau thì luôn là lén lén lút lút, lo lắng đề phòng, tình cảm giữa hai người đến nay vẫn không có cách nào rõ ràng, không chỉ là bởi vì tính tình của bọn họ khác xa nhau, cũng bởi vì thời gian ở chung thật sự không đủ nhiều.

Thân phận và hoàn cảnh khác biệt, cũng vì tương lai yên ổn của hai người mà không ít chuyện xấu.

Nụ cười của hắn có chút trở nên khổ sở, ánh mắt lại vẫn kiên định cố chấp.

Tính tình, thời gian, thân phận... Mặc dù ngăn trở giữa bọn họ không ít, tim của hắn cũng có chút lộ vẻ thấp thỏm bất an, lại vẫn gào thét không chịu buông tha.

Nàng, là nữ tử duy nhất khiến hắn sinh ra tình cảm phức tạp như vậy, cặp mắt lãnh liệt kia cùng với tình cảm mâu thuẫn trong đó, đã sớm khắc ấn thật sâu vào trong đầu, không cách nào phai mờ.

Hắn, đã không thể rời bỏ nàng.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Sau, Tà Hồng Anh quyết định vào Hồ cung ở tạm, còn lại Tổ Lăng trở về kinh thành Long quốc báo tin, Nhất Trần Phong cũng lần nữa lên vào Hồ cung.

Hắn đi thẳng đến Di Thiên lâu nơi mà Hoàn Nhan Nghê Quang ở, đến bên ngoài lâu, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nam nữ tranh chấp.

Hắn hơi nhíu mày, đôi mắt đen có chút âm u, có chút lo lắng cũng có chút ghen.

Là Nghê Quang gặp phải vấn đề gì sao? Nam nhân bên trong kia là ai? Có thể đi vào Di Thiên lâu, có lẽ có quan hệ tuyệt không tầm thường với Nghê Quang.

Hắn yên lặng tựa vào bên cửa sổ hơi khép lại, liếc qua khe hở nhìn vào bên trong, Hoàn Nhan Nghê Quang đang cùng một tên nam tử anh tuấn nói chuyện, nam tử kia xem ra có vài phần nhìn quen mắt, thì ra là chính là Hoàn Nhan Vân Lân.

Lúc này Nhất Trần Phong mới thoáng yên tâm, môi mông nâng lên một nụ cười tự giễu, cảm thấy buồn cười với lòng dạ hẹp hòi của mình.

"Nghê Quang, vì sao muội bỏ dở việc đuổi bắt Nhất Trần Phong? Gần đây tâm tình của phụ hoàng rất tốt, lần trước việc muội và huynh đệ bảo không tận lực không bị truy cứu, nhưng muội chẳng những không lập công chuộc tội, ngược lại để Nhất Trần Phong chạy, thật may là ta đề xuống việc này, nếu để cho phụ hoàng biết được, theo tính tình của phụ hoàng tuyệt sẽ không khoan hồng lần nữa, trong lòng muội rốt cuộc đang suy nghĩ gì?!"

Về mặt Hoàn Nhan nghê Quang lãnh trầm, đôi mắt như nước hiện ra vẻ kiên quyết.

"Chuyện này do một mình Nghê Quang gánh chịu, tuyệt không gây khó khăn cho hoàng huynh."

"Muội nói bậy gì thế? Muội là hoàng muội của ta!" Hoàn Nhan Vân Lân thấy nàng cắn chặt đôi môi bộ dáng bướng bỉnh, làm sao không biết tình tình nàng chấp nhất, thử lấy lời dịu dàng khuyên bảo. "Nghê Quang, hoàng huynh biết chuyện mất bảo trước mắt là đã kích lớn đối với muội, mà việc đuổi bắt Nhất Trần Phong dù không được, nhưng muội cũng không thể cứ buông tha như vậy..."

Nàng lắc đầu, "Hoàng huynh, huynh cũng đã biết bản lĩnh của Nhất Trần Phong, chẳng lẽ thật cho là có thể đoạt lại Thánh Huyết Bò Đề sao?"

"Chuyện này..." Hoàn Nhan Vân Lân ngẩn ra, bị nàng trực tiếp hỏi vấn đề như vậy khiến hắn không phản bác được.

Hắn tất nhiên biết, Nhất Trận Phong lên vào Hồ cung hai lần, bọn họ nhiều lần đều toàn lực truy bắt, nhưng ngay cả vậy khốn Nhất Trận Phong cũng làm không được, cơ hội để bắt lấy hắn thật sự cực kỳ nhỏ.

Hoàn Nhan Nghê Quang lại nói tiếp: "Thật ra thì Nghê Quang không muốn vì mình mà bào chữa tội không làm tròn trách nhiệm, để Nhất Trận Phong đánh cắp Thánh Huyết Bò Đề, lại không tìm về Thánh Huyết Bò Đề, điều này thực sự đều là lỗi của Nghê Quang, phụ hoàng trách phạt, Nghê Quang hoàn toàn tự nguyện chấp nhận."

Hoàn Nhan Vân Lân thở dài, "Thật không hiểu muội đang suy nghĩ cái gì, như lời muội nói, Nhất Trận Phong xác thực khó bắt, nhưng huynh và muội đã toàn lực, phụ hoàng sẽ hiểu rõ, nhưng lần này muội cố tình chủ động thả hắn đi, việc này không giống như tác phong của muội!"

Hắn suy nghĩ sâu xa, nhìn nàng trầm giọng hỏi: "Nghê Quang, nói cho hoàng huynh, vì sao để Nhất Trận Phong chạy? Thật sự chỉ là vì bắt không được, hay là còn có ẩn tình khác?"

Khuôn mặt nàng cúi xuống thấp, trầm mặc không nói, không muốn trả lời.

Lúc này, Nhất Trận Phong ở ngoài cửa sổ mở to cặp mắt, tim đập nhanh hơn, không có dừng khí mà ngừng thở, ôm tâm tình khẩn trương chờ câu trả lời của nàng.

Thật lâu sau, dưới ánh mắt bén nhọn của Hoàn Nhan Vân Lân, Hoàn Nhan Nghê Quang rút cuộc mở miệng.

"Nghê Quang chỉ là... chỉ là không muốn lại đuổi bắt hắn... Hoàng huynh nên hiểu rõ, Nghê Quang thông hận thông hận cỡ nào cho dù nỗ lực bằng mọi cách, bỏ ra nhiều hơn nữa, nhưng cũng không được hồi báo..." Về mặt của nàng bình thản, giọng nói lại run nhè nhẹ, hình như ẩn ẩn loại cảm xúc kích động nào đó.

Nhất Trận Phong và Hoàn Nhan Vân Lân không hẹn mà cùng nhíu mày lại, nhưng ánh mắt một người là hoang mang khó hiểu, ánh mắt người còn lại lại là hiểu rõ thương tiếc.

Nhất Trận Phong bụng đầy nghi vấn muốn lập tức lên tiếng hỏi, nhưng vì ngại tình thế, đành phải tạm thời nhịn xuống, quyết định sẽ tiếp tục nghe đối thoại kế tiếp, có lẽ có thể giúp mình hiểu rõ vì sao Nghê Quang suy nghĩ như vậy.

Mặc dù thời gian ở chung của hắn và Nghê Quang quá ngắn, lại có thể cảm thấy dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng quật cường ở nàng, thật ra cất giấu một trái tim yếu ớt bất an.

Rốt cuộc đã trải qua việc gì, đã tạo thành loại tính tình mâu thuẫn này của nàng?

Tim của hắn mơ hồ rung động, là nghi ngờ, cũng là thương tiếc.

Hoàn Nhan Vân Lân cau mày nói: "Nghê Quang, muội vẫn không bỏ được chuyện năm đó của mẫu thân muội và phụ hoàng sao? Bây giờ muội lại đưa việc này sa vào chuyện của Nhất Trận Phong, chẳng lẽ muội... đã sinh ra tình ý với Nhất Trận Phong..."

Nhất Trận Phong chăm chú lắng nghe, chỉ sợ đề sót đi một chữ một câu nào, nghe thấy Hoàn Nhan Vân Lân hỏi cảm giác của Hoàn Nhan Nghê Quang đối với hắn, tim của hắn không nhịn được mà nhảy loạn thành thịch, hồi hộp sôi ruột mà trước nay chưa từng có.

Lại là khoảnh khắc im lặng.

Một hồi lâu sau Hoàn Nhan Nghê Quang mới lạnh nhạt nói: "Không, hoàng huynh nên hiểu rõ, cuộc đời này của Nghê Quang tuyệt đối sẽ không động tình với bất kỳ nam nhân nào."

Thật ra thì, từ sau khi rời Nhất Trận Phong rồi đi, suốt ngày nàng đều nghĩ về hắn.

Nhưng càng nhớ hắn, lòng của nàng càng lo lắng. Hắn và nàng có quá nhiều chỗ khác biệt, chỉ gặp mặt mấy lần, ngay cả tên thật sự của hắn cũng hoàn toàn không biết, mà nàng... lại dễ dàng giao lòng của nàng cho hắn như vậy.

Nàng biết hắn có tình với nàng, nếu không cũng sẽ không nhiều lần bất chấp nguy hiểm chạy tới bên cạnh nàng, nhưng, tình của hắn đối với nàng... có bao nhiêu?

Nàng không biết tình ý có thể so đo hay không, chỉ biết nàng yếu đuối lại lòng tham không đáy, muốn mọi thứ của hắn, càng muốn hắn chỉ nhìn nàng, chỉ yêu nàng.

Nhưng trước khi xác nhận chân tâm của hắn, nàng không cách nào thẳng thắn nói ra tâm ý của mình, bởi vì gan nàng rất nhỏ, chỉ sợ hắn nhất thời đùa giỡn, nàng không thể tiếp nhận loại tình cảm ngắn ngủi này.

Nhất Trận Phong cũng không hiểu suy nghĩ dưới đáy lòng nàng, nghe thấy lời nói quyết tuyệt và vô tình của nàng, hắn lập tức giật mình, mày kiếm nhíu chặt, trong lòng vừa hoảng loạn lại khó hiểu.

Hắn vốn cho rằng, giữa hai người cho dù không có lời nói rõ ràng, cũng đã đạt thành một loại hẹn ngầm tế nhị, hơn nữa tâm ý của hắn cũng đã bày tỏ

cho nàng...

Chẳng lẽ, tất cả điều này, cũng chỉ là hấn ảo tưởng thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lời nói của Hoàn Nhan Nghệ Quang vẫn khẳng định mà tuyệt tình như cũ khiến Nhất Trận Phong sững sờ, bởi vì tâm hoảng ý loạn, dưới chân lại không tự chủ được mà hơi dùng lực, phát ra một tiếng vang rất nhỏ, lập tức kinh động đến người trong lầu chạy ra nhìn.

Sau khi Hoàn Nhan Nghệ Quang thấy vẻ mặt hấn đại biến, la thất thanh: "Ngươi? Ngươi tới lúc nào?"

Trời! Hấn đã trốn ở bên ngoài bao lâu? Đối thoại vừa rồi của nàng và hoàng huynh, hấn sẽ không nghe hết toàn bộ chứ...

Nhất Trận Phong giật mình nhìn nàng, hoàn toàn không có nửa phần ý niệm trốn chạy, chỉ muốn hỏi rõ ràng lời nói vừa rồi của nàng có phải là sự thật hay không.

Không, không có khả năng sẽ là sự thật, trước đó nàng rõ ràng cũng bày tỏ tình ý đối với mình, không phải sao?

Hoàn Nhan Vân Lân thấy vẻ mặt hai người này khác thường, biết ngay giữa bọn họ nhất định không bình thường, tuy nhiên tâm niệm vừa chuyển, hấn vẫn còn lạnh lùng nói: "Nhất Trận Phong to gan, lại dám tự động đưa tới cửa, hôm nay bản vương nhất định phải bắt giữ ngươi!"

Dứt lời, hấn lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay người bay lên trước, chỉ thấy kiếm quang bắn ra bốn phía, từng chiêu đều đâm vào chỗ yếu, đủ thấy lòng dạ hấn nham hiểm.

Nhất Trận Phong tuy mạnh giữ vững tinh thần đánh nhau với Hoàn Nhan Vân Lân, nhưng trong đầu vẫn không ngừng vang vọng lời nói vừa rồi của Hoàn Nhan Nghệ Quang, tâm loạn như ma, khinh công quyền cước vốn không thi triển được, cộng thêm trong tay không có binh lực, hoàn toàn rơi vào tình cảnh khôn cùng.

Không tới mấy hiệp, trên người Nhất Trận Phong đã có nhiều hơn mấy vết thương, thương thế tuy không nặng, nhưng trên áo trắng đã nhiễm máu tươi đầm đìa, thật là đáng sợ.

Hoàn Nhan Nghệ Quang vừa sốt ruột vừa sợ, lên tiếng hô to: "Dừng tay! Các ngươi mau dừng tay!"

Mà giờ khắc này tình hình chiến đấu nguy cấp, vốn không người có rảnh rỗi để ý đến nàng.

Mất thấy Nhất Trận Phong liên tục bại lui, thân hình to lớn đã mất đi khéo léo nhẹ nhàng ngày xưa, nàng hiểu rõ tất nhiên là bởi vì lời nói vô tâm vừa rồi của nàng gây ra, trong lòng lại càng nóng khổ sở.

Làm thế nào? Rốt cuộc nàng nên làm cái gì mới tốt đây?

Không, nàng tuyệt đối không thể ngồi nhìn hấn bị bắt!

Ngay lúc tinh thần Hoàn Nhan Nghệ Quang hỗn loạn, thế tiến công của Hoàn Nhan Vân Lân lại càng lúc càng mãnh liệt, hấn giả vờ đưa ra một chiêu, chờ cơ hội dẫn đi lực chú ý của Nhất Trận Phong, lại đột nhiên thay đổi chiêu, tập kích bất ngờ, mất thấy trường kiếm sắc bén chỉ lát nữa sẽ phải đâm vào ngực Nhất Trận Phong...

"Không ——" Hoàn Nhan Nghệ Quang mở to mắt, khăn trương lên tiếng ngăn cản.

Dưới tình thế cấp bách, nàng cũng không hề nghĩ ngợi gì mà chạy đến giữa hai người, hoàn toàn quảng sự sống chết ra sau đầu, trong lòng chỉ suy nghĩ an nguy của Nhất Trận Phong.

"Nghê Quang?" "Nghê Quang!" Hoàn Nhan Vân Lân và Nhất Trận Phong đồng thanh kêu lên. Hoàn Nhan Vân Lân vội vàng muốn thay đổi chiêu thức cũng đã không còn kịp nữa, kiếm kia vốn nên đâm vào lồng ngực Nhất Trận Phong vèn vèn chỉ phá quần áo trước ngực hấn, cũng vẽ ra một đường máu dài trên lưng Hoàn Nhan Nghệ Quang.

Nàng vô lực yếu đuối ở trong lòng Nhất Trận Phong, đôi mày thanh tú bởi vì đau đớn mà nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một mảnh, máu tươi đỏ thẫm càng không ngừng trào ra từ vết thương sau lưng nàng.

Nhất Trận Phong gắt gao đỡ lấy nàng, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, bởi vì quá mức khiếp sợ mà toàn thân run lên không dứt, hấn vội vàng điểm mấy huyệt đạo cầm máu trên lưng nàng.

Hoàn Nhan Vân Lân ở một bên ngậy người, không thể tin được bản thân lại đã thương muội muội mình thương yêu nhất.

Lúc này Nhất Trần Phong đã không để ý thân phận tôn ti, vội la lên: "Hoàn Nhan Vân Lân, ta ôm nàng vào trước, người mau truyền ngự y!"

"Không, hoàng huynh, xin huynh không cần kinh động bất cứ kẻ nào..." Hoàn Nhan Nghê Quang lập tức lên tiếng ngăn cản, giọng nói mặc dù yếu ớt, nhưng giọng điệu lại hết sức kiên định, nàng lo âu nhìn Nhất Trần Phong. "Thân phận của hần không tiện... Thật xin lỗi, hoàng huynh... Thật xin lỗi..."

"Ta..." Hoàn Nhan Vân Lân khiếp sợ nhìn qua nhìn lại giữa hai người, coi như mình vẫn có chút thất thần, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng tình cảm nồng đậm không thể coi thường giữa hai người bọn họ.

Nhất Trần Phong lo lắng gầm nhẹ: "Hoàn Nhan Vân Lân, cầu xin người mau truyền ngự y, ta tuyệt đối sẽ không thừa cơ chạy trốn, ta sẽ luôn luôn ở bên người nàng, chỉ cần nàng không có việc gì, bất cứ lúc nào người cũng có thể nhốt ta vào đại lao, nhanh lên!"

"Không! Ta không muốn người bị giam... Ta..." Nàng đang muốn khuyên hần bỏ đi ý niệm, thế nhưng hần lại đột nhiên đưa tay điểm huyết của nàng, nàng lập tức liền ngủ mê man.

"Mau truyền ngự y!" Hần giận rống to với Hoàn Nhan Vân Lân, sau đó liền ôm lấy nàng, vội vàng chạy vào trong Di Thiên lâu.

Tâm tư của Hoàn Nhan Vân Lân nhất thời phức tạp, nhưng nhìn bóng lưng của hần không lâu, trong lòng đã có quyết định, hần dứt khoát xoay người, đi về phía khác.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Nhất Trần Phong nhanh chóng ôm Hoàn Nhan Nghê Quang vào trong lâu, không ít cung nữ đều bị vẻ mặt xa lạ âm trầm của hần khiến cho kinh hãi nhảy dựng lên, lại thấy hần ôm công chúa đang bất tỉnh hôn mê, trên người hai người còn dính không ít vết máu, một chút nhất gan cũng bị dọa ngất đi.

Toàn tâm của hần đều ném ở trên người Hoàn Nhan Nghê Quang, cũng chẳng muốn quản người ngoài thế nào, trực tiếp đi thẳng một mạch vào trong phòng.

Vừa vào phòng, hần nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, kéo một cái ghế qua, một tác cũng không rời ngồi ở bên giường, nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, vẻ mặt đau buồn mà lo lắng, khổ sở gần như muốn rơi lệ.

Tại sao mọi việc lại trở nên như vậy?

Đây tất cả đều là lỗi của hần, nếu không phải bởi vì hần, Nghê Quang tuyệt đối sẽ không bị thương.

Ngự y đâu? Sao ngự y còn chưa tới?

Làm thế nào? Hần nên làm thế nào đây?

Mãi đến tận lúc sắp mất đi nàng, hần mới đột nhiên giật mình, phân lượng của nàng ở trong lòng mình, đã đến mức không thể thay thế được...

Hần yêu nàng... Đúng, hần yêu nàng!

Hần yêu nàng sâu nặng...

Nếu Nghê Quang xảy ra việc gì không hay... Hần cũng sẽ tuyệt đối sống không nổi nữa!

Không! Sao hần có thể nào nghĩ như vậy? ! Hần không nên nghĩ như vậy!

Nghê Quang không có việc gì! Nàng tuyệt đối sẽ không có chuyện!

Lúc nhìn thấy nàng phi thân mà nhào tới, thay mình đỡ một kiếm trí mạng thì trong lòng hần vừa sợ vừa sốt ruột, hối hận đan xen, kỳ thật với bản lĩnh của hần, Hoàn Nhan Vân Lân tuyệt đối không thể gây ra thương tổn cho hần, chỉ là lúc trước nghe thấy lời nói vô tình của Nghê Quang, bị đã kích quá lớn, tinh thần có chút không yên, mới có thể thất thường như vậy, mà đối với công kích của Hoàn Nhan Vân thì quá mức sơ suất...

Nếu như chú ý chút thì tốt rồi, làm sao hần lại ngu ngốc mà có thể tin tưởng lời nói mạnh miệng của nàng như vậy, trước những lời nói này của nàng tuyệt đối không phải là thật lòng, sợ là có nguyên nhân khác mới có thể cố ý nói dối Hoàn Nhan Vân Lân, nếu thật sự vô tình với mình, sao lại không để ý an nguy của mình mà đỡ kiếm?!

Là hần hại nàng!

Lòng Nhất Trần Phong như lửa đốt liên tục nhìn bên ngoài, hận không thể tự mình kéo ngự y tới, nhưng lại không an tâm rời đi, chỉ có thể ở bên giường khổ đợi.

Dường như qua đã lâu, rốt cuộc Hoàn Nhan Vân Lân mang theo mấy tên ngự y đi vào, vì để ngự y thuận tiện cho việc chẩn trị thương thế, Nhất Trần Phong và Hoàn Nhan Vân Lân cùng nhau đi ra bên ngoài chờ, ánh mắt hần lo lắng đến cực điểm, từ đầu đến cuối đều nhìn cánh cửa phòng đóng chặt

kia.

Bầu không khí cực kỳ ngưng trọng, ngoài tiếng thảo luận thỉnh thoảng từ bên trong phòng truyền ra, hai người cũng không nói một lời.

Một hồi lâu sau, Hoàn Nhan Vân Lân thân nhiên nói: "Ta đã đề xuống tin tức Nghê Quang bị thương và ngươi ở trong cung, chỉ là, cũng không xác định có thể truyền tới chỗ phụ hoàng ta hay không, nếu như ngươi yêu quý tính mạng, tốt nhất là nên nhanh chóng rời đi."

Nhất Trần Phong lắc đầu, đôi mắt đen vẫn nhìn chăm chăm cửa phòng không dời.

"Không, nếu không xác định thương thế của Nghê Quang không sao, không thì ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi Di Thiên lâu nửa bước."

Hoàn Nhan Vân Lân nhìn chăm chăm khuôn mặt hấn cương quyết, thờ dài, "Xem ra... thương thế của Nghê Quang cũng không có nhận không. Ngươi yên tâm, ta phải quản mai phục tại phụ cận Di Thiên lâu, nếu phụ hoàng có hành động, còn có thể kéo dài một ít thời gian để ngươi an tâm ở cùng với Nghê Quang, ta nghĩ năng nhất định hi vọng sau khi tỉnh lại có thể nhìn thấy ngươi đầu tiên. Nàng, thật sự rất lo lắng an nguy của ngươi."

Hắn sững sờ, "Ngươi làm như vậy, rất có thể sẽ bị đội cái mũ tội danh mưu phản, ta...."

Hắn biết luật pháp của Hựu Hồ quốc rất nghiêm, điều động thị vệ trong cung đều cần có thủ dụ của Hồ hoàng, hôm nay Hoàn Nhan Vân Lân tự tiện điều động nhân thủ trấn thủ Di Thiên lâu, nếu như truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị chỉ trích hỏi tội, thậm chí có thể lấy tội phản quốc luận xử.

Hoàn Nhan Vân Lân đưa tay ngăn cản, sắc mặt nặng nề nghiêm túc.

"Ta làm như vậy cũng không phải vì ngươi, mà là vì Nghê Quang... Nàng là hoàng muội quan trọng nhất của ta, sau này xin ngươi đối xử tốt với nàng.."

Nhất Trần Phong gật đầu cam kết, "Ta đồng ý ngươi, cũng vậy, không phải là vì ngươi, mà là vì Nghê Quang."

Hoàn Nhan Vân Lân cười khổ, "Ta hiểu. Chỉ là, sau này đường tình của ngươi và nàng, sợ là lận đận khó đi. Người của hoàng thất Hoàn Nhan, từ trước đến giờ đều thân bất do kỷ, ngay cả tâm, cũng bị bóng tối ở cung đình máu lạnh hiểm ác này trói buộc lại."

Mặc dù thân ở hoàng thất, Hoàn Nhan Vân Lân cũng không phải là người bảo thủ gian ngoan, thân thấy hoàng muội Nghê Quang xác thực đã vui sâu vào vũng tình, mà Nhất Trần Phong này mặc dù thân là siêu trộm, nhưng xem ra cũng có lòng hiệp nghĩa sâu sắc, đối xử với Nghê Quang cũng thật lòng, hẳn tất nhiên có thể vui vẻ mà xem người có tình này thành người nhà.

Tuần mảy Nhất Trần Phong nheo lại, nhưng nhanh chóng dẫn ra cười yếu ớt, "Dù khó khăn ra sao, ta cũng sẽ không buông tha. Hiện tại ta chỉ hi vọng thương thế của Nghê Quang không nghiêm trọng, có thể sớm ngày bình phục."

"Ngươi yên tâm, Nghê Quang tập võ từ nhỏ, thân thể vô cùng khỏe mạnh, mà một kiếm vừa rồi của ta, thực ra lực đạo cũng không lớn, và lại nửa đường lại đã chuyển hướng khác, thương thế của nàng sẽ không nghiêm trọng."

"Ngươi.... vừa rồi cũng không phải thật lòng muốn giết ta chứ?" Nhất Trần Phong nhìn hắn, đáy mắt lộ ra một chút suy nghĩ sâu xa.

Hoàn Nhan Vân Lân trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng nói: "Ta chỉ muốn bắt ngươi, ra tay nhanh ngoan độc, là bởi vì muốn nhìn phản ứng của Nghê Quang, lại không nghĩ rằng nhất thời không xét kỹ, mà lỡ tay đã thương nàng.."

Nhất Trần Phong than thở nói: "Ta và nàng cũng biết ngươi không phải cố ý, ngươi không cần tự trách."

"Cám ơn ngươi, ta phải về vương phủ xử lý chính sự trước, ngươi ở chỗ này cho tốt."

"Ta biết rồi, ngươi cũng cẩn thận, dựa theo tính tình của Nghê Quang, tuyệt đối sẽ không hi vọng bởi vì chuyện của ta và nàng mà liên lụy ngươi." Hoàn Nhan Vân Lân phải là người mà Nghê Quang tin tưởng nhất ở trong cung, cho nên cũng không hi vọng hắn gặp chuyện không may mà khiến cho Nghê Quang đau lòng.

Hoàn Nhan Vân Lân gật đầu. "Ta hiểu, ta sẽ chú ý."

Sau khi Nhất Trần Phong đưa mắt nhìn hắn rời đi, ánh mắt vẫn nhìn cửa phòng, lẳng lặng chờ đợi.

Tim của hắn, là từ trước tới nay chưa từng lo lắng không yên.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Sắc trời đã tối, trong cung đốt đèn lên.

Hoàn Nhan Nghê Quang từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền trông thấy một đôi mắt đen sáng ngời quen thuộc, thần chí của nàng còn chưa rõ ràng, cho rằng mình vẫn còn trong mộng, không nhận được nhủ đôi lông mày yêu kiều nói: "Phiền chết đi, sao ta lại luôn nằm mơ thấy ngươi?"

Nhất Trần Phong thoáng nhíu mày, môi mỏng nhẹ câu lên, thoáng hiện một chút đùa giỡn, cố ý không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy nàng vào trong lòng, quan tâm mà tránh được vết thương đã được băng bó tốt.

Biết rõ nàng ngộ nhận sự thật là hư ảo, nhưng hắn vẫn có chút ý xấu không muốn nhắc nhở nàng, bởi vì khi tỉnh táo, tuyệt đối không có khả năng tùy tiện mà thần nhiên nói ra suy nghĩ ở đáy lòng.

Nàng nhu thuận rúc vào trong lồng ngực ấm áp của hắn, thỏa mãn thở dài, đôi môi đỏ mọng ôn nhuận hiện lên nụ cười chua xót.

"Nhưng mà, ta thật sự vui mừng khi có thể mơ thấy ngươi, chỉ có trong mộng, ngươi mới có thể vẫn bồi ở bên cạnh ta, sẽ không nói đi là đi, chỉ để lại một mình ta."

"Tại sao ngươi luôn đi lại như gió? Ta...rất muốn gặp ngươi, rồi lại sợ gặp ngươi, bởi vì mỗi khi gặp một lần, thì phải chia lìa một lần..."

Nàng lúc này, bởi vì hiệu lực của thuốc mà còn không tỉnh táo lắm, liền nói ra toàn bộ suy nghĩ thường ngày mà không dám nói ra.

Mây kiếm của Nhất Trần Phong nhú lại, đưa tay cẩn thận khẽ vuốt gò má nàng, dịu dàng hứa hẹn: "Sau này, ta tuyệt đối sẽ không lại rời khỏi nàng, sẽ luôn luôn ở cùng với nàng, để cho nàng vui vẻ."

Khi nhìn thấy cô đơn trong mắt nàng, tim của hắn nhất thời có chút đau đớn.

Là hắn đánh giá cao sự kiên cường của Nghê Quang, không để ý đến trái tim vô cùng yếu ớt của nàng, nếu không phải bởi vì dùng thuốc mà thần chí hôn mê, lấy tính tình cứng rắn ngang ngược của nàng, chỉ sợ thế nào cũng sẽ không thừa nhận tình cảm đối với hắn.

Hoàn Nhan Nghê Quang nháy mắt mấy cái, đầu óc dừng lại đã lâu rồi cuộc dần dần bắt đầu hoạt động, cảm giác đau đớn trên lưng mơ hồ truyền tới cũng từ từ gọi lại hồi ức của nàng..

Đột nhiên phát hiện đây không phải là cảnh trong mơ, mà trước mắt nàng vô cùng chân thực, mặt của nàng lập tức xúh hổ đỏ lên, cuống quýt vội vàng muốn tránh khỏi lồng ngực của hắn.

"Buông ta ra!"

Nhất Trần Phong không theo lời buông tay, ngược lại càng ôm sát eo nhỏ nhắn của nàng, cứng rắn nhưng không mất dịu dàng, vẫn cẩn thận tránh khỏi vết thương của nàng.

Hắn mỉm cười nói: "Không buông, đời này của ta cũng không buông nàng ra."

"Ngươi..." Nàng nghe vậy ngẩn ra, nhìn đôi con ngươi đen kìa tràn đầy nồng tình mật ý, nói cái gì cũng nói không ra miệng, tim đập điên cuồng, chỉ vì trong lời nói của hắn có thâm ý khác.

"Nàng vẫn chưa hiểu sao?" Mắt của hắn càng thêm ôn hòa, ấm áp như gió xuân, giọng nói trầm thấp như mang theo ma lực nào đó khiến người ta say mê.

Hoàn Nhan Nghê Quang mặt đỏ tai hồng, càm lăm nói không ra câu, "Hiểu... hiểu cái gì..."

Cầm lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng đặt trên lồng ngực của hắn, hắn nhìn thẳng đôi mắt sáng trong của nàng, không buông tha bất luận một chút cảm xúc nào ở đáy mắt.

"Ta đối với lòng của nàng yêu thương sâu sắc."

Nàng chấn động, đôi mắt đen của hắn biểu lộ tình ý thẳng thắn quá mức chuyên chú, thấy nàng tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao, rồi lại không nỡ dời ánh mắt.

Hắn...nếu như cả đời có thể thâm tình nhìn nàng như vậy, thì tốt biết bao....

Bọn họ... thật có thể cùng trải qua cả đời sao?

Nghĩ đến đây, tâm vốn nồng nhiệt, trong nháy mắt nguội lạnh, nàng không giãy dụa nữa, thân thể lại trở nên cứng ngắc.

"Nàng... là giận ta hại nàng bị thương sao?" Hắn nhảy bèn phát hiện tình trạng khác thường của nàng, nhỏ giọng hỏi khẽ, giọng điệu chần chờ mang theo tự trách và đau đớn.

Nàng vội vã phản bác, đỏ ửng trên mặt càng đậm. "Không, không phải vậy... thay ngươi chặn lại một kiếm kia...là cam tâm tình nguyện... Ta không trách ngươi..."

"Sao nàng lại ngốc như vậy?" Hắn mong chờ nàng, trong mắt mang theo kiên định áy náy.

Hoàn Nhan Nghê Quang cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rũ xuống, không dám nhìn hắn.

Khi đó, nàng chỉ nghĩ tới bảo vệ hắn, mới có thể quên mình bỏ nhào lên phía trước đỡ kiếm, bây giờ nghĩ lại, còn không dám tin tưởng mình lại làm như vậy, nhưng mà, nàng thực sự đã làm, vì hắn, ngay cả mạng cũng không cần.

Tình cảm đối với hắn, không ngờ lại vô tình trở nên thấm thiết như vậy...

Đôi mắt đen thoảng qua một chút đùa giỡn, hắn cố ý nói: "Nếu như nàng nói không ra lời, vậy ta nói thay cho nàng, nàng xả thân thay ta chặn một kiếm đó, là bởi vì đã yêu ta..."

Tiểu công chúa của hắn, dựa vào hành động đã biểu đạt rõ ràng tình yêu đối với mình, lại vẫn không chịu nói ra, nàng bướng bỉnh cứng rắn, thật là khiến hắn vừa giận vừa yêu.

Không sao, hắn nguyện cùng nàng tiêu hao cả đời, dù sao cũng có ngày, nàng tất nhiên sẽ nói ra tình yêu đối với hắn.

Nghe lời nói này, đột nhiên ngẩng đầu lên, không để ý sẽ làm tác động tới thương thể trên người, bực tức nắm quyền đánh lồng ngực của hắn, nóng lòng phản bác.

"Ta mới không có! Ta là... ta là, dù sao... dù sao ta còn lâu mới thích ngươi, cũng không thích ngươi! Ta chán ghét ngươi nhất!"

Nhất Trần Phong đưa tay ngăn nàng, nhẹ nhàng cười, "Là ta nói sai rồi, nàng đừng tức giận, nếu vết thương nứt ra sẽ không tốt."

Thôi, nàng đến nay vẫn không dám trực tiếp lấy lời nói tỏ rõ tình cảm đối với hắn, có lẽ có nguyên nhân khác...

Hắn không khỏi nhớ tới đối thoại của nàng và Hoàn Nhan Vân Lân, từng nói tới mẫu thân nàng và phụ hoàng, mặc dù không hiểu lắm, nhưng lại có thể cảm thấy, nàng dường như có loại cá xúc khó hiểu nào đó đối với mẫu thân nàng và phụ hoàng, có phải là bởi vì việc này, mà đối với nàng sinh ra ảnh hưởng hay không ...

Mặc kệ năm đó đến cuối cùng xảy ra chuyện gì, chắc hắn đối với nàng mà nói là đoạn hồi ức không vui, mới có thể tạo thành tính tình lạnh lùng khép kín như vậy...

Hoàn Nhan Nghê Quang để tay sau lưng ấn vết thương, cau mày thì thầm một tiếng, "Ừm..."

Hắn gấp gấp hỏi: "Vết thương đau không? Đứng rồi, lúc nàng hôn mê uống thuốc cũng không nhiều, ngự y dặn dò chờ nàng tỉnh lại phải uống một chén, trước nhin một chút, ta đi thay nàng đi lấy thuốc."

Thấy Nhất Trần Phong âm giọng giải thích lại vẫn thân thiết như thế, Hoàn Nhan Nghê Quang mới thoảng hết giận. "Được."

Hắn khẽ mỉm cười, xoay người ra cửa.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Đợi Hoàn Nhan Nghê Quang uống xong chén thuốc, nàng mới đột nhiên nhớ tới ——

"Đứng rồi, hoàng huynh ta đâu? Làm sao ngươi có thể còn ở lại trong cung, hắn không nói chuyện của ngươi cho phụ hoàng chứ?"

Nhất Trần Phong dịu dàng lên tiếng: "Đừng lo lắng, hoàng huynh nàng đã trở về vương phủ rồi, hắn muốn ta ở lại chỗ này chăm sóc nàng thật tốt, cũng tạm thời áp xuống tin tức ta ở nơi này."

Nàng lo lắng hỏi: "Hoàng huynh...có giận ta hay không?"

"Không có." Hắn cười lắc đầu. "Hắn vẫn còn rất tự trách lỗi tay làm nàng bị thương, thật may là thương thể của nàng không nghiêm trọng lắm, ngự y nói, chỉ cần mỗi một ngày bôi thuốc cho vết thương, uống thuốc, tiến hành điều dưỡng cùng lúc như thế mấy ngày liền có thể khỏi."

Hoàn Nhan Nghê Quang vừa nghe, lúc này mới yên lòng gật đầu một cái.

Về mặt Nhất Trần Phong nghiêm túc, mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt đen sáng rực, là vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Nghê Quang, ta muốn nàng đáp ứng ta một chuyện." Giọng điệu kiên quyết.

Bởi vì hắn kiên quyết không hù dọa nàng, mặc dù còn không biết là chuyện gì, lại dưới ánh mắt hắn cố chấp mà không tự chủ gật đầu đồng ý.

"Ừ..."

Hắn ôm sát nàng, đầu tựa vào mái tóc dài và cần cổ trắng nõn của nàng, âm thanh run rẩy nói: "Vĩnh viễn, vĩnh viễn, cũng không được lại làm ra hành động thay ta đỡ kiếm nguy hiểm như vậy. Nhìn thấy khuôn mặt nàng nhợt nhạt, máu đỏ tươi, ta gần như muốn lâm vào điên cuồng, khi đó nếu không phải vội vã cứu nàng, ta rất có thể sẽ mất lý trí giết chết hoàng huynh nàng rồi, mặc dù biết rõ hắn không phải cố ý đã thương nàng, nhưng ta chính là không có biện pháp tha thứ người thương tổn nàng!"

"Ngươi..." Trong lòng Hoàn Nhan Nghê Quang lo sợ, cảm giác thỏa mãn. "Ta đồng ý ngươi, vĩnh viễn sẽ không lại để cho ngươi lo lắng cho ta."

Nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, có lẽ giọng nói hắn run rẩy, thân thể căng thẳng, nhưng lại có thể cảm thấy được phần lo lắng và sợ hãi kia.

Trong lòng hấn là ám áp như thế, khiến trái tim băng giá của nàng hòa tan trong nháy mắt, mà lời nói tình cảm chân thành không giả dối của hấn, rung động nàng thật sâu.

Hấn khiến nàng hiểu rõ cái gì gọi là hạnh phúc của yêu và được yêu...

Giờ phút này, nàng hạnh phúc.... hạnh phúc từ trước đến nay chưa từng có...

Hoàn Nhan Nghê Quang rúc vào trong lòng Nhất Trần Phong, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Sau khi thừa nhận thích Nhất Trần Phong, lòng của nàng giống như buông xuống một tảng đá lớn, cho tới nay trống rỗng, tịch mịch cuối cùng cũng được lấp đầy.

Chỉ là, nàng cũng phát hiện nàng càng muốn biết tất cả về Nhất Trần Phong.

Cùng hấn quen biết đến nay, coi như hai người đã kể nỗi lòng cho nhau, tâm ý tương thông, nhưng tên thật, thân thế, lai lịch của hấn, nàng lại hoàn toàn không biết.

Điều này vẫn để cho nàng cảm thấy bất an, nàng muốn biết tất cả của hấn, hiểu rõ tất cả của hấn, bởi vì nàng thương hấn, yêu hấn thật sâu.

Ngẩng đầu lên, nàng mềm giọng yêu cầu: "Ta muốn biết tên của chàng..."

Nhất Trần Phong khẽ cau mày, trong mắt rõ ràng có chút khó xử.

"Nàng... thật muốn biết tên của ta?"

Nàng cười với hấn, ôn nhu ngọt ngào.

"Ừ...không chỉ là tên, còn có toàn bộ tất cả của chàng, ta đều muốn biết."

Tức khắc, Nhất Trần Phong chột ngẩn ra, vì nàng lần đầu lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tươi cười mê hoặc, sau một lúc lâu hồn không trở về, cho đến khi vươn tay ra trước mặt hấn, mới đột nhiên tỉnh giấc.

Nàng cười, quả như trong tưởng tượng của hấn mỹ lệ như vậy, đẹp đến nỗi hấn gần như hít thở không thông, trong lòng chỉ có một ý niệm—— hấn muốn coi chừng nàng, cho đến vĩnh viễn.

Quá khứ lang thang ngã gôn đã qua đi, lúc trộm bảo vật thì cảm giác kích thích hấn cũng đã phai mờ rất nhiều, so với tất cả muôn hình muôn vẻ trên đời, hấn coi trọng nhất, là nàng.

Bởi vì, hấn yêu nàng.

"Ta yêu nàng "

Cho đến khi lời đã ra miệng, nhìn thấy dung nhan nàng xinh đẹp nhiễm rặng mây đỏ, Nhất Trần Phong mới hoảng sợ phát hiện, lời nói yêu mình lại lặp đi lặp lại trong lòng vô số lần trong lúc vô tình đã thổ lộ ra rồi.

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhất Trần Phong không khỏi kinh ngạc, Hoàn Nhan Nghê Quang cũng theo đó mà sửng sốt.

Thật lâu, hai người chỉ có thể nhìn nhau chằm chằm, không khí có chút xấu hổ, nhưng cũng mang theo loại sóng ngầm dao động nào đó, tình cảm vì điều này dường như lúc nào cũng có thể sẽ cuồng loạn dâng lên, dẫn đến cục diện khó tiếp nhận...

Ánh mắt Hoàn Nhan Nghê Quang hàm chứa phức tạp, khó hiểu, vừa bắt đầu, nàng thật sự bị lời tỏ tình đột ngột của hấn dọa cho nhảy dựng lên, nhưng sau khi kinh ngạc, vui sướng nổi lên trong lòng, cũng là không nhận được sợ hãi và lo lắng.

Nàng, ở phương diện tình cảm vẫn hèn nhát như cũ, khát vọng yêu, rồi lại sợ yêu.

Loại mâu thuẫn này hết lần này tới lần khác giã dũa trong lòng, phải tới lúc nào mới có thể hoàn toàn tiêu trừ...

Rốt cuộc, Nhất Trần Phong dần đầu lên tiếng, hấn nổi lên dũng khí hỏi: "Vậy còn nàng?"

"Ách...." Lòng của nàng điên cuồng không dứt, nói không ra nửa câu, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn.

Nhất Trần Phong đợi lại đợi, thủy chung vẫn đợi không được nàng đáp lại, không khỏi cau mày than thở, vẻ mặt hết sức cô đơn.

"Không sao, nếu nàng không nguyện trả lời, cũng đừng trả lời."

"Ta...." Nàng muốn nói lại ngừng, cuối cùng thở dài một tiếng, "Ta không phải là không nguyện trả lời, mà là không cách nào trả lời."

Trong lòng có chút thấp thỏm, nàng biết mình quá mức cường cầu, cũng không dám nói chuyện cũ cho hấn biết, rồi lại muốn hấn dịu dàng thông cảm,

nếu như hấn biết rồi...có thể vì vậy mà cảm thấy bất mãn hay không?

Đôi mắt đen hip lại, thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa, hấn dịu dàng hỏi nữa: "Nàng...vẫn không tin tưởng tâm ý của ta sao?"

"Không, không phải là không tin tưởng, chỉ là tất cả tới quá nhanh, quá mau, ta cũng cần thời gian nghĩ một lát...Hơn nữa, chúng ta vẫn không đủ quen thuộc lẫn nhau, tựa như ta mới vừa rồi hỏi..."

"Bì Đản*...." Ánh mắt hấn không lớn, xấu hổ từng quẩn đản xen.

*Nghĩa là quả trứng lì lợm, ý nói anh Nhất Trần Phong nghịch ngợm, trơ tráo đó!

Nếu có thể, hấn thật sự không muốn nói ra miệng! Điều là sư phụ làm hại, lấy cái tên gì chứ? Khó nghe đến cực điểm, nếu mình thật dùng cái tên thối nát này xông pha trên giang hồ, chỉ sợ mọi người sẽ cười rộ cả răng hàm!

Cho nên, hấn nhắc với người khác về cái tên này, ngay cả trong nhóm bạn tốt "Phiền toái" cũng không có người biết được, mà nàng, lại là ngoại lệ duy nhất.

"A?" Không có nghe rõ, nàng sững sờ.

Nhất Trần Phong hơi đề cao âm thanh, khuôn mặt tuấn tú hiện lên chút thẹn thùng.

"Bì Đản, chính là tên của ta."

Lời vừa nói ra, Hoàn Nhan Nghệ Quang lập tức ngậy ngẩn cả người.

Vừa rồi, hấn nói cho mình tên thật của hấn sao? Nhưng... thật là lạ.

Vậy, cũng được coi là tên sao?

Hấn...sao lại lấy cái tên kỳ quái như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ánh nền lay động chiếu sáng hai người đang nhìn nhau.

Thật vất vả lấy lại tinh thần, khoe miệng Hoàn Nhan Nghệ Quang co giật, muốn cười nhưng lại không dám cười, thấy sắc mặt Nhất Trần Phong càng lúc càng đỏ, chỉ đành phải biện giải, nói: "Tên này... rất đặc biệt..."

Nhất Trần Phong gãi gãi đầu, khẽ thở dài: "Không phải đặc biệt, là buồn cười. Ta là cô nhi không cha không mẹ, là sư phụ nuôi ta lớn, mặc dù từ nhỏ đến lớn bị sư phụ gọi Bì Đản, nhưng ta thật sự không thích cái tên này, hơn nữa tính khí sư phụ rất quái gở, làm sao cũng không đồng ý cho ta đổi tên."

Hoàn Nhan Nghệ Quang nghe thấy tới đây, lại nhìn thấy vẻ mặt hấn ảo não đến cực điểm, rốt cuộc bật cười khúc khích, không nhịn được trêu chọc: "Khi chàng còn bé nhất định rất nghịch ngợm, mới có thể bị lấy cái tên này."

Vốn tưởng rằng hấn sẽ thẹn quá thành giận, không ngờ tới hấn lại nhếch môi cười, xem ra vô cùng vui vẻ.

Nàng không hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy nàng cười." Hấn thẳng thắn nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt đen tỏa sáng lấp lánh, chuyên chú mà nóng rực.

Giương mặt nổi lên hai rặng mây đỏ, nàng cẩn thận nói: "Ta cười rất kì lạ sao? Nếu không, có cái gì tốt đáng giá để chàng ngạc nhiên?"

Môi mòng hấn nâng lên một nụ cười ngả ngón, "Không có chút kì lạ nào, mà là vô cùng xinh đẹp, ta nhìn thấy làm sao cũng không dời mắt được, sau này nàng cười nhiều một chút được không?"

Sắc mặt nàng càng đỏ, ngượng ngừng nhẹ khiển trách: "Ba hoa."

Lời nói hành động của hấn luôn tùy ý như thế, thẳng thắn, rồi lại ngốc đến khiến nàng không thể chống đỡ được.

Có điều, có lẽ bởi vì hấn thẳng thắn không giả dối như vậy, mới có thể ở trong thời gian ngắn không để cho nàng không tự giác mà từ bỏ phòng bị trong

lòng.

"Ta nói là thật, nàng nên thân nhiên tiếp nhận lời khen ngợi của ta, nhẹ thì nói tiếng cảm ơn, nặng thì...." Hắn kề sát bên tai nàng, nhỏ giọng cười khẽ, "Hôn đề tỏ lòng biết ơn."

Thật ra thì hắn cũng không muốn buộc nàng, chỉ là muốn gần nàng hơn, hiểu rõ nàng, thậm chí thân thể xinh đẹp của nàng, hắn cũng muốn chiếm thành của mình, cái loại khát vọng mãnh liệt đó khắc sâu, lúc nào cũng ở trong lòng hắn kích động không ngừng.

Hoàn Nhan Nghệ Quang vô cùng ngưỡng mộ vợ vàng vọt tay, đẩy khuôn mặt cười ngả ngón của hắn đang dựa vào càng gần ra.

"Sao chàng lại không đứng đắn như vậy, vừa rồi không phải nói đến sự phụ chàng sao? Nói một chút xem đó là một người như thế nào?"

Lòng nàng cũng không ghét hắn gần gũi, chỉ là khi hắn tới quá gần thì suy nghĩ của nàng đều sẽ loạn thành một đoàn...

Chỉ là, nàng muốn mình sẽ từ từ thành thói quen, bởi vì hắn không phải người khác.

Hắn là nam nhân nàng yêu sâu đậm...

Thấy nàng dường như giận dữ, Nhất Trần Phong mới cười ngời xa một chút, mở miệng nói.

"Dựa theo tuổi của nàng, có thể chưa từng nghe qua danh hào của sư phụ ta, nàng cũng giống như ta, là một tên trộm tính tình quái gở, năm đó tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn thiên hạ, cai quản không ít chuyện giang hồ. Có điều về sau tuổi tác lớn dần, đối với chuyện giang hồ dần dần không có hứng thú, vì vậy ẩn cư rừng núi, nhân tiện cũng thu ta làm đệ tử quan môn."

"Chàng không ngại nói một chút thử xem, mặc dù ta lớn lên ở hoàng thất, nhưng thuở nhỏ đi theo nhân sĩ võ lâm học võ, đối với chuyện giang hồ mặc dù không thể nói là quen thuộc, cũng biết sơ một hai điều."

Khi nàng còn tấm bé, lúc còn chưa hiểu biết khúc mắc giữa phụ hoàng và mẫu thân, vẫn là ngây thơ hồn nhiên, không hiểu việc đời, nhưng đối với dân gian hoàn toàn khác biệt trong cung lại cảm thấy hết sức tò mò.

Bây giờ nghĩ lại, so với mặt tối tranh quyền đoạt lợi trong cung, sinh hoạt dân gian xác thực đơn thuần hơn nhiều.

Khi đó, nàng thích nghe sư phụ dạy võ từ bên ngoài cung tới nói chuyện xưa kì lạ ở dân gian nhất, so với cùng mẫu thân nàng luôn ở trong phòng khóc thầm, gần như hoàn toàn không nói chuyện chung đụng với nàng, thời gian ở cùng với bọn họ, là vui vẻ hơn nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt nàng lần nữa lại lâm vào trầm tư, mày kiếm của Nhất Trần Phong cau lại, trong lòng đau nhói, tràn đầy thương tiếc đối với nàng.

Nàng nhớ lại điều gì sao? Nếu không sao lại có loại ánh mắt bị thương đó?

Hắn suy nghĩ muốn tự mình loại bỏ bị thương khổ sở từ trong lòng nàng đi...

Sẽ, hắn sẽ khiến nàng cười lần nữa, trải qua những ngày vui vẻ không buồn không lo.

"Không biết 'Thiên Thủ Quan Âm' Lăng Tiêu, nàng có từng nghe qua chưa?" Hắn cười dời đi lực chú ý của nàng, khiến nàng quên mất ưu phiền trong lòng.

Hoàn Nhan Nghệ Quang tròn to mắt, vừa mừng vừa sợ nói: "Lăng Tiêu? Chẳng lẽ sư phụ chàng chính là hiệp đạo Lăng Tiêu, năm đó tung hoành võ lâm, khiến vô số nam tử quý gồi dưới váy?"

Trời! Lăng Tiêu lại là một trong những kỳ nữ từ giang hồ mà nàng sùng bái nhất, tuy là nữ tử, nhưng gan dạ sáng suốt cùng võ công mà nam tử bình thường lại không thể thắng được, kinh công chẳng những tuyệt diệu thiên hạ, một tay ám khí càng khiến cho xuất thần nhập hóa, cộng thêm dung mạo nàng xinh đẹp đoan trang, khí chất thánh khiết thanh nhã, liền được khen là "Thiên Thủ Quan Âm".

So với sự hưng phấn của nàng, Nhất Trần Phong lại có vẻ không có gì hăng hái.

Hắn hừ lạnh, "Nàng đừng quá tin vào lời đồn đãi giang hồ, tính khí của sư phụ ta rất quái gở, bề ngoài và nội tâm vốn trái ngược. Cái gì Quan Âm? Ta lại cảm thấy xưng bà ấy thì ma nữ thích hợp hơn."

Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn luôn không hiểu nổi, nữ nhân đáng sợ kia tại sao phải được gọi là Quan Âm? Bà ấy nào có nửa phần hảo tâm cứu giúp thế nhân chứ?! Nhớ tới ác hình ác trạng của bà ta, hắn liền không nhìn được rung mình.

Lăng Tiêu thu dưỡng hắn, cũng truyền một thân võ nghệ cho hắn không sai, nhưng điều kiện trước tiên là, hắn còn được may mắn sống sót đến nay...

Hắn thường thường suy nghĩ, nếu như không phải mình tư chất hơn người, thông minh cơ trí lại có may mắn đi theo mà nói, sớm đã bị nữ nhân không hiểu ra sao lại ác độc đến cực điểm kia huấn luyện đến chết rồi.

Nhất Trần Phong nghĩ tới quá khứ, lập tức sắc mặt tái xanh, mồ hôi lạnh trên lưng chảy ròng.

Hắn quả thật không có tuổi thơ, thật vất vả để trưởng thành, rời khỏi Đào Hoa Am nơi sư phụ ẩn cư, mới có thể chạy ra khỏi ma chướng của bà, tránh để tiếp tục bị độc hại, hắn cũng không muốn nhớ lại quá khứ kinh khủng kia, "giày xéo" tâm linh của mình, thậm chí không bao giờ muốn bước vào Đào Hoa Am nữa.

Về mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang không hiểu, "Tình cảm giữa chàng và sư phụ chàng không tốt sao?"

Nhất Trần Phong có vẻ có chút xấu hổ. "Cũng không phải không tốt, mà bởi vì là...ta thật sự sợ bà."

Thật ra mấy năm nay hắn rời khỏi, cũng không phải là không có trở về xem qua, chỉ là dù sao cũng ở lại không lâu, bởi vì sư phụ cũng sẽ thay đổi phương thức chọc ghẹo hắn, hơn nữa còn có "người kia" so với sư phụ đáng sợ hơn cũng giúp khi dễ hắn, dưới sự khó lòng phòng bị, hắn tự nhiên không dám ở lâu.

Sư phụ, hắn chưa từng nhớ hắn chứ?!

Về phần "người kia" nhất định là "nhớ nhưng" hắn thực sự, chỉ là, hắn lại không có chút nào muốn người nợ nhớ nhưng hắn!

Nàng chống cằm cười khẽ, "Thật ra thì ta cảm thấy được, chàng hắn là nhớ sư phụ chàng."

"Ai sẽ nhớ bà ấy chứ!" Hắn khẽ cau mày, luôn miệng phủ nhận. "Nàng không biết, tính tình bà ấy dờ dệ, mỗi lần trở về, bà liền nghĩ chút phương pháp ly kỳ cổ quái muốn đuổi ta đi, mà những phương pháp kia đều muốn mạng người, thật sự là một quái nhân mà."

"Xác thực kỳ quái." Nàng gật đầu một cái, trong mắt mang theo ý cười hiểu rõ.

"Nàng cuối cùng hiểu rõ ý tứ của ta."

"Không phải, ta là nói chàng kỳ quái. Biết rất rõ ràng bà sẽ nghĩ biện pháp chơi chàng, nhưng vẫn cứ trở về gặp bà ấy, chẳng lẽ không đúng phải bởi vì nhớ bà sao?"

"Ta...."

Hắn ngần ra, muốn mạnh mẽ cãi lại, nhưng không có cách nào nói dối trước đôi mắt trong vắt dường như có thể nhìn thấu tất cả đó, chỉ có thể nhếch nhác quay đầu, coi như là cam chịu.

Nàng thật sự càng lúc càng hiểu rõ tâm tư của hắn rồi, cho dù về mặt hắn tự giác, trong lời nói cũng không khác thường, lại có thể bị nàng nhìn thấu tình cảm chân thật nhất dưới đáy lòng.

Giữa nàng và mình, xem ra gần như đã không còn bất kỳ khoảng cách nào.

Hoàn Nhan Nghệ Quang lại cười nói: "Nếu có thể, ta cũng muốn cùng chàng đi gặp sư phụ, nhìn thử kỳ nữ từ đặc biệt như vậy, rốt cuộc có đáng đáp ra sao."

"Chuyện này...." Về mặt hắn ngạc nhiên, có điều băn khoăn.

Mang nàng đi gặp sư phụ ngược lại không có vấn đề, nhiều lắm là bị chinh thì coi như xong, nhưng nếu để cho nàng thấy "người kia", thật không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào....mà về chuyện "một người kia", hắn thật sự không muốn nhiều lời.

Nên làm thế nào mới tốt đây?

Nói? Hay là không nói?

Có lẽ, chờ một chút là được, chuyện "người kia" không thể tưởng tượng nổi cũng quá mức kinh thế hãi tục, càng không phải là vài ba lời là có thể nói rõ được, hay là chờ thời cơ thích hợp rồi hãy nói.

Nàng thấy hắn chần chờ tưởng là không vui, vội vàng giải thích: "Nếu không muốn cũng không sao, ta chỉ là thuận miệng nhắc tới, chàng không cần phải để ở trong lòng, hơn nữa sư phụ chàng ẩn cư nhiều năm, có thể cũng không muốn nhìn thấy người ngoài...."

Lời tuy nói như vậy, nhưng thật ra thì lòng của nàng đang khê đau, mang theo chua xót khổ sở.

Nàng phát hiện mình càng gần gũi hắn, tư tưởng được mắt của nàng càng lớn, cũng càng lúc càng để ý mỗi lời nói hành động của hắn, càng bởi vì hắn mà tâm tình bất định.

Nhưng nếu hắn đối với mình vẫn có cất giữ, nàng cũng sẽ không trách hắn, bởi vì chính nàng cũng như vậy, sao lại có thể trách hắn đây?

Chỉ là... khó tránh khỏi vẫn sẽ cảm thấy có chút bị thương...

Tay nắm chặt lại, lại vừa cảm thấy nhiệt độ nóng rực từ trên tay hắn truyền đến, nàng đã bị hắn ôm thật chặt vào trong lòng, âm thanh dịu dàng vang lên ở bên tai nàng, giọng nói hết sức kiên định.

"Ta không phải là không nguyên ý, nàng cũng không phải là người ngoài, bà càng không thể nào không muốn gặp nàng, ngược lại, bà nhất định rất thích khi nhìn thấy nàng, bởi vì, nàng là thể tử của ta."

Hoàn Nhan Nghệ Quang trừng lớn mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, khổ sở vừa rồi đã sớm quăng đi xa.

Giờ phút này, nàng không chút nào quan tâm hấn bắt ngờ ôm nàng.

Nàng đề ý, chỉ có câu nói vừa rồi của hấn.

Nàng biết hấn yêu nàng, cũng cảm thụ được hấn muốn cưới nàng làm thê, lại không ngờ tới nghe chính miệng hấn nói ra lại càng khiến nàng cảm động.

"Đúng, ta chính là thể tử của chàng, mà chàng, cũng sẽ là vị hôn phu của ta." Nàng ôm sát hấn, trong lòng vẫn rung động không dứt.

Vào thời khắc này, hai người hứa hẹn nắm tay nhau cả đời, lấy trời đất làm chứng, không có lẽ nghi rườm rà, cũng không cần người khác chúc phúc, có, chỉ là hai trái tim yêu nhau sâu sắc.

Nhất Trần Phong khẽ mỉm cười, vô cùng thỏa mãn, hấn đưa tay khẽ vuốt gò má trắng tuyết của nàng, đôi mắt đen nhìn dung nhan nàng xấu hổ đỏ bừng, nhìn thấy đôi môi nàng đỏ mọng cười dịu dàng, ánh mắt nhu hòa dần dần chuyển sang nồng nhiệt.

Hấn nhỏ giọng nói: "Ta muốn hôn nàng..." Hấn thật muốn trực tiếp cứ như vậy hôn, rồi lại sợ kinh sợ đến nàng, cho nên mới lên tiếng nhắc nhở.

"Ta..." Nàng giật mình kinh ngạc khiến mặt đỏ hồng, xấu hổ nói không ra lời, con mắt linh động nhìn đông nhìn tây, chính là không dám nhìn thẳng đôi mắt đen nóng rực của hấn.

Nhất Trần Phong nhếch môi cười khẽ, dịu dàng mở miệng, "Chỉ là một nụ hôn, như thế mà thôi."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý, lại vẫn không dám nhìn hấn như cũ.

Không cần phải nhiều lời nữa, hấn cúi đầu hôn lên đôi môi hơi run của nàng, nếm được tư vị ngọt ngào mà hấn ngày đêm mong nhớ.

Chậm rãi, dịu dàng hôn từ từ sâu hơn, cuồng dã khiến Hoàn Nhan Nghệ Quang cảm thấy hoa mắt chóng mặt...

Trong lúc nhất thời dường như trời đất quay cuồng, toàn bộ thế giới bắt đầu hòa tan cùng với nàng, ngoài nụ hôn của hấn, hơi thở của hấn ra, không hề có cảm giác gì.

Nàng, đã hoàn toàn say mê, không, không chỉ là nàng, hấn cũng cùng nàng trầm mê trong đó.

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Trăng sáng treo cao, ánh bạc chói lọi rơi đầy trên đất.

Một bóng dáng tuấn tú màu trắng nhẹ nhàng linh hoạt như quý mị thoát ra từ trong chỗ tối, trong nháy mắt ẩn vào trong Di Thiên lâu.

Người này chính là Nhất Trần Phong, hấn vừa bước vào Di Thiên lâu, nghênh đón hấn chính là Hoàn Nhan Nghệ Quang xinh đẹp cười vui vẻ.

Từ đêm bảy tỏ nỗi lòng cho nhau, mỗi đêm Nhất Trần Phong đều lên vào hoàng cung Hựu Hồ quốc tìm giai nhân.

Mặc dù Hoàn Nhan Nghệ Quang rất lo lắng hấn bị bọn thị vệ phát hiện, e sợ lo lắng tính mạng của hấn, nhưng hiện giờ thì không nghĩ được nhiều như vậy, vốn cũng đành vậy.

Nàng chỉ muốn gặp hấn, chỉ muốn được hấn ôm, chỉ muốn ở trong lòng hấn tìm kiếm nhiệt tình và hạnh phúc mà chưa bao giờ trải qua.

Bây giờ Hoàn Nhan Nghệ Quang, không phải là công chúa Hựu Hồ quốc gì, chỉ là một nữ nhân đang yêu.

Nàng muốn, chỉ là gặp gỡ người yêu, mặc dù ban ngày chia lìa là khổ sở như vậy, nhưng ban đêm gặp nhau lại càng thêm ngọt ngào, để cho nàng đặc biệt mà quý trọng từng li từng tí thời gian hai người chung sống.

Tựa như thường ngày, sau khi hai người gặp mặt, trước là một cuộc ôm hôn nồng nhiệt, dường như muốn rót toàn bộ tất cả yêu say đắm vào trong môi lưỡi của nhau, triền miên quyến luyến.

Nhất Trần Phong rời khỏi môi Hoàn Nhan Nghệ Quang, đôi mắt nàng đẹp, mông lung như nước, má phấn đỏ hồng như lửa, chỉ có thể yếu đuối ở trong lòng hấn, thờ ơ gấp không ngừng.

Chẳng qua là môi lưỡi tiếp xúc, tại sao lại mang đến rung động lớn như vậy?

Và lại sự say mê mãnh liệt mà nụ hôn vừa rồi mang đến dường như chưa ngừng lại, ngược lại càng khơi mào khát vọng mãnh liệt sâu trong lòng nàng.

cảm giác thật là kì lạ...

Nàng nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của hấn mạnh mẽ có lực, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì chỉ là tựa sát như vậy, không hiểu sao nàng lại cảm thấy an lòng.

Nếu có thể cứ như vậy cùng hấn nắm tay cả đời, thật là tốt biết bao!

Nàng bây giờ, thật sự rất hạnh phúc...

Nhưng, niềm hạnh phúc như vậy, có thể kéo dài đến khi nào?

Nàng là công chúa Hựu Hồ quốc, mà hấn là hiệp đạo giang hồ, thân phận là trở ngại cần phải trải qua trên đường tình của hai người, coi như hai người có thể vượt qua tất cả cửa ải khó khăn, tình cảm của hấn đối với nàng, có thể thủy chung như một hay không?

Nhất Trần Phong nhảy bèn cảm nhận được hai cánh tay nàng ôm hấn hơi chặt, thân thể mềm mại yêu kiều cũng không ngừng run rẩy, giống như là cố ý ấn nhả loại cảm xúc nào đó.

Chân mày hấn hơi nhíu, dịu dàng hỏi: "Nghê Quang, nàng không vui vẻ sao?"

"Không, ta rất vui vẻ...chỉ là...ngoài vui vẻ, không khỏi có chút sợ..." Nàng cúi mặt xuống, trong mắt thoáng qua vẻ u sầu.

Đoạn chuyện cũ bi thương kia, nàng thật sự không muốn lại nhắc tới, nhưng, che giấu cũng không có nghĩa là quên đi, coi như cố gắng kiên cường thế nào, đau thương trong lòng lại vẫn không có cách nào hồi phục.

Nhất Trần Phong khẽ mỉm cười, ánh mắt âm trầm.

Hấn rất muốn mở miệng hỏi đến cùng, nhưng nếu nàng không muốn nói, hỏi cũng vô ích.

"Chàng...có thể cảm thấy ta nghĩ rất kì lạ hay không?" Nàng nhìn hấn chăm chú, trong mắt tràn đầy sầu lo.

Hấn khẽ mỉm cười, cố ý bỏ qua trọng tâm câu nói. "Có kì lạ cũng không bằng cái tên khó nghe kì lạ của ta."

Quả nhiên, Hoàn Nhan Nghê Quang nhớ đến hôm đó khi hấn bắt đắc dĩ nói tên họ của mình, không khỏi buột miệng cười, "Tên của chàng thực sự rất thú vị, Bì Đản, Bì Đản."

Hấn không vui mỉm cười, đưa tay véo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng.

"Cười cái gì?! Sau này nàng chính là Bì Đản phu nhân."

Nàng nũng nịu nói: "Không cần, tên này rất buồn cười."

"Giờ nàng có thể hiểu cái khổ của ta rồi! Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cẩn thận từng li từng tí che giấu tên họ, thân phận, chính là vì không muốn để cái tên buồn cười này ra ánh sáng." Hấn xụ mặt xuống, cau mày bĩu môi, thờ dài thờ ngắn, xem ra vô cùng ai oán.

Tiếp lời, hấn làm như quá hưng phấn, bắt đầu nói liên tục không ngắt.

"Nghĩ tới đáng đáp ta tiêu sái tuần mỹ như thế, lịch sự, lại thêm tác phong nhanh nhẹn phẩm chất đoan chính, đúng là đáng quý, gọi 'Bì Đản' thực sự quá uất ức, nhất định là trời cao ghen ghét ta, mới có thể để ta bị sự phụ xấu xa kia thu dưỡng, chịu hết tất cả hành hạ, nhận được cái tên lại thô tục như vậy."

Lời nói, bộ dáng hấn khoa trương khiến Hoàn Nhan Nghê Quang hoàn toàn nhìn choáng váng, không nhận được châm biếm nói: "Ta lại cảm thấy sự phụ chàng tốt, cái người nghịch ngợm phá phách đáng ghét, gọi Bì Đản vừa hợp."

Hấn liếc nàng một cái, "Đúng, Bì Đản phu nhân nói phải, ngày sau chúng ta sinh nam nữ chính là một nhà Bì Đản."

Hoàn Nhan Nghê Quang mặt đỏ tai hồng trừng hấn, "Nói càn, chàng không đứng đắn."

"Ta chính là cực kì nghiêm túc, nàng suy nghĩ một chút, sự phụ ta vẫn cứ không chịu để ta đổi tên, nàng cũng không muốn ngày sau gọi ta Bì Đản, Bì Đản chứ?! Để người khác nghe xong còn phải xấu hổ."

Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy hấn nói cũng có đạo lý.

Bản thân hấn gọi Bì Đản cũng coi như thôi, cũng không thể để cho nàng và con cái cũng Bì tới Bì lui chứ, nếu để người ngoài nghe thấy, thật sự rất xấu hổ.

"Vậy chàng nói nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ còn phải trở về xin sự phụ chàng đổi tên sao?"

"Ta mới lười phải cầu xin bà, riêng cái tư tưởng xấu của bà, ta đã cầu xin bà hai mươi năm nàng cũng không để ý tới ta, huống chi là hiện tại." Mất hấn vừa chuyển, vỗ tay mà cười, "Hay là như vậy, nàng thay ta lấy một cái tên đi."

"Ta thay chàng lấy?" Hoàn Nhan Nghệ Quang ngó ra, thấy bộ dáng hần hào hứng bưng bưng, trong lòng bỗng nhiên tuôn ra loại tình cảm phức tạp nào đó khó có thể hình dung được.

Hần để ý tên của hần như vậy, mặc dù thế nào cũng không thích, hai mươi năm qua lại cũng không dám làm trái với sự phụ tự động đổi tên, ngày hôm nay lại yêu cầu nàng thay hần lấy tên lần nữa... Tình cảm của hần đối với nàng, không cần nói cũng biết...

"Đúng, chỉ cần là nàng lấy tên, ta nghĩ nhất định đều rất dễ nghe."

"Được, để cho ta nghĩ một chút."

Nàng trầm ngâm một hồi lâu, sau đó ý tưởng lóe lên ——

"Nghĩ được rồi, sự phụ chàng họ Lăng, đối với chàng có thể nói vừa là sự phụ vừa là mẫu thân, chàng liền mượn dòng họ của bà, còn tên.... chàng có cái gì vô cùng yêu thích, dùng để làm tên được không?"

"Có." Hần nhìn nàng, vẻ mặt với thâm ý khác.

Nàng mừng rỡ hỏi: "Là cái gì?"

"Nàng. Ở trên đời này, ta yêu thích nhất chính là Hoàn Nhan Nghệ Quang nàng." Hần khẽ mỉm cười, nghịch ngợm rồi lại không mất đi sự chân thành dịu dàng.

Gương mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang xinh đẹp xấu hổ đỏ bừng, nửa thẹn thùng nửa buồn bực nói: "Chàng lại không đứng đắn, ta đây cố gắng thay chàng nghĩ tên, chàng lại chọc ghẹo ta...ta không nghĩ nữa."

Nói xong, nàng quay lưng đi không nhìn hần nữa, làm như rất tức giận.

Nhất Trần Phong cười nói: "Là nàng hỏi ta có yêu thích đồ gì không để lấy ra làm tên, vừa rồi ta trả lời đúng là tâm chân ý thành, nàng lại cứng rắn nói ta không đứng đắn, thật đúng là xử oan ta rồi, ai, nàng không thay ta nghĩ, ta không thể làm gì khác hơn là tự mình suy nghĩ."

Nàng ngoái đầu nhìn lại trộm dò xét, cắn môi hỏi: "Vậy chàng nghĩ ra chưa?"

Hần cười ôm nàng vào ngực, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Nàng là ánh sáng (quang), vậy ta chính là bóng (ánh), có ánh sáng thì có bóng, có bóng thì có ánh sáng, chúng ta vĩnh viễn không xa rời, kể từ hôm nay, ta gọi là Lăng Ánh."

Trong lòng Hoàn Nhan Nghệ Quang kinh sợ, vì hần thẳng thắn thản nhiên thề mà kinh hãi.

Nàng là ánh sáng, hần là bóng, ánh sáng vĩnh viễn cùng với bóng, bóng cũng vĩnh viễn cùng với ánh sáng, ánh sáng, bóng vĩnh viễn không xa rời...

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt đẹp trong sáng mang theo quyết tâm kiên định.

"Đúng, chúng ta vĩnh viễn không xa rời, vinh hoa phú quý ở đây chỉ là nhất thời, ta muốn rời khỏi nơi này, cùng chàng phiêu bạt thiên hạ, trải qua những ngày tiêu điều tự tại không lo."

Lăng Ánh vừa mừng vừa sợ, "Nghê Quang, nàng nói là thật sao?"

Nàng gật đầu, "Tuyệt không một chữ giả dối, nhưng, chỉ sợ phụ hoàng có thể sẽ không đồng ý chúng ta ở chung một chỗ, hơn nữa chàng lại là tội phạm quan trọng đào tẩu quốc bảo..."

Lăng Ánh ôm chặt nàng, dịu dàng trấn an, "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ dẫn nàng cùng nhau rời khỏi đây."

"Nhưng chỗ phụ hoàng..."

"Tin tưởng ta, ta sẽ nghĩ ra biện pháp."

Đôi mắt hần sáng ngời, xoay chuyển.

Thấy hần hình như đã tính trước mọi việc, Hoàn Nhan Nghệ Quang không nhịn được hỏi: "Chàng nghĩ ra biện pháp gì tốt sao?"

"Yên tâm, chuyện này giao cho ta, ta nhất định sẽ để cho phụ hoàng nàng đồng ý chuyện của chúng ta, hiện tại đã trễ rồi, nàng an tâm nghỉ ngơi, đợi ngày mai tỉnh lại, bảo đảm sẽ mang đến tin tức tốt."

"Được, ta chờ chàng."

"Ta đi đây." Lăng Ánh khẽ mỉm cười, tràn đầy tự tin.

Đã định tình cảm với Nghệ Quang, tiếp theo nên gặp nhạc phụ rồi.

Mà bây giờ, cũng nên đến lúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngự Thư phòng Hồ cung

Về mặt Hoàn Nhan Liệt nghiêm cẩn, đang thận trọng xem tấu chương.

Đột nhiên, ánh nền bên trong phòng lay động, một giọng nói lười biếng của nam tử vang lên, "Liệt hoàng thật đúng là siêng làm chính sự, tại hạ cảm thấy bội phục."

Chẳng biết lúc nào, Lăng Ảnh thần không biết, quý không hay lên vào trong phòng, trên mặt hần hàm chứa ý cười, trong mắt lại mang theo một chút thâm ý.

Cái gọi là tiên lễ hậu binh, dù nói thế nào Hoàn Nhan Liệt cũng là phụ thân Nghê Quang, nếu như không cần thiết, hẳn không muốn xảy ra bất kỳ xung đột nào với Hoàn Nhan Liệt.

Hoàn Nhan Liệt chậm rãi thả tấu chương trong tay xuống, cười lạnh nói ——

"Không hổ là đệ nhất thiên hạ trộm, Hồ cung của trẫm, người qua lại thật tự nhiên, quốc khố, Đông cung, Di Thiên lâu, Ngự Thư phòng, người đều dạo chơi khắp toàn bộ. Người đã lưu luyến với Hồ cung như thế, trẫm liền chiêu đãi người tới đại lao Hồ cung chơi thế nào?"

"Liệt hoàng nói đùa, hôm nay tại hạ đặc biệt muốn giao dịch với Liệt hoàng."

Nghe hần nhắc tới Di Thiên lâu, sắc mặt Lăng Ảnh tự nhiên, đáy mắt lại thoáng qua một tia ánh sáng khác thường.

Xem ra, chuyện tình của hần và Nghê Quang, Hoàn Nhan Liệt có lẽ đã sớm nhận được tin tức.

Hoàn Nhan Liệt híp mắt lại, tinh quang sáng rực.

"A, người có thể giao dịch gì với trẫm?"

Lăng Ảnh quan sát vẻ mặt của hần, cười hỏi: "Không biết Liệt hoàng có từng nghe qua tên ‘Kim Khẩu Khó Dò’ —— Mặc Nhi chưa?"

Hoàn Nhan Liệt trầm ngâm nói: "Trẫm đã từng nghe, nghe nói tiểu cô nương này có thể biết trước mà liệu sự như thần, nếu có cơ hội, trẫm cũng muốn gặp một lần, xin nàng thay trẫm bói một quẻ."

"Liệt hoàng không cần thấy nàng, cũng có thể bói quẻ, chỉ cần Liệt hoàng ghi lại chuyện tình muốn hỏi ra trên giấy, tại hạ liền có thể thay Liệt hoàng đưa đến tay nàng." Lăng Ảnh khẽ mỉm cười, giao hoạt, quý quyết. "Chỉ là, như lúc trước tại hạ đã nói qua, đây là một giao dịch."

"Người có điều kiện gì? Là muốn lấy Thánh Huyết Bồ Đề làm trao đổi sao?"

Ý cười trên khóe miệng hần càng sâu. "Một trong những điều kiện của tại hạ xác thực có liên quan đến Thánh Huyết Bồ Đề, chỉ là, không phải trao đổi, mà là mượn."

"Mượn? Đây là ý gì?"

"Chỉ cần Liệt hoàng nguyện cho tại hạ mượn Thánh Huyết Bồ Đề một năm, sau kỳ hạn, tại hạ chắc chắn sẽ trả lại Thánh Huyết Bồ Đề nguyên vẹn không sút mẻ."

Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt lóe lên, "Vậy...còn có điều kiện gì khác."

"Tại hạ và Nghê Quang tâm đầu hợp ý, chuẩn bị cùng rời khỏi Hồ cung, từ đó lưu lạc thiên nhai, không hỏi đến chuyện hoàng thất Hoàn Nhan nữa, mong rằng Liệt hoàng thành toàn." Lăng Ảnh thần nhiên bày tỏ.

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt trầm xuống, hừ lạnh nói: "Bản thân người trộm mất Thánh Huyết Bồ Đề của bốn quốc thi thoi, ngay cả hoàng nữ của trẫm cũng mang đi? Không khỏi hơi quá đáng."

"Liệt hoàng nói quá lời, tại hạ thật lòng trả lại Thánh Huyết Bồ Đề, và lại Nghê Quang và tại hạ hai người tâm đầu hợp ý, lại cùng chung nguyện vọng đi

khấp thiên hạ, Liệt hoàng sao không thuận nước đẩy thuyền, lợi người cũng lợi mình?"

"Nói cũng dễ dàng, trăm cũng không phải nguoi xảo ngôn quỷ biện có thể thuyết phục, việc cho mượn Thánh Huyết Bồ Đề cũng không sao, trăm cũng có nghe thấy chuyện của nguoi và Nghê Quang, nếu hai nguoi quả thật tâm đầu ý hợp, trăm liền ban thưởng nguoi làm phò mã bốn quốc cũng không có gì không thể, ngày sau chỉ cần nghe lệnh của trăm, an tâm thay trăm đốc sức, trăm tuyệt đối sẽ không bạc đãi nguoi, nếu không..."

Lăng Ảnh không chút động đậy, trong lòng dường như đã có dự tính.

"Liệt hoàng chẳng lẽ quên còn phải nhờ tại hạ liên lạc với Bốc Mặc Nhi sao? Nếu giết tại hạ, chỉ sợ chuyện muốn hỏi chỉ có thể đến đây thôi!"

Hoàn Nhan Liệt thét lớn, "Nguoi muốn uy hiếp trăm? Một vật há có thể bán hai, lòng nguoi thật sự quá tham."

"Một vật có thể bán hai hay không, đó cũng không phải là tại hạ có thể quyết định, mà là phải coi phân lượng của chuyện này ở trong lòng Liệt hoàng nặng nhẹ, có đủ để tại hạ có lòng tham hay không."

Nhìn đúng nhược điểm của hắn, Lăng Ảnh mặc dù vẫn ung dung ứng đối với hắn, chính là muốn buộc hắn đồng ý.

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt bất định, dường như tâm ý đã buông lỏng.

Lăng Ảnh thừa thắng xông lên, "Cái gọi là miễn cưỡng hái dưa xanh không ngọt, Liệt hoàng phải hiểu rõ đạo lý này, nếu có thể thành toàn, tại hạ và Nghê Quang vô cùng cảm kích."

Hoàn Nhan Liệt trầm ngâm một lúc, lúc này mới cười lạnh mở miệng ——

"Nhiều lời vô ích, nguoi và trăm đều là người học võ, hôm nay lợi dụng đầu võ để quyết định, nếu nguoi thắng, trăm liền đồng ý các nguoi xuất cung; nhưng nếu thua, vậy liền ngoan ngoãn trở thành phò mã bốn quốc, chuyện xuất cung lại đừng nhắc tới."

Lăng Ảnh cau mày thờ dãi, "Giao thủ với Liệt hoàng vốn không phải là tại hạ mong muốn, nhưng việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích. Xin Liệt hoàng chỉ giáo!"

Giọng nói chưa dứt, hắn đã thi triển quyền cước đánh tới Hoàn Nhan Liệt, lấy thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt phối hợp công kích nhanh, áp chế nội lực thâm hậu đã tu luyện nhiều năm.

Hoàn Nhan Liệt né được một kích này, hai người lập tức nguoi tới ta đi, kết thành một khối.

Thân pháp Lăng Ảnh lúc ẩn lúc hiện như sương mù, nhẹ nhàng linh hoạt di động bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, mà Hoàn Nhan Liệt bước đi trầm ổn, ra tay nhanh ngoan độc, thế nhưng hắn lại thành thạo tránh được, chỉ thấy bóng người lay động trong ánh nến đung đưa, giống như có vài chục người đồng thời đánh nhau đến sống chết.

Qua một hồi lâu, Lăng Ảnh phi thân đáp xuống một bên, Hoàn Nhan Liệt thì bị điểm trúng huyệt đạo, cứng ngắc tại chỗ, thắng bại đã phân.

Lăng Ảnh mỉm cười chấp tay, "Liệt hoàng, đa tạ."

Hoàn Nhan Liệt hừ nói: "Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, trăm làm chính sự, võ công cũng không quen tay. Thôi được, trăm đồng ý, nguoi và Nghê Quang có thể xuất cung bất cứ lúc nào, trăm sẽ không để ý đến nửa phần."

Trong nháy mắt Lăng Ảnh giải khai huyệt của hắn, mỉm cười nói: "Liệt hoàng cần gì quá mức khiêm tốn, vừa rồi thật đa tạ Liệt hoàng mà khiến cho tại hạ may mắn giành thắng lợi, đa tạ Liệt hoàng thành toàn."

"Nguoi nói nhầm gì đó?! Trăm chưa từng nhường nguoi!"

Trong mắt Hoàn Nhan Liệt lóe lên một chút chật vật không dễ thấy, không chịu thừa nhận.

"Nói về võ công, tại hạ thật đánh không lại Liệt hoàng một thân nội lực thâm hậu mấy chục năm, có thể so về khinh công, lại không kịp tại hạ. Nếu Liệt hoàng thật muốn thắng được tại hạ, thì nên ra ngoài cung để thi triển nội công, chứ không nên ở trong cung để lấy khinh công thủ thắng."

Nghe xong phân tích của hắn, lúc này Hoàn Nhan Liệt mới vui vẻ cười một tiếng.

"Nguoi quả nhiên không giống với phàm phu tục tử bình thường, không chỉ có võ công xuất chúng, tài trí, nhãn lực cũng rất tốt, giỏi về suy đoán tâm ý người khác càng khó có được, muốn trăm thả người tài năng như vậy, thật sự không bỏ được."

"Nhờ Liệt Hoàng để mắt, tại hạ cảm thấy vinh hạnh, đáng tiếc tại hạ từ trước đến giờ không nặng danh lợi, lại càng không nguyện cuốn vào trong đấu đá cung đình, chỉ cầu có thể làm bạn với Nghê Quang vân du tứ hải, trải qua yên ổn cả đời."

"Dù sao Nghê Quang lúc trước phụ sự nhờ vả của trăm, đến nỗi quốc bảo để nguoi trộm mất, hôm nay nàng đối với trăm mà nói cũng là có công cũng được mà không có cũng không sao, nguoi yêu nàng thì mang theo nàng rời khỏi, trăm tuyệt đối không quan tâm." Ngoài miệng Hoàn Nhan Liệt nói xong cực kỳ lạnh lùng, trong mắt lại để nén một chút tình cảm phức tạp.

Lăng Ảnh neho mắt lại, nhảy bén chú ý tới mâu thuẫn trong mắt hắn.

"Liệt hoàng... Thật là một phụ thân kém cỏi..." Thật không hổ là phụ thân Nghê Quang, ngoài miệng nói hoàn toàn khác suy nghĩ trong lòng.

Hoàn Nhan Liệt bắt đầu cười một tiếng, "Người nói cực kỳ đúng, chỉ là, trăm có kém cỏi đi nữa thì vẫn là là phụ hoàng Nghê Quang, cho nên, người nhất định phải đối xử tử tế với Nghê Quang, nếu không, trăm nhất định sẽ giết chết người."

Hắn thân nhiên nhận lấy ánh mắt rét lạnh của Hoàn Nhan Liệt, ra vẻ không sao cả mỉm cười nói: "Ta thật sự muốn kể lại lời nói của Liệt hoàng cho Nghê Quang nghe thấy, rồi lại sợ nàng sau khi nghe sẽ không nở rời khỏi, tại hạ có nên nói hay không?"

Lúc này Hoàn Nhan Liệt trầm giọng ngăn cản, "Cái gì cũng đừng nói cho nàng, trăm chỉ hy vọng nàng có thể cùng... người yêu ở một chỗ, trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ."

Lăng Ảnh khẽ thở dài: "Nếu tâm ý Liệt hoàng đã định, tại hạ không cần phải nói nhiều, mà tại hạ nhất định sẽ đối xử tử tế với Nghê Quang, không phải là bởi vì Liệt hoàng uy hiếp, mà là tại hạ thật yêu nàng."

"Được, có những lời này của người, trăm an tâm."

Hoàn Nhan Liệt vui vẻ cười to, trong lòng vô cùng thoải mái.

Lăng Ảnh cũng cười, cảm kích, thoải mái.

Hắn, rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận cùng Nghê Quang ở một chỗ rồi.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Sắc trời dần sáng, một vầng sáng từ từ lên cao ở phía đông, ánh sáng lại xuất hiện trên thế gian.

Sáng sớm Hoàn Nhan Nghê Quang đã tỉnh dậy, liền si ngốc chờ Lăng Ảnh xuất hiện.

Hắn đã từng nói sẽ báo tin mừng, sao đến nay còn chưa xuất hiện chứ?

Chẳng lẽ... dùng lời không hợp với phụ hoàng, bị nhốt vào đại lao chứ?!

Dường như trải qua rất lâu, lúc này Lăng Ảnh mới cười hi hi bước đi thông thả vào trong phòng.

"Nghê Quang, nàng thức dậy thật sớm."

Gánh nặng trong lòng nàng hạ xuống, nói: "Chàng rốt cuộc đã tới, sợ chàng gặp chuyện không may. Chàng đi gặp phụ hoàng rồi sao? Phụ hoàng nói thế nào?"

Hắn tới ngồi bên cạnh nàng, hai người thân mật dựa vào nhau.

"Đừng nóng vội, để từ từ ta nói tất cả cho nàng biết, nàng biết ta là một người trong nhóm ‘Phiền Toái’ chứ?"

Nàng gật đầu.

"Ta biết, giao tình giữa năm người trong nhóm ‘Phiền Toái’ các chàng không phải là nhỏ, là bằng hữu rất thân thiết."

"Đúng, mà ta trộm Thánh Huyết Bò Đê, là vì giúp đỡ bạn tốt Tiểu Mặc Nhi trong ‘Phiền Toái’."

"Tiểu Mặc Nhi? Là ‘Kim Khẩu Khó Dò’ Bốc Mặc Nhi giỏi nhất về xem số tướng mệnh sao?"

Nghe hắn thân mật gọi những nữ tử khác như vậy, sắc mặt nàng không được tự nhiên, trong lòng vừa chua vừa đắng, vô cùng không thoải mái.

Hắn...có giao tình thật tốt với Bốc Mặc Nhi, lại liều lĩnh vì nàng mạo hiểm trộm cướp, mặc dù hắn và nàng cũng bởi vì việc này mới có duyên quen biết, nhưng nghĩ đến hắn vì một nữ tử khác, lòng của nàng liền khẽ đau đớn.

Mâu thuẫn và hoài nghi vốn giấu sâu vào trong đáy lòng, lúc này lại từng bước lay động lần nữa.

Lăng Ảnh không chú ý tới sự khác thường của nàng, tự nhiên trả lời: "Đúng, chính là nàng. Chỉ là, mặc dù nàng giỏi đoán vận mệnh người khác, vận mệnh của mình lại cực kỳ bất hạnh, bởi vì mệnh nàng đã định trước là có một tử kiếp, vì vượt qua kiếp nạn này, mới có thể ẩn cư một mình ở trong núi."

"Nhưng như vậy vẫn không đủ, còn cần có trân bảo và dị nhân tương trợ, mới có thể biến nguy thành an, mà Thánh Huyết Bò Đê chính là một trong những trân bảo nàng cần có, cho nên ta mới không thể không mạo hiểm tới Hồ cung. Liên lụy đến nàng, ta cảm thấy không muốn, thực là uất ức cho nàng rồi."

Hoàn Nhan Nghê Quang giấu bàn tay đang nắm chặt ở trong tay áo, cắn môi nói: "Không, nàng... rất quan trọng với chàng sao?"

Thật ra thì nàng thực sự muốn hỏi là, đối với hần, nàng và Bốc Mặc Nhi, rốt cuộc người nào quan trọng hơn?

Nàng biết người hần yêu là mình, mà mỗi lời mỗi hành động của hần cũng đều tỏ rõ hần yêu nàng..

Nhưng, hần...chỉ thích một mình nàng sao?

"Ta quen biết Tiểu Mặc Nhi nhiều năm, nhất định phải thay nàng xuất ra phần lực này, thật may là, ta và phụ hoàng nàng đã đạt thành hiệp nghị đưa Thánh Huyết Bồ Đề cho Tiểu Mặc Nhi một năm, mà Tiểu Mặc Nhi vì hần bói một quẻ. Đại khái là Liệt hoàng cực kỳ coi trọng chuyện muốn bói, hơn nữa cách đối xử với ta cũng thay đổi rất nhiều, cho nên mới vui mừng đồng ý để nàng theo ta xuất cung."

Lời hần nói nhẹ nhàng lướt qua, không muốn để nàng biết hần từng động thủ với Hoàn Nhan Liệt một lần, tránh để nàng lo lắng.

Nàng lạnh nhạt nói: "Thì ra là như vậy..."

Giờ phút này, vốn nên có niềm vui sướng mãnh liệt lại bị hoài nghi nồng đậm đè xuống, nghe thấy hần ở trước mặt mình lộ ra yêu thích quá mức đối với những nữ tử khác, lòng của nàng thật sự khó thừa nhận.

"Nàng làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?" Đôi mắt đen của Lăng Ảnh híp lại, rốt cuộc nhận thấy được cô đơn trong giọng nói của nàng.

Hoàn Nhan Nghệ Quang có vẻ có chút do dự, "Ta..."

Nàng muốn nói lại ngừng, làm sao cũng không có cách nào hỏi ra nghi ngờ trong lòng, nàng nên tin tưởng hần, không phải sao?

Cười nhạt một tiếng, nàng trả lời.

"Không có gì, ta chỉ có chút tò mò, đến cuối cùng phụ hoàng muốn bói chuyện gì, lại có hiệu quả có thể để cho chúng ta được như nguyện thế."

Lăng Ảnh cười nói: "Điều này cũng làm ta cảm thấy tò mò, nàng biết không? Dù thế nào ta cũng không nghĩ ra, Liệt hoàng hỏi hần là tung tích của nữ tử Long quốc đã mất dấu hơn mười năm, nhìn về mặt, giọng nói, chắc hần rất thâm tình với nàng ấy."

Ngay cả Hoàn Nhan Liệt nhìn như quân vương lãnh huyết vô tình cũng không qua được cửa tình, khiến hần thật cũng muốn nhìn một chút, xem nữ tử khiến Hoàn Nhan Liệt lưu luyến si mê nhiều năm như vậy, thì nên có tướng mạo, tính tình thế nào có thể để cho hần chấp nhất như thế.

Hoàn Nhan Nghệ Quang vừa nghe lời thấy, sắc mặt trong chốc lát liền trắng bệch.

Thì ra ... phụ hoàng thực sự si mê nữ tử Long quốc này, vì để tìm được tung tích của nữ tử kia, ngay cả trấn quốc chi bảo cũng không để ý....

Thấy sắc mặt nàng chợt chuyển thành bi thương, Lăng Ảnh không khỏi cảm thấy đau lòng, "Nghệ Quang, nàng... nhớ tới chuyện phụ hoàng và mẫu thân của nàng sao?"

Nàng ngẩn ra, tròn to mắt, không dám tin hỏi: "Chàng biết? Làm sao chàng biết?"

"Nàng quên trước kia nàng và hoàng huynh nàng cãi và thì ta vừa đúng lúc tới tìm nàng, đúng lúc nghe được các nàng nói chuyện, thật xin lỗi..."

Lăng Ảnh cười khò, nhớ tới khi đó còn nghe nàng nói ra những lời tuyệt tình, trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn.

Hoàn Nhan Nghệ Quang nhìn không cho ra hần nhớ những lời đó, khẽ thở dài: "Thật ra thì, khi đó ta nói cũng không phải là thật lòng, chỉ là lo lắng nếu ta thẳng thắn nói với hoàng huynh về tình cảm đối với chàng, hoàng huynh sẽ phản đối rồi tổn thương chàng, cho nên...chàng ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng..."

Hoá ra là như vậy ... Hần khẽ chạm gò má trắng mịn của nàng, cười nói: "Sẽ không, nàng không tức giận là tốt rồi, ta thật sợ nàng sẽ để ý ta nghe thấy chuyện này..."

Nàng chậm rãi lắc đầu, "Không, như vậy cũng được, nếu không ta cũng thật không biết nên nói cho chàng biết thế nào... Về chuyện này, chàng biết bao nhiêu?"

"Thật ra thì cũng không nhiều, có điều sau này nói chuyện với phụ hoàng nàng thì ta phát hiện hần rất cuồng dại với nữ tử Long quốc này, nhưng với mẫu thân nàng...lại rất ít nhắc tới, cho nên ta đoán, phụ hoàng nàng có thể không coi trọng mẫu thân nàng, vì vậy..."

Nàng miễn cưỡng nở nụ cười một tiếng, cũng là khổ sở không chịu nổi, "Ừ... Lúc ta còn nhỏ, phụ hoàng thật lâu mới đến gặp mẫu thân một lần, mà mẫu thân không còn thấy phụ hoàng thì luôn rơi lệ, than thở... Cho đến khi ta dần dần lớn lên, mới hiểu được trong lòng phụ hoàng chỉ có nữ tử Long quốc không rõ sống chết này, vì nàng, mặc hậu cung phi tần vô số, phụ hoàng cũng không chuyên sủng bất kỳ phi tần nào. Cũng chưa từng lập hậu."

"Mà mẫu thân...chưa bao giờ nhìn qua ta, bà thường xuyên nói với ta, chính là có nhiều oán hận với phụ hoàng, chỉ có khi phụ hoàng xuất hiện, nàng mới có tươi cười, thần thái phấn khởi, nhưng mặc kệ làm nũng quấy rầy phụ hoàng ra sao, tâm phụ hoàng vẫn không có ở trên người bà..."

"Cuối cùng, bởi vì cả ngày buồn bực không vui, mà từ từ gầy đi đến chết, ngay cả trước khi mẫu thân chết, phụ hoàng cũng không đến xem một cái, tình

yêu nồng đậm này, cuối cùng vẫn không được phụ hoàng đáp lại...mà ta cũng vẫn cô đơn, sau đó, càng không muốn giống mẫu thân khổ sở vì tình..."

Thỏ lộ ra lời tâm sự đọng lại trong lòng đã lâu, nước mắt của nàng giống như trân châu rơi xuống, nhưng trong lòng cũng bình thường lại.

Nàng, rốt cuộc nói thật với hắn.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Trong Di Thiên lâu, lòng Hoàn Nhan Nghệ Quang cũng không nhịn được mà bi thương, chán nản khóc ròng ở trong lòng Lăng Ảnh, nước mắt thấm ướt vạt áo của hắn.

Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chậm rãi hôn lên nước mắt rơi xuống, cuối cùng hôn lên đôi môi run rẩy của nàng.

Tâm tình hắn có chút phức tạp, nghe được nàng thừa nhận tất cả với mình trong lòng thật vui vẻ không thôi, nhưng nàng bi thương rơi lệ lại khiến hắn cực kỳ không muốn.

Hắn ôm chặt nàng, dịu dàng an ủi: "Đừng khóc, việc đã qua, bọn họ có yêu hay không nàng cũng không cưỡng cầu được, nhưng, đó cũng không có nghĩa là nàng cô độc, không có ai yêu, tin tưởng ta, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng, làm bạn với nàng."

Nàng kiên cường, lạnh lùng, thật ra thì chỉ là cố ý giả bộ thôi.

Thật ra thì, lòng của nàng hết sức yếu ớt, bởi vì trước kia đã từng bị tổn thương, vì vậy khép kín lòng lại, không tin tưởng người khác nữa.

Hắn, muốn cho nàng vui vẻ, để cho nàng hạnh phúc, tuyệt đối không để cho nàng bị bất kỳ một tia tổn thương nào!

Hoàn Nhan Nghệ Quang cười, hai mắt đầm lệ, "Ta hiểu rõ, bởi vì tin tưởng chàng, ta mới có thể nhắc lại những chuyện vốn không muốn đề cập tới nói ra khỏi miệng."

"Như vậy, sau khi nói ra, có phải cảm thấy thoải mái hơn không?"

Hắn hơi khàn khàn cười nhẹ, là dịu dàng như thế, đặc biệt khiến người ta cảm thấy an tâm.

Hắn, để cho nàng có dũng khí yêu người, cho dù còn đang sợ hãi, do dự, nàng đã không có cách nào kiềm chế được mà yêu hắn.

"Ảnh..."

Nàng nắm chặt áo trước ngực hắn, trực tiếp nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt hoàn toàn là khát vọng.

"Ta yêu chàng, thật yêu chàng, cho nên, xin chàng chỉ thích ta, vĩnh viễn sẽ không phản bội ta..."

Nàng tuyệt đối không cách nào chịu được việc chia sẻ hắn với những cô gái khác, bởi vì nàng không phải mẫu thân, cũng không muốn giống như mẫu thân, cái loại yêu bị khước từ đó đau khổ đến mức nào, nàng tuyệt đối không thể nào chịu được.

Trong mắt Lăng Ảnh tràn đầy triu mến, "Ta đồng ý với nàng, ta sẽ vĩnh viễn chỉ thích nàng, vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng."

Sao hắn có thể rời khỏi nàng được, nụ cười của nàng, dung nhan đầy lệ của nàng, nàng yếu ớt... Tất cả, tất cả của nàng, đã sớm dệt thành một tấm lưới tình kín đáo nhất, kéo chặt mà cuốn lấy tâm hồn của hắn.

Hoàn Nhan Nghệ Quang giật mình nhìn hắn, thật vất vả mới lại ngừng nước mắt rơi xuống là chã, cũng là vui mừng mà khóc.

Lăng Ảnh dịu dàng ôm lấy nàng, ôn hòa nói: "Lúc đi khắp cảnh sông núi thiên hạ, chúng ta có thể gặp mặt những người bạn chí cốt trong nhóm 'Phiền Toái' của ta, cũng có thể tới tìm sự phụ ta, nàng cảm thấy được không?"

Nhu tình chân thành hiện lên trên khuôn mặt nàng, "Chỉ cần cùng với chàng, đi bất cứ chỗ nào cũng được, chỉ là, nửa tháng nữa chính là ngày giỗ mẫu thân ta, ta muốn bái tế xong rồi mới rời cung, sau này, ta cũng hi vọng hàng năm cũng có thể trở lại bái tế một lần."

"Đây là đương nhiên, sau này hàng năm ta sẽ cùng đi với nàng bái tế bà ấy." Hắn quay đầu nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, lông mày hơi nhíu. "Nhưng mà bây giờ, là lúc ta rời đi."

"Chàng phải đi?" Giọng nói của nàng khó có thể che giấu mất mát.

Hắn nháy mắt mấy cái với nàng, trêu nói: "Không bỏ được ta sao?"

Sắc mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang ứng đo nững nụ nói: "Đi, đi, đi, người nào không bỏ được chàng!"

"Đúng rồi, nàng có thân thiết với đại hoàng huynh Hoàn Nhan Phong Kỳ của nàng không?" Hắn thiếu chút nữa quên mất chuyện của Tả Hồng Anh rồi.

Nàng lắc đầu, "Không, hơn nữa ta cũng không thích hắn, sự xuất hiện của hắn không thể nào hiểu được, cứng rắn đoạt đi vị trí thái tử vốn nên thuộc về

hoàng huynh Vân Lâm, còn thần bí như vậy, cho nên ta rất ít khi qua lại với hắn."

"Nghê Quang, nàng có thể giúp ta một chuyện được không?"

"Chàng cứ việc nói thẳng."

"Xin nàng thay ta ở trong cung chú ý an nguy của Xích Hà quận chúa Tả Hồng Anh, một mình nàng ở đây, thân phận lại cực kỳ đặc biệt, ta thật sự không yên tâm."

Nghe thấy lời này, lại nhớ tới lúc trước hắn thân mật với Tả Hồng Anh, nàng không nhịn được nói mỉa ——

"Hồng nhan tri kỷ của chàng thật là không ít, hình như mọi người đều cần trợ giúp, mà chàng cũng không thể chối từ..."

Nghe thấy mùi dấm nồng đậm trong lời nói của nàng, Lăng Ảnh không khỏi có chút bật cười.

"Đừng để ý như vậy, ta biết là ta không thiếu nữ tử, nhưng các nàng cũng chỉ là bằng hữu, hơn nữa nàng quên rồi sao? Trước đây ta đã nói cho nàng, Xích Hà quận chúa tới tìm người yêu, giữa nàng ấy và ta vô cùng trong sạch, nàng ăn dấm vô ích rồi."

"Ta..." Trên mặt nàng nổi lên hai rặng mây hồng, luôn miệng giải thích, "Ta chỉ là thuận miệng nói một chút thôi, mới không có thời gian nhân rồi để ghen đâu!"

Hắn vuốt mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói ——

"Nghê Quang, ta hiểu rõ chuyện của phụ hoàng và mẫu thân nàng đã tạo thành tổn thương đối với nàng, nhưng chúng ta không giống bọn họ, hơn nữa ta đối với nàng tuyệt đối là toàn tâm toàn ý, trừ nàng ra, ta không thể lại yêu người nào nữa."

Nàng nhăn mày, "Ta đây dĩ nhiên tin tưởng, chỉ là, ta thật sự rất sợ mất đi chàng, lại sợ chàng sau này dần dần... cảm thấy ta rất phiền toái, vì vậy.....mà cảm thấy chán ghét ta..."

"Đưa ngọc, ta tuyệt không quan tâm nàng có phiền toái hay không, hơn nữa cũng vĩnh viễn sẽ không chán ghét nàng, ta nhất định sẽ để cho nàng yêu ta yêu đến không thể nghi ngờ, huống chi, chúng ta có thời gian cả đời, không phải sao?"

"Ảnh..."

Đôi mắt xinh đẹp của Hoàn Nhan Nghê Quang nổi lên một tầng hơi nước, ả chẳng muốn khóc.

Nàng thật sự rất may mắn khi được gặp hắn, yêu hắn, lòng của nàng, bởi vì hắn mà tìm được lối thoát.

Lăng Ảnh vội vàng khuyên lơn, "Đừng khóc, lại khóc mắt sẽ càng đỏ, càng sưng, còn có thể rất không thoải mái, hơn nữa nàng khóc, bảo ta làm sao yên tâm rồi đi?"

"Chàng chỉ là biết dỗ người vui vẻ." Nàng lúc này mới cười rộ lên.

"Được rồi, ta thật sự phải đi, ta yêu nàng."

Lăng Ảnh hôn đôi môi đỏ mọng ngậm cười của nàng, lấy nụ hôn triền miên làm lời từ biệt tối nay.

Hoàn Nhan Nghê Quang dồn tất cả tình cảm vào trong cái hôn này, thiết tha đáp lại hắn.

Cho đến khi cảm thấy hít thở không thông, hai người mới lưu luyến không rời mà kết thúc nụ hôn dài này, nhưng vẫn ôm nhau không rời, không muốn tách ra.

Vào giờ phút này, những lời nói chỉ là dư thừa, chỉ là ánh mắt giao nhau, thân thể tiếp xúc lẫn nhau đều có thể nhận thấy lưu luyến nồng đậm trong lòng đối phương.

Lăng Ảnh khẽ thở dài một tiếng, "Ta phải đi rồi, nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến gặp nàng."

Hoàn Nhan Nghê Quang khẽ mỉm môi, nắm chặt y sam dài chấm đất không muốn buông ra.

Hắn lại thở dài, dịu dàng khuyên: "Để cho ta đi thôi, nửa tháng sau, chúng ta có thể gặp nhau mỗi ngày, vĩnh viễn không xa rời, không phải sao?"

Lúc này nàng mới yên lặng buông tay ra, nhỏ giọng nói: "Ta hiểu..."

"Ngày mai gặp lại."

Lăng Ảnh cúi đầu khẽ chạm bờ môi mềm mại của nàng, lướt qua liền dừng lại, sau đó tựa như một cơn gió nhanh chóng biến mất.

Hắn biết rõ nếu lại thấy ánh mắt mong đợi của nàng, mình chắc chắn sẽ không tự chủ được mà ở lại, nhưng nếu như cô nam quả nữ ở cùng một đêm,

cộng thêm đối mặt với nữ tử hán yếu mềm nhất, hán thật sự không cách nào đảm bảo mà vượt qua phép tắc của chính nhân quân tử.

Đối với việc khao khát nàng sớm đã sôi trào từ lâu, hôn môi, ôm nhiều lần, cũng khó mà thỏa mãn dục vọng nguyên thủy từ sâu trong lòng.

Nghê Quang... Thật sự không hiểu rõ nam nhân, đơn thuần khiến người khác phải bật cười, nhưng cũng đặc biệt khiến người thương yêu.

Hán không phải không khát vọng muốn tiến một bước, chỉ là không muốn nóng vội.

Hơn nữa tâm tư nàng cần mật, tính tình lại khó chịu, dễ suy nghĩ nhiều, nếu quá mức vội vàng, sợ là sẽ dọa đến sự thuần khiết của nàng, đến bây giờ hán vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi hôn nàng đã cảm giác được thân thể mềm mại yếu đuối run nhè nhẹ...

Gió đêm mát mẻ an ủi thân thể nóng lên của Lăng Ảnh, xua đi vài phần nhiệt tình, hán khẽ cười khổ, thân nhiên thờ dài, cũng không có nửa phần không vui.

Vì nàng, có nhẫn nại nhiều hơn nữa, hán cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Vùng ngoại ô kinh thành Hồ quốc

Thời gian trôi qua mau, hôm nay sau nửa tháng, chính là ngày giỗ của mẫu thân Hoàn Nhan Nghê Quang, Lăng Ảnh cùng đi theo với Hoàn Nhan Nghê Quang với vết thương trên lưng đã khỏi rất nhiều, đứng ở trước mộ cảm hương cầu khẩn.

Nàng nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, hôm nay Nghê Quang dẫn theo Lăng Ảnh tới gặp người, chàng là vị hôn phu của Nghê Quang, ngày sau Nghê Quang sẽ cùng chàng rời khỏi Hựu Hồ quốc, không hề hỏi tới chuyện trong cung nữa. Sau này, ngoài ngày giỗ của người trở về bái tế ra, nên sẽ không trở lại nữa...."

Càng nói, giọng nói Hoàn Nhan Nghê Quang càng nghẹn ngào, nước mắt rơi đầy mặt, là bi thương cũng là vui mừng.

Rời khỏi đất nước lớn lên từ nhỏ, thật ra nàng không bỏ được, nhưng nơi này mang lại cho nàng hồi ức bi thương và khổ sở, mặc dù tình cảm sâu đậm thế nào, nàng lại chọn rời đi.

Nàng muốn nhìn thế gian trời cao biển rộng bên ngoài, sống cuộc sống tiêu dao tự tại không giống với lúc trước, nàng...càng muốn hạnh phúc.

Lăng Ảnh trầm giọng nói: "Nhạc mẫu đại nhân, xin người yên tâm ở dưới cữu tuyền, ta nhất định sẽ chăm sóc Nghê Quang thật tốt, để nàng trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ."

Hán cầm lấy hương trong tay nàng cắm xuống trước mộ, rồi ôm nàng vào lòng, dịu dàng lau đi nước mắt của nàng.

"Đừng khóc, không phải trước khi tới nói không được khóc sao?"

Nàng khẽ mỉm cười, nước trong mắt xao động.

"Ta hiểu rõ, nhưng ta không nhận được... hiện tại mặc dù vẫn sẽ khó chịu, nhưng vui sướng trong lòng nhiều hơn, cũng không nghĩ tới có một ngày, ta có thể mang theo nam nhân mình yêu tới nơi này bái tế mẫu thân... Có chàng ở cùng với ta, thật tốt."

Nói xong, nàng lại chảy nước mắt, từng giọt, từng giọt... dưới ánh mặt trời sáng rực, lóe ra ánh sáng ngũ sắc sắc sỡ chói mắt.

Lăng Ảnh khẽ cau mày, đưa tay nâng lên dung nhan xinh đẹp đầy nước mắt của nàng, cúi đầu hôn lên mỗi một giọt nước mắt, cuối cùng, hôn lên môi của nàng..

Một hồi lâu sau, nhẹ nhàng tách ra. Đôi mắt hán sâu đậm, cung chiều cười nói ——

"Nàng cứ thích khóc như vậy, sau này khóc một lần, ta liền hôn nàng một lần."

Hoàn Nhan Nghê Quang then thùng nói: "Chàng... đang ở trước mộ mẫu thân, sao chàng một chút quy củ cũng không có, còn ra thể thống gì..."

Hán cười một tiếng, lần nữa khẽ chạm đôi môi trơn mềm của nàng, "Ta chỉ muốn cho nhạc mẫu đại nhân biết chúng ta có nhiều ân ái, như vậy bà ấy mới có thể yên tâm mà giao nàng cho ta nha!"

Nàng xoay người nhìn về phía mẹ, trong mắt mang theo cô đơn nào đó, cười thờ dài nói: "Bà chắc chắn yên tâm, dù sao, ngay từ khi bắt đầu bà không quan tâm qua ta... Mặc kệ là bà hay là phụ hoàng, cũng đều giống nhau."

"Nghê Quang..."

Nàng quay đầu mỉm cười với hắn, "Chàng đừng lo lắng, ta đã nghĩ thông rồi, chỉ là thỉnh thoảng khó tránh khỏi sẽ nhớ tới, cũng không có gì ghê gớm, hơn nữa hiện tại có chàng ở bên cạnh, tất cả đã qua đi, đã không còn quan trọng nữa rồi."

Nàng rúc vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lắng nghe tiếng tim đập theo quy luật có lực này, giờ khắc này, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Ta thật sự phải cảm tạ ông trời đã để cho ta gặp chàng, yêu chàng, là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời ta."

Lời nói của nàng tràn đầy nồng tình mật ý, khiến Lăng Ảnh không khỏi xúc động.

"Ta cũng vậy, hôm nay có thể nghe thấy những gì nàng nói, ta thật sự vô cùng vui mừng." Hắn luôn miệng lên tiếng, mừng rỡ không thôi.

Nghê Quang đã từ từ thay đổi, so với lúc lạnh lùng, khép kín mới gặp gỡ, hiện giờ đã thẳng thắn thành khẩn rất nhiều, hơn nữa còn muốn chia sẻ nhiều ý nghĩ ở trong lòng với hắn, sự cố gắng của hắn, rốt cuộc kết ra thành quả tốt rồi.

"Hiện giờ chúng ta nên đi tìm vị bằng hữu nào của chàng vậy?" Vẫn còn nhớ lúc trước theo như lời hắn nói, Hoàn Nhan Nghê Quang cười đến dịu dàng.

Lăng Ảnh vui vẻ cười một tiếng, "Ừ, trí nhớ của nàng cũng không tệ đấy! Bốn bằng hữu 'Phiên Toái' của ta, giống như là người thân của ta vậy, trước nên tìm ai đây? Ta suy nghĩ chút... đi Kinh thành Long quốc đi, nơi đó có 'Lưỡi Hoa Sen' Hoa Xảo Ngừ với tài ăn nói bậc nhất, rời khỏi hoàng thất, trước hết để cho người nàng nhìn xem cái gì gọi là đệ nhất thiên hạ miệng lưỡi bén nhọn, như thế nào?"

"Được, chúng ta đi Kinh thành chơi." Nàng tròn to mắt, kích động không thôi. "Kinh thành là thủ đô Long quốc, nghe nói vô cùng phồn vinh, ta sớm đã muốn đi xem rồi, đáng tiếc thân phận khác biệt, chưa bao giờ rời khỏi Hồ cung, hiện giờ cuối cùng đã thỏa được lòng mong muốn rồi."

Thấy nàng vui vẻ như thế, Lăng Ảnh cũng cười sáng khoái.

"Vậy thì thế này đi, trước ta và nàng trở về Hồ cung nói lời từ biệt với Liệt hoàng và hoàng huynh nàng, sau đó liền lên đường đi Kinh thành, rồi xuống Giang Nam tìm sư phụ, tiếp, lại dẫn nàng đi khắp danh sơn thắng cảnh!"

Nghe hắn nhắc tới Hoàn Nhan Liệt, đôi mắt đẹp của Hoàn Nhan Nghê Quang hơi âm trầm, nhỏ giọng nói: "Ta nói một tiếng với hoàng huynh cũng được, còn phụ hoàng... ta thật sự không biết nên nói gì..."

Hôm nay, giữa nàng và cha hoàng ngoài trừ có quan hệ máu mủ ra, có thể nói là không còn gì cả, trải qua mâu thuẫn tình cảm và hận ý, đã sớm từ từ phai đi.

Hiện tại nàng yêu, quan tâm, chỉ có Lăng Ảnh.

Hắn hít một hơi, thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa.

"Muốn nói gì với ông ấy thì nói, mặc kệ thế nào, dù sao ông cũng là phụ hoàng của nàng..."

Trong lòng hắn có sự kích động, muốn nói toàn bộ mọi chuyện của Hoàn Nhan Liệt cho Hoàn Nhan Nghê Quang biết, để cho nàng biết được thật ra thì Liệt hoàng vẫn quan tâm, để ý nàng, nhưng cũng không thể không bận tâm đến tâm nguyện của Hoàn Nhan Liệt...

Mặc dù cũng không rõ giữa phụ thân và nữ nhi bọn họ chung sống thế nào, nhưng từ trong lời nói của Hoàn Nhan Liệt để lộ ra tình cảm, dường như là áy náy với Nghê Quang.

"Ta... ta hiểu..." Lời tuy nói như vậy, nhưng nàng biết mình... thật không làm được....

Thấy nàng có vẻ không vui, hắn lần nữa nhẹ lời khuyên giải: "Nghê Quang, ông ấy cuối cùng vẫn là phụ hoàng của nàng, còn thành toàn cho chúng ta, về tình về lý, chúng ta cũng nên cảm tạ ông."

Hoàn Nhan Nghê Quang khẽ thờ dài.

"Nhưng đó không phải là điều kiện chàng trao đổi với ông ấy sao? Nếu như không phải vì tung tích của nữ tử Long quốc kia, sao ông có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng ta như thế được?"

Ánh mắt nàng ảm đạm, cười khổ nói: "Tâm tình của ta thật rất phức tạp, hắn sử dụng tình thâm để cho ta cảm thấy kính nể, nhưng cũng vì mẫu thân mà ta cảm thấy không đáng giá..."

"Ta hiểu rõ... Dù sao chúng ta cũng phải rời khỏi rồi, vướng mắc tình yêu thuộc về đời trước, hãy để cho nó hoàn toàn trôi đi. Đồng ý với ta, sau này ngoài trừ ta ra, cái gì cũng đừng để ở trong lòng." Lăng Ảnh chăm chú nhìn nàng, sắc mặt nghiêm túc từ trước tới nay chưa từng có.

Hoàn Nhan Nghê Quang kinh ngạc nhìn hắn, đáp: "Ừ... Ta đồng ý với chàng, sau này, chỉ muốn một mình chàng."

Nàng hiểu hẳn lúc này bỗng nhiên bá đạo, không phải ngang ngược, chỉ vì xua đi ưu phiền trong lòng nàng.

Hắn nói rất đúng, chuyện phụ hoàng và mẫu thân đã qua, sao nàng phải tự tìm phiền não?

Nàng bây giờ, đã có mục tiêu trong cuộc đời mới.

Hơn nữa, chỉ cần nhớ hắn là đủ rồi.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Lúc trở về Hồ cung nói lời từ biệt với phụ hoàng và hoàng huynh, Hoàn Nhan Nghệ Quang lại cảm nhận được tình cảm khác thường của phụ hoàng đối với nàng, phần tình thương đến chậm này của phụ thân khiến nàng không hiểu sao lại rung động, đồng thời, ngăn cách giữa nàng và phụ hoàng, cuối cùng cũng có thể tiêu tan.

Sau đó, Hoàn Nhan Nghệ Quang liền cùng Lăng Ảnh tiến về phía Kinh thành Long quốc, không bao lâu, đã đi tới trước một trạch viện hoa lệ.

"Nghê Quang, nơi này chính là chỗ của bằng hữu tốt của ta Tiểu Hoa, Hoa Xảo Ngữ."

"A? Nơi này là cửa sau, sao chúng ta lại đi vòng qua nơi này ..." Hoàn Nhan Nghệ Quang quay người lại, lại thấy không bóng dáng của hắn đâu, vội vàng lên tiếng gọi, "Ảnh? Ảnh!"

"Xuyết, nhỏ giọng chút." Lăng Ảnh phát tay một cái, ý bảo nàng im lặng.

"Ảnh... chàng... chàng làm cái gì vậy?"

Chẳng biết lúc nào, hắn đã leo lên tường rào Hoa phủ.

Lăng Ảnh từ trên cao nhìn xuống nháy mắt mấy cái với nàng, cười đến không chút để ý.

"Tìm Tiểu Hoa a."

"Nhưng không phải chúng ta nên đi vào từ cửa chính sao?" Về mặt nàng không hiểu.

Nhưng hắn lại trả lời hợp tình hợp lý, "Ta tìm người nhưng cho tới bây giờ đều không cần cửa chính."

"Chàng..." Đầu tiên Hoàn Nhan Nghệ Quang ngăn ra, sau đó không nhịn được mà phì cười.

Hắn cau mày, "Nàng không thích sao? Vậy chúng ta đi vào từ cửa chính là được."

Hoàn Nhan Nghệ Quang khẽ mỉm cười, ngay sau đó thi triển khinh công nhảy lên tường rào.

"Cái gọi là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, nếu vị hôn phu tương lai là thiên hạ đệ nhất trộm, hiển nhiên cũng nên học theo phong cách hành sự của chàng."

Lăng Ảnh cười thờ dài nói: "Uất ức nàng rồi..."

Nàng vội vàng đưa tay che cái miệng của hắn, sắc giọng: "Còn lâu mới uất ức! Về sau không cho phép chàng nói như vậy nữa, cũng không được nghĩ như vậy, ở cùng với chàng, là cuộc sống vui sướng nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta."

Hắn hài lòng cầm tay của nàng, "Ta biết rồi, chúng ta đến khuê phòng của Tiểu Hoa xem nàng có ở đó hay không."

Hai người nhảy xuống tường rào, Lăng Ảnh dẫn nàng đi qua con đường quanh co phức tạp đi vào bên trong, thấy hắn quen thuộc đi tới khuê phòng của nữ tử khác như vậy, cho dù biết rõ chỉ là bạn bè, trong lòng khó tránh khỏi lại có chút khó chịu.

Nhìn khuôn mặt tuần tú ở bên cạnh, Hoàn Nhan Nghệ Quang khẽ cắn môi, tỏ ra ghen tuông nồng đậm.

Loại nam tử tuần mỹ tao nhã giỏi nói lời ngon tiếng ngọt giống như hắn vô cùng dễ dàng khiến nữ tử động lòng.

Trước khi quen biết nàng, có phải hắn đã từng kết giao với vô số hồng nhan tri kỷ hay không?

Mà những nữ tử cùng chung sống nhiều năm với hắn giống như Hoa Xảo Ngữ có thể ôm tình cảm đặc biệt với hắn hay không?

Một lát sau, rốt cuộc đã đi đến bên ngoài một khuê phòng.

Hắn quay đầu, lại trùng hợp trông thấy vẻ mặt nàng trầm tư như có điều suy nghĩ.

"Đang suy nghĩ gì?"

"Ta...."

Ánh mắt lóe lên, Lăng Ảnh đột nhiên đưa tay ôm nàng, ở bên tai nàng khẽ cười nói ——

"Bé ngọc, ta rất vui về khi nàng ghen vì ta, chỉ là trước khi ghen phải nhận rõ đối tượng, loại hàng miệng lưỡi bén nhọn đánh đá chua ngoa giống như Tiểu Hoa, ta phải xin miễn thứ cho kẻ bất tài."

Tâm ý bị hấn nhìn thấu hết, nàng vừa thẹn vừa cáu.

"Long quốc các chàng không phải chú trọng nhất là nam nữ chi phòng sao? Khuê phòng của khuê nữ nhà người ta chàng cũng dám xông loạn như vậy, bảo sao không nghi ngờ?"

Ý cười trong mắt Lăng Ảnh càng sâu, lắc đầu thờ dãi.

"Ta đối xử với Tiểu Hoa như thân muội tử của mình, còn lâu mới để ý tới những thứ giáo điều vô vị đó, giữa ta và nàng ấy quả thật không có tình yêu nam nữ."

Nàng nghi ngờ liếc nhìn hấn, "Thật?"

"Thật." Hấn cười gạt đầu, lôi kéo nàng đi tới trước cửa phòng."Chúng ta đi vào thôi!"

Lúc này nàng mới mỉm cười đồng ý, "Được."

Đi tới trước cửa phòng đóng chặt, Lăng Ảnh nhẹ nhàng gõ cửa.

"Tiểu Hoa, là huynh, muội có đây không?"

Cửa phòng theo tiếng mà mở ra, Hoa Xảo Ngừ nhô đầu ra, sau khi nhìn thấy là Lăng Ảnh, mắt càng mở lớn, "Việc này thật hiếm nha, hôm nay huynh không chỉ thấy được cửa phòng, còn hiểu được gõ cửa?! Muội còn tưởng rằng huynh chỉ biết leo cây vào cửa sổ thôi đấy."

Lăng Ảnh gãi gãi đầu, khẽ cau mày.

"Mấy tháng không thấy, miệng của muội lại càng sắc bén."

Hoàn Nhan Nghệ Quang không nhịn được che miệng cười trộm, nghĩ thầm, Hoa Xảo Ngừ thật đúng là một kiểu người không dễ chọc.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Sau khi hai người theo Hoa Xảo Ngừ tiến vào trong phòng, nàng quan sát tỉ mỉ Hoàn Nhan Nghệ Quang, đôi mắt to linh động xoay chuyển.

"Vị cô nương này là người thế nào của huynh à?" Hoa Xảo Ngừ cười gian trá nói.

Về mặt Lăng Ảnh đặc ý hạ hê, "Nàng là thê tử tương lai của huynh, Hoàn Nhan Nghệ Quang."

Hoa Xảo Ngừ vốn ngẩn ra, ngay sau đó liền bừng tỉnh hiểu ra ——

"Khó trách lúc trước làm sao huynh cũng không nở rời khỏi Hổ cung quá lâu, muội còn đang suy nghĩ, huynh coi trọng kỳ trân dị bảo gì trong Hổ cung, thì ra là, ngay cả công chúa của hoàng thất Hoàn Nhan cũng bị huynh trộm được?! Thiên hạ đệ nhất trộm chính là thiên hạ đệ nhất trộm, ngay cả lão bà cũng đều phải trộm."

Hoàn Nhan Nghệ Quang nghe thấy nàng nói như vậy, mắc cỡ cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

Hấn vội vàng phản bác, "Cái gì trộm với không trộm? Ta và Nghệ Quang tâm đầu hợp ý, quang minh chính đại, phụ hoàng nàng cũng đã thành toàn cho chúng ta, mới không phải trộm."

Hoa Xảo Ngừ hừ lạnh: "Coi như sau này là quang minh chính đại, trước đó cũng tuyệt đối là lén lút lút lút."

Lần này không chỉ Hoàn Nhan Nghệ Quang, ngay cả sắc mặt Lăng Ảnh cũng khẽ ửng hồng.

Hấn sáng giọng, oán giận nói: "Thật là, huynh thật vất vả mới tìm được bạn đời để yêu thương, muội không thể nói để nghe hơn chút, coi như là chúc mừng chúng ta sao?"

Hoa Xảo Ngừ buột miệng cười, sau đó hít sâu một hơi, liền thao thao bất tuyệt nói: "Được, ta chúc nhị vị trời cho đẹp đôi, trời đất tác thành, bên nhau dài lâu, đầu bạc răng long, trăm năm hảo hợp, tương kính như tân, cử án tề mi (phu thê tôn trọng lẫn nhau), tâm đầu ý hợp, sớm sinh quý tử."

Hoàn Nhan Nghệ Quang nhìn Lăng Ảnh, hận không được tìm cái lỗ mà chui xuống, mà hấn lại lên tiếng ngăn cản Hoa Xảo Ngừ vẫn cứ tiếp tục nói nhảm.

"Ngừng ngừng ngừng, muối cứ mở miệng ra là nói lời nhảm nhí."

Hoa Xảo Ngữ trừng mắt thật lớn, lóe lên tia sáng đắc ý, ra vẻ không vui mà nói.

"Đây chính là huynh muốn muối nói nhá, thế nào, chẳng lẽ muối nói không hay sao? Hay là huynh muốn nghe cái khác?"

Lăng Ảnh thờ dài, "Coi như huynh sợ muối... muối cũng đừng náo loạn nữa, da mặt Nghê Quang mỏng, không chịu được muối trâu cọt."

"Muối trâu cọt chính là huynh, không phải nàng."

Hoa Xảo Ngữ làm mặt quỷ với hắn, cười ngồi vào bên cạnh Hoàn Nhan Nghê Quang.

"Công chúa, ta luôn luôn hồ nháo với hắn quen rồi, ngươi tuyệt đối đừng trách móc."

Hoàn Nhan Nghê Quang ngượng ngừng cười một tiếng.

"Không, ta lại cảm thấy rất thú vị, trước kia ta thân ở trong cung, vốn không có cơ hội gì làm quen bằng hữu, thấy các người chung sống vui vẻ như vậy, thật rất hâm mộ."

Hoa Xảo Ngữ kéo tay của nàng, mỉm cười nói: "Mặc dù chúng ta vừa mới quen biết, nhưng ta tin tưởng chỉ cần đợi một thời gian nữa, nhất định cũng sẽ trở thành bạn tốt."

"Ừ, vậy ngươi cũng đừng gọi ta công chúa, sau này trực tiếp gọi ta là Nghê Quang là được rồi."

Lăng Ảnh thấy hai người gần gũi như vậy, dường như bỏ quên hắn, trong lòng ghen tức nảy sinh, không nhịn được cũng đi qua ngồi xuống, một tay ôm Hoàn Nhan Nghê Quang vào trong lòng, ý đồ chiếm hữu hiện ra không bỏ sót.

Hắn cau mày nói với Hoa Xảo Ngữ. "Đừng, huynh cũng không có ý định ở Kinh thành lâu, ngày mai chúng ta sẽ phải xuống Giang Nam, huynh tìm sự phụ để chủ hôn cho chúng ta."

"Thật?! Được, đến lúc đó muối nhất định tham gia, trước tiên ở chỗ này nói tiếng chúc mừng là được rồi."

Hoa Xảo Ngữ thân nhiên cười, làm bạn thân thành tâm cảm thấy vui mừng.

Đột nhiên, Hoa Xảo Ngữ nghĩ tới một chuyện ——

"Đúng rồi, Tả Hồng Anh nhờ muối cảm ơn huynh giúp nàng, giờ nàng đã thành thân với Phong Minh, sống cực kỳ hạnh phúc, nàng còn mời huynh có rảnh rồi thì đến Tả Hầu phủ chơi một chút đấy."

Lăng Ảnh cười nói: "Không dám, thật ra thì cũng đều nhờ tính tình nàng dũng cảm kiên cường, mới có thể khiến Hoàn Nhan Phong Kỳ tìm lại trí nhớ, trở lại thành Phong Minh như ngày xưa."

Hoàn Nhan Nghê Quang than nhẹ tiếp lời, "Đúng vậy a, mà ta cũng thay đổi cái nhìn lớn về hoàng huynh Phong Kỳ, không ngờ hắn lại lấy phương thức giả chết rời khỏi Hựu Hồ quốc, bỏ chức vị thái tử, chỉ vì muốn ở cùng người thương cả đời, thật sự là quá si tình rồi."

Tin tức này trong những ngày gần được truyền đi xôn xao, có tán dương có châm biếm, mà bọn họ lại đang trên đường tới đây, vô tình gặp gỡ thị vệ tiếp thân của Hoàn Nhan Vân Lân vừa lúc xuất cung làm việc, sau đó mới xác định được là thật.

Lăng Ảnh cũng thờ dài.

"Nói đến si tình, phụ thân nàng cũng là nhất, thì ra nữ tử Long quốc mà hắn nhớ mãi không quên lại là cô cô ruột của Tả Hồng Anh, Tả Phi Ly, hắn một lòng muốn lấy được Tả gia, lại cũng là vì tìm ra Tả Phi Ly đã mất tích nhiều năm, thật may là Tiểu Mặc Nhi bói ra Tả Phi Ly còn ở nhân thế, ít nhất còn có một chút hi vọng, nếu không thì phụ hoàng nàng khổ tìm nàng (Tả Phi Ly) hơn mười năm, cũng thật sự là quá lâu rồi."

Lúc Hoàn Nhan Liệt đồng ý cho hai người bọn họ có thể rời khỏi Hựu Hồ quốc thì Lăng Ảnh lập tức phi thân trước đi xin Bốc Mặc Nhi giúp một chuyện này, vừa được kết quả liền chạy về báo cho Hoàn Nhan Liệt, thực hiện cam kết.

"Ừ." Hoàn Nhan Nghê Quang gật đầu, ánh mắt phức tạp.

Thấy nàng như có điều suy nghĩ, Lăng Ảnh dịu dàng hỏi: "Thế nào? Lại nghĩ tới chuyện không vui rồi hả?"

Trong lòng ảm áp, nàng vứt bỏ đi những chuyện ngày xưa, cười nói: "Không có, ta chỉ cảm thấy phụ hoàng và hoàng huynh đều rất chung tình, nữ tử được họ yêu, nhất định rất hạnh phúc."

Chỉ tiếc, mẫu thân không phải người phụ hoàng yêu...

Lăng Ảnh cố làm ra bất mãn oán trách: "Ta cũng rất chung tình vậy, được ta yêu cũng rất hạnh phúc, sao nàng lại không nhắc tới ta?"

"Được, chàng cũng rất chung tình, được chưa?"

Hoa Xảo Ngữ nhìn bộ dáng hai người ngọt ngào, cũng cười.

Tình yêu, vốn là ngọt ngào như thế, khiến người không thể kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Giang Nam

Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, tôn lên một mảnh rừng hoa đào nở rộ đỏ rực, cảnh sắc xinh đẹp như mộng, như ảo.

Hoàn Nhan Nghệ Quang luôn miệng thờ dài nói: "Thật là đẹp, giống như tiên cảnh mỹ lệ, không hổ là nơi ẩn cư của 'Thiên Thủ Quan Âm' Lăng Tiêu."

So sánh với sự hưng phấn của nàng, Lăng Ảnh lại có vẻ không vui.

Hắn trầm giọng nhắc nhở, "Ta khuyên nàng ngàn vạn lần đừng kỳ vọng quá cao về nữ nhân kia, tránh cho đến lúc gặp được diện mạo thật của bà thì sau này sẽ thất vọng."

Thật là, hiện tại cũng đã đến nơi này, hắn vẫn không nghĩ ra nên giải thích chuyện "người kia" với nàng như thế nào, làm thế nào mới tốt đây?

Thôi, "người kia" cũng sẽ không ngày ngày đợi ở trong Đào Hoa Am, chỉ cần đừng để cho Nghệ Quang thấy "người kia", sẽ không có bất cứ vấn đề gì là được.

Nàng cau mày nói: "Sur phụ chàng thật khác như lời đồn đãi sao?"

Lăng Ảnh tức giận hô: "Không chỉ là khác, mà là khác nhau một trời một vực. Nàng thấy rừng hoa đào trước mắt lúc này rất đẹp, ta lại chỉ cảm thấy chướng mắt, bởi vì tất cả ở đây từng cây từng cây đều là do ta tự tay trồng, năm đó thật đúng là khiến ta mệt gần chết, nay mới có hoa đào để nàng thưởng đây."

Hoàn Nhan Nghệ Quang tròn to mắt, không thể tin hỏi: "Những thứ này đều do chàng trồng? Thế nhưng tuổi của những cây đào này xem ra ít nhất có mười năm, vậy lúc chàng trồng chúng nó không phải cũng mới mười tuổi sao?"

Hơn nữa nơi này ít nhất cũng có mấy trăm cây, chỉ bằng vào một mình hắn thì làm thế nào?

Hắn nắm chặt tay, tức giận bất bình mà oán trách nói: "Đúng, bởi vậy nàng biết rõ sur phụ ta đáng ghét, xấu xa thế nào rồi, công việc nặng nề như vậy lại khiến một người còn trẻ lực yếu như ta đây gánh chịu, còn nói cái gì là huấn luyện thể lực của ta, vốn là nàng lừa dối tim thơ."

Nhớ tới khoảng thời gian thăm thương trước kia, gân xanh trên trán nổi lên, nảy sinh tức giận.

"Ta bỏ ra tròn một năm, mới trồng hết những cây đào này, còn đào một dòng sông nhỏ dẫn nước tưới hoa, tốn thêm ba tháng."

Hoàn Nhan Nghệ Quang nghe thấy phải há hốc mồm nghẹn lời, không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Nàng dịu dàng an ủi: "Đừng nóng giận, mọi thứ đều trôi qua rồi, dù sao chàng hiện tại cũng đã trưởng thành, không cần sợ bà nữa rồi."

Lăng Ảnh chống nạnh cười lớn một hồi, mới nói: "Nàng nói không sai, bây giờ ta cần không phải sợ bà, nếu bà dám dãi dòng nửa câu đối với hôn sự của chúng ta, ta liền hảo hảo tính sổ với bà."

Dáng vẻ, lời nói hắn khoa trương kia khiến nàng sợ hết hồn, không khó nghĩ ra khi còn bé hắn bị ức hiếp nghiêm trọng thế nào, mới có thể lại dẫn tới mãnh mẽ như hiện tại vậy.

Nàng sợ hãi hỏi: "Ảnh...chúng ta có nên đi vào hay không đây?"

Về mặt Lăng Ảnh có chút thẹn thùng gãi gãi đầu.

Duỗi tay về phía nàng, hắn dịu dàng cười nói: "Thật xin lỗi, hù dọa nàng rồi, toàn bộ thù mới hận cũ trong lúc nhất thời đều xông lên đầu, khó tránh khỏi thất lễ, nàng đừng để ở trong lòng."

Lúc này Hoàn Nhan Nghệ Quang yên tâm kéo tay của hắn, thản nhiên cười nói: "Chàng bình tĩnh lại là tốt rồi."

Ngay sau đó hai người đi vào trong rừng, sau khi vào rừng đi dọc theo sông nhỏ gần nửa canh giờ, mới thấy ở chỗ sâu trong rừng đào một căn nhà khéo léo độc đáo được làm bằng gỗ.

Lăng Ảnh lẳng lặng nhìn cảnh sắc này quen thuộc một hồi lâu, về mặt phức tạp, về sau mới cao giọng hô ——

"Sur phụ, đồ nhi trở lại thăm người."

Thật ra thì tuy hấn có nhiều câu oán hận với Lăng Tiêu, nhưng dù sao Lăng Tiêu nuôi hấn lớn lên từ nhỏ, coi như là người thân cận nhất, cộng thêm đã lâu không gặp mặt, cũng khó tránh khỏi nhớ nhung.

"Bà ấy có ở đây không? Có thể đi ra ngoài hay không?"

Hoàn Nhan Nghê Quang nhìn chung quanh, vô cùng tò mò với đại danh nghe đã lâu của vị hiệp nữ giang hồ này.

Giống như đáp lại câu hỏi của nàng, cửa phòng từ từ mở ra, một nữ tử xinh đẹp bước ra, dung mạo nàng xinh đẹp tuyệt trần thanh nhã, trải qua nhiều năm tháng, lại càng lộ vẻ thành thực quyền rũ.

Nữ tử mỉm cười nói: "Bi Đản, con trở về thật đúng lúc, mau vào, ta muốn con thấy một người."

Cặp mắt tinh mịch kia bắt gặp Hoàn Nhan Nghê Quang thì hơi sững sờ, không hiểu hỏi: "Tiểu cô nương này là?"

Không cần Lăng Ảnh giới thiệu, Hoàn Nhan Nghê Quang cũng đoán ra người này hẳn là Lăng Tiêu, nàng vội vã hành lễ nói ——

"Vân bối Hoàn Nhan Nghê Quang, gặp qua Lăng Tiêu tiền bối."

Tim nàng đập thình thịch, chỉ sợ Lăng Tiêu không thích nàng, cho nên ảnh hưởng đến hôn sự của nàng và Lăng Ảnh.

Lăng Ảnh nhảy bèn cảm nhận được lòng của nàng sợ, nắm chặt tay nàng, không tiếng động an ủi, sau đó lại trầm giọng yêu cầu ——

"Sư phụ, sau này cũng đừng lại dùng cái tên Bi Đản khó nghe này để gọi con, hiện tại con đã đổi tên là ‘Lăng Ảnh’."

"Lăng Ảnh?" Lăng Tiêu quan sát tỉ mỉ hai người bọn họ, nàng suy nghĩ cẩn thận, lập tức phát hiện liên hệ giữa hai người."Quang, Ảnh, điều này cũng thú vị, xem ra là con dẫn theo nàng dâu nhỏ trở lại muốn cho ta xem, phải không?"

Lăng Ảnh thẳng thắn nói: "Phải, mấy ngày nữa con muốn thành thân với Nghê Quang, xin sư phụ chủ hôn cho hai con."

Lăng Tiêu đang muốn trả lời, một nam tử cường tráng lại đi ra từ bên trong nhà, khuôn mặt tuấn tú, loáng thoáng có chút tương tự với Lăng Ảnh, mặc dù có chút phong trần, lại hiện ra một loại phong thái thành thực khác, mà bước chân hấn trầm ổn, trong hai con mắt hàm chứa ánh sáng, nhìn thấy ra là cao thủ có võ công tuyệt đỉnh.

Nam tử cau mày hỏi: "Tiêu nhi, đây cũng là người nàng muốn ta gặp?"

Lăng Tiêu gật đầu, giọng nói tự nhiên, "Phải, đây chính là con của người Bi Đản... A! Hấn đã đổi tên thành Lăng Ảnh, bây giờ đi theo họ người, phải gọi là Hắc Ảnh rồi." Nàng quay đầu, "Hắc Ảnh, đây là cha con, đừng kim minh chủ võ lâm, Hắc Nghiêm."

Lời vừa nói ra, lập tức khiến mọi người kinh ngạc.

"Con trai của ta?" Hắc Nghiêm thở hốc vì kinh ngạc, vẻ mặt đại biến.

Hắc Ảnh cũng giật mình ——

"Chờ một chút! Cái gì con trai, cha, sư phụ, con không phải do người thu nuôi sao?"

Hoàn Nhan Nghê Quang nháy mắt một cái, tràn đầy nghi vấn, hoàn toàn không hiểu rõ tình hình hiện tại đến cuối cùng là thế nào.

"Đúng, hấn chính là con trai của người." Lăng Tiêu cười ngọt ngào đối mặt với sắc mặt Hắc Nghiêm đã tái mét, sau đó lại chuyển sang cười với Hắc Ảnh. "Con không phải là cô nhi, thu nuôi là chuyện lừa gạt con."

Hắc Ảnh sững sờ trong chốc lát, trong lòng đột nhiên hiện lên một dự cảm chẳng lành, mở miệng run rẩy nói: "Đợi chút, nếu hấn thật là cha ta... vậy...nương ta đâu?"

Không cần... Không cần a...

Nếu trời cao có linh, ngàn vạn lần cũng không được để dự cảm của hấn trở thành sự thật.

Lăng Tiêu thoáng nhíu mày, trong mắt lóe lên tia sáng quỷ quyết, vốn là nụ cười ngọt ngào trong nháy mắt trở nên vô cùng tà ác, nàng rộng rãi công bố đáp án ——

"Đứng ở trước mặt con."

"Không —— ta không tin ——"

Lần này, Hắc Ảnh tiếng kêu gào vang vọng cả rừng hoa đào.

Sau đó, bịch một tiếng, hấn té xiu bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Sau nửa canh giờ, bốn người ngồi yên ở trong nhà, Lãng Tiêu kể toàn bộ sự tình chân tướng——

Hóa ra năm đó nàng còn trẻ bước chân vào giang hồ lúc vô tình gặp gỡ Hắc Nghiêm, hai người vừa thấy đã yêu, sau lại bởi vì tính tình không hợp mà tranh cãi âm ỉ một trận, vì vậy nàng bị tức giận trốn đi, ẩn cư rừng núi.

Nhưng lúc đó, trong bụng nàng đã sớm mang thai, sau khi sinh hạ Hắc Ảnh, bởi vì không muốn hồi tưởng lại những gì đã trải qua khi chung sống với Hắc Nghiêm, mới quyết định đưa ra chủ ý giữ mối quan hệ sư đồ với Hắc Ảnh.

Trước kia dùng mọi cách để trừuỵt Hắc Ảnh, cũng là bởi vì nhìn thấy Hắc Ảnh sẽ khiến nàng nhớ tới Hắc Nghiêm, cho nên mới không nhận được trút hết tức giận vào trên người hắn.

Trước đó vài ngày, rốt cuộc Hắc Nghiêm tìm tới cửa, hai người lúc này mới hòa thuận trở lại, gương vỡ lại lành.

Hắc Ảnh thật vất vả mới từ trong đá kích hồi phục lại từ từ, sắc mặt vẫn không được tốt như cũ, ánh mắt còn có chút đờ đẫn. "Sur....nương, vậy sau này người có dự định muốn cùng sống với...cha sao?" Hắn hỏi.

Tiếng gọi cha nương này khiến hắn có chút không thuận miệng, cũng khó trách, trải qua hai mươi năm không cha không nương, bây giờ muốn thích ứng thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Lãng Tiêu tựa vào vai Hắc Nghiêm, cười tit mắt trả lời, "Phải, hẳn rốt cuộc nguyện ý bỏ thân phận mình chủ võ lâm, chúng ta cùng nhau thoát ải giang hồ, sau này chúng ta sẽ ẩn cư ở trong Đào Hoa Am này, không hề hỏi tới chuyện trong chốn giang hồ nữa."

Hắc Nghiêm nhìn Hắc Ảnh, trầm ngâm nói ——

"Ảnh nhi, bởi vì ta thoát ải giang hồ, mình chủ võ lâm cần chọn ra người khác, không lâu sau đó sẽ do các đại môn phái hợp lực tổ chức đại hội võ lâm, dùng võ đấu để chọn ra mình chủ võ lâm tiếp theo, không biết con có nguyện ý tranh đoạt chức vị mình chủ võ lâm này không?"

"Không, con và Nghê Quang chỉ muốn bước chân vào giang hồ, còn việc đảm đương trách nhiệm thống lĩnh võ lâm nặng nề thì con làm không nổi." Hắn vội vã cự tuyệt.

Hắc Nghiêm ngắt ra, cười buông tiếng thở dài, "Con tuy là con trai ta, nhưng không như ta năm đó một lòng chỉ có quyền thế, ngược lại thì giống như Tiêu nhi, yêu thích cuộc sống tiêu điều tự tại vui vẻ."

Hắc Ảnh nhìn Hoàn Nhan Nghê Quang ngồi bên cạnh mình, cười đến hải lòng.

"Chỉ cần có thể sống với Nghê Quang, cuộc đời này cũng đủ rồi. Cha, nương, xin các người đồng ý hôn sự của con và Nghê Quang."

Hắc Nghiêm phóng khoáng cười to, "Dĩ nhiên đồng ý, ta đã trải qua hai mươi năm lẻ loi hiu quạnh, trong lúc bất chợt chẳng những tìm được thê tử, ngay cả con trai cũng có, nếu là cộng thêm một con cháu chẳng phải càng tốt sao, Tiêu nhi, nàng nói sao đây?"

Lãng Tiêu thâm tình chân thành nhìn hắn, cười nói: "Chàng nói tốt là tốt rồi, ta không có ý kiến."

Nhìn sắc mặt bà nhu thuận đến cực điểm, Hắc Ảnh không nhận được tê dại da đầu, sống lưng lạnh cả người.

Đây là nữ nhân đáng sợ chuyên lấy việc hành hạ hắn làm thú vui sao?

Thật giống như hai người khác hẳn, xem ra, sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại.

Nhìn hai người nồng tình mật ý, hắn lắc đầu bật cười, lặng lẽ lôi kéo Hoàn Nhan Nghê Quang ra ngoài phòng, để một ít thời gian cho hai người yêu nhau xa cách gặp lại.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Trong rừng hoa đào, Hắc Ảnh và Hoàn Nhan Nghê Quang nắm tay nhau chậm rãi bước đi.

Hoàn Nhan Nghê Quang mím môi khẽ cười nói: "Dù thế nào ta cũng không nghĩ ra, Lãng Tiêu lại sẽ là nương của chàng, hơn nữa lập tức lại thêm một

người cha, thật đúng là dọa người mà."

"Đừng nói là nàng, tự ta cũng không nghĩ ra a." Hắc Ảnh cười khò gãi gãi đầu, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Nàng dịu dàng hỏi: "Thật ra thì...trong lòng chàng hẳn vui vẻ, có đúng hay không?"

Hắn thờ dãi, cũng vui mừng, cũng lo âu.

"Vui thì vui, chỉ là đột ngột biết được thân thể của mình như vậy, thật sự có chút khó thích ứng."

Đột nhiên, hắn dừng bước lại, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng.

"Thật ra thì, hôm nay khiến ta vui vẻ nhất, là cha nương đã hứa hẹn cho hôn sự của ta và nàng, Nghê Quang, ta thật sự rất vui khi có thể lấy nàng làm thê tử."

Đầu tiên là Hoàn Nhan Nghê Quang ngẩng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, sau đó đôi mắt xinh đẹp phủ thêm một tầng hơi nước thật mỏng.

"Chàng thật khờ...ta mới phải thật vui vẻ khi có thể gả cho chàng..."

Khó nhịn kích động trong lòng, lần đầu tiên, nàng chủ động phủ lên môi của hắn.

Nàng đã từng cho là, mình chỉ có thể bơ vơ cả đời, nhưng lại quá may mắn khi có thể gặp hắn..

Tình yêu của hắn, giống như nguồn nước suối dồi dào, để bản thân nàng đến bờ vực héo rũ được sống lại một lần nữa, hoặc như ánh mặt trời mùa xuân ôn nhu nhất, tan đi lạnh lẽo trong lòng nàng.

Hắc Ảnh sững sờ, ngay sau đó liền đáp lại nụ hôn ngược ngừng của nàng, hai môi giao nhau, lời nói bày tỏ cũng khó mà biểu đạt được tình ý chân thành.

Chợt, một tiếng hét hưng phấn chói tai cắt đứt bọn họ "Tiểu Đan Đan!"

Thân hình Hắc Ảnh cứng đờ, gương mặt tuần tú trong nháy mắt trở nên tái mét, trong mắt lộ ra một loại sợ hãi phức tạp.

Trời ạ! Người hắn sợ nhất quả nhiên xuất hiện!

Đáng ghét! Sao "người kia" lại tới bất ngờ như vậy, hắn còn chưa kịp nhắc tới với Nghê Quang...

Hoàn Nhan Nghê Quang sững sờ một chút, một lúc sau mới bừng tỉnh hiểu ra cái tiếng gọi "Tiểu Đan Đan" này là gọi Hắc Ảnh, nhưng tiếng gọi này...hình như quá mức...thân mật.

Nàng đang muốn hỏi Hắc Ảnh, nhưng một luồng lực mạnh mẽ hùng hậu đột nhiên đánh tới nàng, lập tức liền đẩy nàng sang một bên.

Còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì nàng lại nhìn thấy một nữ tử trung niên xinh đẹp trang điểm son phấn dày đặc, mặc đồ xanh đỏ, như gió lốc lao vào trong lòng Hắc Ảnh, không nói tới đôi tay gắt gao bám chặt hắn, cả thân thể lại càng hoàn toàn dán sát vào trên người hắn, môi son đỏ tươi lại còn hôn khiến mặt hắn đều là dấu đỏ.

Hoàn Nhan Nghê Quang trừng lớn mắt, hoàn toàn không dám tin tưởng những gì mình nhìn thấy, chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, nhất thời một mảnh trống rỗng.

Nữ tử xinh đẹp ôm chặt Hắc Ảnh, âm thanh mềm mại oán trách nói ——

"Tiểu Đan Đan, sao nguoi lâu như vậy mới trở về? Người ta nhớ nguoi muốn chết, không có nguoi ở cùng, người ta buổi tối cũng không ngủ được. Nguoi đi ra ngoài lâu như vậy, người ta rất cô đơn đó! Tôi hôm nay nguoi phải bồi người ta, để chúng ta ôn chuyện cũ..."

Hành động thân mật của nữ tử xinh đẹp này khiến Hoàn Nhan Nghê Quang không chỉ ghen lời, mà nghe thấy lời nói ám muội đến cực điểm của nữ tử xinh đẹp này thì trong lòng nàng nảy sinh lửa giận, cực kỳ phẫn nộ hỏi ——

"Hắc Ảnh! Nàng là ai? Sao lại thân mật với chàng như vậy? Nàng nói chàng và nàng ngủ chung là có chuyện gì xảy ra?"

Nữ tử xinh đẹp này lại dám làm ra hành vi thân mật đối với Hắc Ảnh của nàng như thế? Coi như nàng rất hiểu rõ hắn, nhưng hắn nhưng lại chưa bao giờ nhắc tới một người như vậy với nàng...

Chẳng lẽ...hắn cố ý giấu giếm sự tồn tại của nữ tử xinh đẹp này?

Điều này có phải đại biểu trong lòng hắn có lừa dối, thật ra thì có quan hệ không tầm thường với nữ tử xinh đẹp này hay không?

Bọn họ...là người yêu sao?

Tim, đột nhiên đau nhói, chua xót và khổ sở đều nảy sinh, từ trong máu chuyển động đến mỗi một góc trong thân thể.

Hắc Ảnh luống cuống tay chân vừa muốn đẩy nữ tử xinh đẹp nắm chặt mình không buông ra, vừa vội vàng giải thích với nàng ——

"Nghê Quang, nàng hãy nghe ta nói, vị này là..."

Thấy sắc mặt nàng không bình thường, hấn nhất thời luống cuống, với tính tình đa nghi của nàng, nhất định sẽ hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ!

Nữ tử xinh đẹp đắc ý hả hê giành đáp ——

"Ta là thanh mai trúc mã của Tiểu Đan Đan. Ngươi chính là dã nữ nhân Tiểu Đan Đan mang về từ bên ngoài phải không?! Nói cho ngươi biết, người Tiểu Đan Đan yêu là ta, ngươi đừng có tới tranh với ta! Tốt nhất là nên ngoan ngoãn rời đi, tránh tự tìm mất mặt."

Hắc Ảnh bị lời nói ám muội dọa đến sợ hãi vào một hồi, vội vàng cãi: "Không! Không phải như vậy, Nghê Quang, nàng nghe ta giải thích..."

Xưa nay Hoàn Nhan Nghê Quang tâm cao khí ngạo, không chịu nổi người khác khinh thường nhất, đâu cần chờ Hắc Ảnh giải thích, đôi mày thanh tú nhíu chặt, thân hình lóe lên, nàng lập tức ra tay đánh tới nữ tử xinh đẹp kia.

Hắc Ảnh thấy nàng lỗ mãng như thế, không khỏi kinh hãi, lập tức đẩy nữ tử xinh đẹp kia ra, ngăn cản giữa hai người. Hoàn Nhan Nghê Quang thấy hấn càng che chở nữ tử xinh đẹp kia như thế, trong lòng càng thêm tức giận, ngược lại xuống tay với hấn, mà sức lực càng thêm nặng hơn mấy phần, một lòng muốn đánh hấn mấy chưởng cho hả giận.

Hấn ngậm thở dài, nhẹ nhàng linh hoạt tránh công kích, chỉ là một mặt mà phòng thủ, không dám đánh trả chút nào.

Hoàn Nhan Nghê Quang lại không chút nào cảm kích với nhượng bộ của hấn, ngược lại càng thêm tức giận, hung hăng vung một quyền về phía hấn.

"Sao chàng lại thiên vị như vậy? Còn giúp nàng đối phó ta!"

Hắc Ảnh tránh lần nữa, thở dài nói: "Không phải là ta thiên vị, mà là nàng không thể ra tay với tiền bối!"

"Tiền bối gì chứ! Ta chỉ thấy một nữ nhân phóng đảng quyền rũ chàng!"

Nữ tử xinh đẹp ở một bên hừ lạnh một tiếng, hình như hết sức không vui khi nghe thấy Hoàn Nhan Nghê Quang nói như vậy.

Chân mày Hắc Ảnh càng nhíu chặt hơn, sợ Hoàn Nhan Nghê Quang càng tức giận càng nói ra những lời khó nghe hơn, chỉ đành phải tăng nhanh thân pháp, thừa dịp khe hở giữ nàng thật chặt ôm vào trong lòng, không để cho nàng có cơ hội ra tay.

Hấn mềm giọng khuyên nàng: "Nghê Quang, trước nàng đừng nói chuyện, nghe ta giải thích được không?"

Nữ tử xinh đẹp này thấy hai người thân mật như thế, sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói ——

"Dựa vào chút bản lĩnh này của ngươi, cũng dám ở trước mặt ta giương oai? Tiểu Đan Đan, sao ngươi có thể coi trọng nữ tử quá xúc động không biết tốt xấu như vậy chứ?"

Hoàn Nhan Nghê Quang giãy giụa ở trong lòng hấn không ngừng nghỉ, làm thế nào cũng tránh không được sự kiểm chế của hấn, không khỏi lớn tiếng khiển trách ——

"Chàng mau buông ta ra! Nữ nhân kia thật ghê tởm, lại dám trước mặt ta trắng trợn cợt nhả chàng, nhưng chàng ngược lại lôi kéo ta, không để cho giáo ta huân nàng, chàng không phải là thiên vị nàng thì là cái gì?"

Hắc Ảnh lại thở dài: "Nghê Quang, ta hiểu rõ tình cảnh vừa rồi mà nàng thấy rất không thoải mái, nhưng tất cả những thứ này đều có thể giải thích, nàng đừng tức giận, để cho ta giới thiệu vị Văn Quyên tiền bối này với nàng được không?"

Văn Quyên đá lông nheo với hấn, nói: "Đừng có gọi người ta là tiền bối tiền bối, trước kia ngươi cũng gọi người ta là Tiểu Quyên Quyên, gọi người ta là Tiểu Quyên Quyên là được rồi!"

Hắc Ảnh rung mình một cái, đang muốn mở miệng lại bị Hoàn Nhan Nghê Quang vượt lên trước một bước, sắc mặt nàng lạnh nhạt nghiêm túc, trong mắt lại gần như toát ra lửa cháy hừng hực.

"Tiền bối gì chứ?! Tiền bối mà có thể không chút kiêng kỵ sờ chàng, hôn chàng như vậy sao? Cũng là một lão nữ nhân rồi, còn nói cái gì mà Tiểu Quyên Quyên? Rõ là..."

Mày kiếm hơi nhíu, đôi mắt liếc nhìn sắc mặt Văn Quyên âm trầm ở một bên, hấn trầm giọng ngăn cản không để nàng nói thêm gì nữa ——

"Đừng nói lung tung, tính tình Văn Quyên tiền bối chỉ là cởi mở, nói giỡn với tiền bối một chút, sau này nàng sẽ rõ..."

"Ta mới không cần hiểu! Ta chính là ghét nhìn thấy nàng quấn ở bên cạnh chàng! Hơn nữa sao chàng cho tới bây giờ cũng không đề cập tới, ngoài nữ bằng hữu trong nhóm ‘Phiền Toái’ ra, chàng còn biết một nữ tử thân mật với chàng như vậy?" Hoàn Nhan Nghê Quang nghe thấy, lập tức hỏi ngược lại.

Lúc này nàng ghen ghét dữ dội, gần như muốn nổ tung rồi.

Hắn...lại thật sự quan tâm Văn Quyên này như vậy sao?

Vì Văn Quyên không chỉ ra tay ngăn lại nàng, còn trách cứ nàng, đây điều là trước nay chưa từng có!

Trước đó, hắn vô cùng che chở nàng ra sao, dịu dàng quan tâm nàng thế nào, hôm nay gặp mặt Văn Quyên này, sao lại khinh trương thế này?

Chẳng lẽ, ở trong mắt hắn, Văn Quyên còn trọng yếu hơn so với nàng sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, lòng của nàng càng thêm đau đớn, trong mắt cũng gần như khô sởi muốn nước mắt chảy xuống, cũng không muốn yếu thế ở trước mặt tình địch nên cố nén.

"Nghê Quang, chuyện thật không phải như nàng tưởng tượng... Ta không đề cập đến nàng là bởi vì..."

Về mặt Hắc Ảnh bất đắc dĩ, nhưng ở trước mặt Văn Quyên, cũng thật sự không tiện mở miệng giải thích, bởi vì biết rõ tính cách Văn Quyên hi nộ vô thường, nếu nói lời có hơi sơ xuất, chỉ sợ ngược lại sẽ chọc nhiều phiền toái hơn.

"Ta hỏi chàng, theo như lời nàng nói có phải là sự thật không? Nàng... nàng không phải thật cùng chàng..." Nàng thật sự không muốn nói hai chữ ra khỏi miệng, nhưng vẫn muốn hỏi cho ra lẽ.

Hắn ngẩn ra, khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ do dự.

"Chuyện này..." Thật sự là đúng, nhưng cũng không phải là toàn bộ, muốn giải thích rõ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhìn thấy sắc mặt hắn như vậy, lòng Hoàn Nhan Nghê Quang lập tức trầm xuống.

Những gì Văn Quyên nói tất cả đều là sự thật, hắn thật sự từng ngủ chung với nàng!

"Ta... ta đã hiểu... chàng vốn luôn luôn gạt ta... Cái gì mà thật vui vẻ khi có thể lấy ta làm thê tử, tất cả đều là gạt người nói dối, thể xác và tâm chàng đã sớm có mỹ nữ tri kỷ, tại sao còn muốn lừa gạt tình cảm của ta?"

Hoàn Nhan Nghê Quang nắm chặt tay, chỉ cảm thấy lòng đau như muốn rách ra, như có lửa mạnh điên cuồng đốt, lại như có băng rét lạnh kết lại, cuối cùng, tất cả đau đớn đều hóa thành một mảnh chết lặng trống rỗng.

Đây chính là tuyệt vọng khi bị người yêu phản bội sao?

Sâu như vậy, nặng như vậy, dường như rơi vào một cái động không đáy, đen tối, vô hạn...

Tất cả tình cảm, trong khoảnh khắc dường như từ từ biến mất hầu như không còn...

Đôi mắt như nước che đầy một tia sáng đoạn tuyệt rét lạnh, nàng cắn chặt cánh môi, không muốn để mình rơi lệ trước mặt bọn họ, hận hận trợn mắt nhìn Hắc Ảnh một cái, sau đó cũng không quay đầu lại chạy thẳng vào rừng hoa đào, không bao giờ muốn nhìn thấy người yêu bạc tình tổn thương lòng của nàng nữa.

Hắc Ảnh cả kinh, lập tức muốn đuổi theo, nhưng cổ tay lại bị Văn Quyên tóm chặt lấy.

Dưới sự nóng lòng, hắn cũng nửa không để ý về mặt ôn hoà, lạnh lùng quát ——

"Buông ta ra! Ta phải đuổi theo giải thích với nàng!"

Hắn chịu đủ rồi!

Vốn là xa cách gặp lại với Văn Quyên tiền bối, lại nể tình những chuyện ngày xưa, cũng liền mặc hắn chơi đùa, lại không có ngờ tới sẽ chọc cho Nghê Quang tức giận như thế, nàng trong cơn tức giận, không biết có thể sẽ làm ra việc gì ngốc chứ?

Văn Quyên nhú mày, cố làm ra vẻ ủy khuất oán giận nói

"Ta cũng không phải cố ý, chỉ là quá lâu rồi không thấy người, người ta cảm thấy rất cô đơn, vừa nghĩ đến nhân dịp có người tới liền chơi một trò chơi nhỏ một chút sẽ khá náo nhiệt, hơn nữa người còn chưa đề cập với nàng về ta, mới có thể tạo thành hiểu lầm, người vậy mà thật sự tức giận, thật là không có lương tâm, uống phí lúc không có người, người ta vẫn nhớ kỹ người..."

Hắn dùng lực gạt tay Văn Quyên ra, gào thét đến muốn điếc tai ——

"Trước ta đuổi theo nàng quan trọng hơn, chờ ta giải thích rõ ràng với nàng, rồi trở về tính sổ với cái người chỉ sợ thiên hạ không loạn khôn kiếp như người!"

Dứt lời, hấn vội vàng thi triển khinh công, bay vút về phía Hoàn Nhan Nghệ Quang rồi khỏi, trong nháy mắt biến mất trong rừng hoa đào.

Văn Quyên nhìn về phía hấn biến mất, không vui chu mỏ nói: "Vui đùa một chút mà thôi, cũng chỉ là muốn thử xem tiểu tử này có thật tâm đối với nữ oa này hay không, ai biết nàng lại nghiêm túc, vô cùng tức giận như vậy. Thôi, chuyện của hai người các ngươi tự mình giải quyết, ta không chơi!"

Trầm mặc một hồi lâu, Văn Quyên ngẫm thờ dài, còn đuổi theo hướng hai người bọn họ biến mất.

Họa là hấn gây ra, vẫn cứ để hấn tới giải quyết đi!

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Trong rừng hoa đào, Hắc Ảnh lo lắng tìm kiếm chung quanh.

Hấn cao giọng kêu gọi: "Nghê Quang! Nghê Quang! Nàng ra đây đi! Chuyện vừa rồi nàng đã hiểu lầm, loại quan hệ giữa ta và Văn Quyên cũng không phải như nàng tưởng tượng, nàng ra đây để cho ta giải thích đi!"

Nhưng mặc cho hấn la lên, vẫn không biết tung tích giai nhân như cũ.

"Đáng chết!" Hắc Ảnh âm thầm khề nguyên rủa.

Nếu mới vừa rồi không phải kẻ vô liêm sỉ kia kéo hấn lại, bằng không với khinh công của hấn đã sớm đuổi theo Nghê Quang rồi, đâu còn cần giống như con ruồi không đầu tìm lung tung như vậy.

Hấn càng lúc càng nóng lòng, chỉ sợ nàng chưa quen thuộc địa hình mà xảy ra chuyện, không nhịn được lại cao giọng kêu lên ——

"Nghê Quang! Ta hiểu rõ nàng bây giờ rất tức giận, rất khó sở, nhưng nàng phải tin tưởng ta à! Ngoài nàng ra, ta không có chạm qua nữ nhân khác!"

"Tên lừa gạt!"

Một giọng nói không tin nhẹ khiển trách vang vọng trong rừng hoa đào, sâu xa mờ mịt, khiến người ta không phân được là tự nơi nào truyền đến.

Hoàn Nhan Nghệ Quang không nhịn được lên tiếng chỉ trích hấn, mới vừa rồi rõ ràng hấn đã ôm ôm ấp áp với Văn Quyên, lại còn dám nói không có chạm qua những nữ nhân khác!

Thật vất vả mới khiến nàng ra tiếng, hấn mừng rỡ như điên. "Nghê Quang, mau ra đây, ta không có nói láo, Văn Quyên tiền bối thật ra thì cũng không phải là nữ tử, hấn là nam nhân thứ thiệt!"

Đều tại rừng hoa đào chết tiệt này, ban đầu khi hấn trồng những cây đào này, nương nói là để tránh cho ngoại địch xâm lấn, cho nên cố ý bày trận pháp ở trong rừng, để người ta không phân rõ âm thanh và phương hướng, nhiều loạn lòng người, không ngờ hôm nay lại thành trở ngại cho việc hấn tìm kiếm Nghê Quang.

"Ta không tin! Nàng rõ ràng là nữ tử, thế nào lại là thân nam nhi?" Giọng nói của Hoàn Nhan Nghệ Quang nửa tin nửa ngờ, vẫn không chịu hiện thân như cũ.

Một giọng nói không hề dịu dàng gia nhập hàng ngũ khuyên can, kẻ đầu sỏ gây ra còn nói ——

"Tiểu Đản Đản nói là sự thật, ta là nam nhân. Nhưng mà, chỉ là thân thể, tâm hồn trăm phần trăm thực sự là nữ nhân. Giữa ta Tiểu Đản Đản thật sự trong sạch, ta chỉ đối xử với hấn như hậu bối, dĩ nhiên, ai bảo hấn ngày thường hợp ý ta như vậy, làm lão nhân ta không nhịn được muốn chọc hấn chơi. Mới vừa rồi là ta nhất thời đùa giỡn, muốn trêu chọc người và Tiểu Đản Đản, mới có thể làm ra hành động thất lễ, người tuyệt đối đừng để ở trong lòng."

Xung hô buồn cười cộng thêm giọng nói nghiêm túc, nghe thật sự rất là cổ quái, khiến người ta không biết nên khóc hay cười, lại làm giảm bớt đi bầu không khí nghiêm trọng nặng nề.

Hắc Ảnh tiếp lời khuyên: "Nghê Quang, hấn là đại sư huynh của nương ta, sư bá Văn Quyên của ta, tuổi đủ để làm phụ thân ta và nàng rồi, hấn luôn luôn thích nữ trang, học dáng vẻ giọng điệu của nữ tử, rất dễ dàng lừa được người không biết, hấn cố ý đùa giỡn nàng, nàng cũng đừng tức giận nữa, mau ra đây đi!"

"Vây...vây trước kia tại sao chàng không có đề cập tới?" Trong giọng nói của nàng nhiều hơn mấy phần nhu hòa, nhưng vẫn không muốn dễ dàng tin tưởng.

Bóng đen thờ dài, tròn mắt nhìn Văn Quyên một bên, cười khổ nói ——

"Hấn so với nương ta còn đáng sợ hơn, từ nhỏ đến lớn, ta bị hấn chinh ác đủ rồi, nếu như có thể, ta rất muốn quên đi người sư bá như hấn vậy, hơn nữa chuyện của hấn và ta cũng thật sự rất khó mở miệng nói rõ, vốn là ta la nghĩ tới nơi này sẽ nói cho nàng biết, nhưng trước đó chuyện của nương và phụ thân thật sự quá chấn động, nên mới quên mất vụ này."

Văn Quyên bữu môi nói: "Hừ! Tục ngữ nói: Ném trái khổ trong khổ, mới là người trên người'. Ta và nương người kỳ vọng cực kỳ lớn đối với người, cho nên mới phải 'dụng tâm' tới luyện người như vậy... người lại không biết cảm kích chút nào, nay người có thể trở thành quái trộm vang danh thiên hạ, công

lao còn không phải thuộc về ta và nương nương sao."

Trong rừng hoa đào yên lặng không tiếng động, Hoàn Nhan Nghệ Quang đang âm thầm đấu tranh, suy nghĩ cuồn cuộn không dứt.

Hắn nói là sự thật sao?

Nàng có thể tin tưởng hắn hay không?

Trong đầu, đột nhiên nhớ tới trước kia hai người chung sống...

Đôi mắt đen nghịch ngòm sáng ngời kia, trong đó ẩn chứa tình cảm sâu đậm, nồng nàn như thế, cô chấp như thế, để cho nàng luôn bồi vì ngượng ngùng mà không dám nhìn thẳng....

Âm thanh của hắn trầm thấp, dễ nghe, khi hắn miễn cưỡng cười khẽ thì lòng của nàng điên cuồng dữ dội, là lòng dạ rồi bởi trước nay chưa từng có....

Hắn dịu dàng nói ở bên tai, lặp lại không ngừng nghỉ..

Đôi mắt như nước lạnh lưng đã nghi chuyển sang nhu hòa, về âm trầm trên mặt nàng rút đi, lại thoáng hiện một chút ý cười ngọt ngào.

Đúng, nàng nên tin tưởng hắn, bởi vì...

Cho dù lòng nàng sinh ra hoài nghi đối với hắn, nàng vẫn muốn tin tưởng hắn, nếu không, ngay từ lúc vừa thấy giữa hắn và Văn Quyên rồi rầm không rõ liền lập tức rời đi, mà không phải là vẫn tranh chấp không ngừng nghỉ với hắn.

Nàng muốn tin tưởng hắn...

Bởi vì, nàng thương hắn!

"Ta tin tưởng chàng..." Hoàn Nhan Nghệ Quang từ phía sau thân cây chậm rãi đi ra, vẻ mặt vẫn có chút phức tạp.

Vừa thấy được bóng hình xinh đẹp của nàng, Hắc Ảnh lập tức phi thân qua ôm chặt nàng.

"Nàng cuối cùng cũng đi ra rồi, ta thật sợ nàng cứ như vậy không để ý tới ta...May mắn nàng nguyện ý tin tưởng, Nghệ Quang, cảm ơn nàng tin tưởng ta..."

Lòng của hắn là ấm áp như thế, mà ôm chặt thân hình lại khẽ run lên, có thể thấy được hắn khẩn trương thế nào.

Hoàn Nhan Nghệ Quang chậm rãi nhắm mắt lại, để cho mình chìm đắm trong tình cảm sâu đậm của hắn.

Văn Quyên thấy bọn họ đã hòa thuận trở lại. Đôi mắt xinh đẹp vừa chuyển, thoải mái cười một tiếng.

"Phu thê đầu giường âm ỹ, cuối giường hòa thuận, như thế là tốt rồi."

"Còn không phải do nương nương làm hại!" Hắc Ảnh hung ác trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận chưa tan.

"Là ta không tốt, ta sẽ rời đi, không quấy rầy phu thê các nương nương chàng chàng thiếp thiếp. Tiểu nữ oa, lần sau có cơ hội, ta lại hảo hảo xin lỗi nương nương." Văn Quyên che miệng cười trộm, xoa người rời đi.

Nhìn bóng lưng Văn Quyên đi xa, Hoàn Nhan Nghệ Quang thở phào nhẹ nhõm.

"Sư bá chàng thật là một quái nhân...."

Hắc Ảnh ôm chặt nàng, cười khỏ nói: "Tình tình sư bá ta kỳ quái, hi vọng bất định, mặc dù hắn cũng được coi là nửa sư phụ của ta, nhưng ta luôn luôn kính nhi viễn chi với hắn*, có thể trốn thật xa liền trốn thật xa. Có thể cũng bởi vì như vậy, cộng thêm cấu kết với nương nương ta làm chuyện xấu, hắn trở nên thích trêu chọc ta hơn, lần này hắn sẽ có ý tạo thành hiểu lầm giữa chúng ta, cũng chỉ là muốn đùa, không có gì ác ý."

*Kính nhi viễn chi: kính trọng mà không thể gần gũi

"Nhưng chàng vừa còn để cho hắn sờ chàng, hôn chàng, coi như hắn là nam tử, ta còn không muốn nhìn thấy người khác đụng chàng, mà chàng lại còn mặc hắn chọc nhâ!" Đôi mắt đẹp hàm chứa tức giận, tràn đầy oán hận.

Về mặt Hắc Ảnh bắt đắc dĩ, vội vàng kêu oan ——

"Ta cũng không muốn vậy! Nhưng võ công của hắn thật sự cao hơn ta nhiều, vừa rồi là hắn ngầm dùng sức chế trụ ta...ta chỉ có thể mặc cho hắn giờ trò, trước đó không phải nàng muốn động thủ với hắn sao? Ta lại ngăn cản không phải lo lắng hắn mà là lo lắng cho nàng, nội công hắn thâm hậu, vừa ra tay rất có thể trong lúc vô tình sẽ khiến nàng bị thương, may mà ta kịp thời ngăn nàng lại, nếu không thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi."

Nàng hoài nghi liếc qua. "Thật?"

"Thật." Hấn gật đầu bảo đảm, ánh mắt trong sáng vô tư. "Ta tuyệt không lừa nàng nửa câu."

Lúc này Hoàn Nhan Nghệ Quang mới yên tâm, lại khẽ cau mày, sâu kín thờ dài nói: "Thật ra thì vừa rồi ta có chút nóng nảy, nhưng...nhưng ta thật sự vô cùng sợ chàng có tư tình với nữ tử khác..."

Hấn cười an ủi: "Không sao, là sư bá ta làm hơi quá đáng, cảnh tượng vừa rồi ám muội như vậy, nếu như nàng không tức giận, ta mới thật sự lo lắng."

"Chàng có cảm thấy tính tình của ta quật cường lại thích ăn dấm, khiến chàng cảm thấy rất phiền, rất đáng ghét không?" Nàng buồn buồn không vui hỏi hấn, ánh mắt sợ hãi.

Nhớ tới từ khi quen biết hấn tới nay, hình như nàng đều cảm thấy lo lắng hấn sẽ ở chung với nữ tử khác, có lẽ là hấn quá mức cột nhả, nhưng cũng chính nàng không đủ tin tưởng.

Nàng biết như vậy là không tốt, nhưng bản tính như thế, thật sự rất khó thay đổi được.

Hắc Ảnh lắc đầu một cái, cười đến vô cùng dịu dàng.

"Không biết, ngoài việc lo lắng nàng sẽ làm chuyện ngốc thương tổn tới mình ra, kỳ thật ta rất vui vẻ, bởi vì ta biết nàng hoài nghi và lo lắng về tình yêu của ta, nếu nàng không yêu ta, cũng sẽ không để ý mỗi lời nói hành động của ta, cho nên ta không phải đã nói rồi sao? Nếu như nàng thấy cảnh tượng vừa rồi mà không tức giận, ta mới lo lắng có phải nàng không yêu ta rồi không."

Hấn mong chờ nàng, lấy lời nói yêu dịu dàng trấn an nghi ngờ trong lòng nàng.

"Nghê Quang, ta yêu nàng. Nếu nói lại một lần không đủ để nàng hiểu tâm ý của ta, những lời ấy hơn ngàn lần, vạn lần cũng không có quan hệ, chỉ cần có thể khiến nàng an tâm."

"Ảnh..."

Hoàn Nhan Nghệ Quang kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt và lời nói thâm tình của hấn đã làm tan đi tất cả uất ức và hoài nghi, trong lòng vô cùng cảm động, nước mắt tuôn ra hóa thành vui sướng.

Nàng quá may mắn, mới có thể gặp được hấn hoàn toàn bao dung nàng, che chở nàng, yêu nàng.

"Nàng không chỉ thích ghen cũng thích khóc, khóc suốt suốt, khiến người ta nhìn rất đau lòng." Hắc Ảnh khẽ cau mày, trong mắt mang theo triu mến, cúi đầu hôn lên từng giọt nước mắt trong suốt trên mặt nàng.

Sắc mặt Hoàn Nhan Nghệ Quang đỏ bừng, nũng nịu phản bác: "Chọc cho ta khóc cũng chỉ có chàng! Trước kia ta rất ít khóc, sau khi biết chàng mới sẽ động một chút là khóc."

"Ta hiểu rồi."

Hắc Ảnh khẽ mỉm cười, vì tình cảm trong lời nói của nàng mà cảm thấy vui vẻ.

Nàng lạnh lùng quật cường, nàng mâu thuẫn yếu ớt, chỉ thuộc về hấn, coi như cả đời nàng cũng không an lòng, cả ngày rảnh rỗi ăn dấm cũng không sao, hấn sẽ dùng thời gian cả đời, từ từ mà đánh tan bất an nghi ngờ trong lòng nàng...

Bởi vì, hấn thật yêu nàng...

Tình yêu của hấn, là vô hạn bao dung, sùng nịch đến tận cùng. Hấn nguyện cung chiều nàng một đời một thế, cho đến vĩnh viễn.

Hấn hôn lên đôi môi hồng nhuận mềm mại của nàng, dồn hết tất cả nhu tình vào đó, nóng bỏng, triền miên, mang theo kiên quyết cả đời cũng không thay đổi.

Gió chợt nổi lên, hoa đào bay múa trong gió, rơi xuống, như một cơn mưa hoa sắc hồng tràn ngập hương thơm ngào ngạt, trong màn hoa rụng sắc sỡ, ôm hôn thâm tình, khó bỏ, khó chia.

Lòng của hai người, hiểu nhau, thương tiếc, không rời, không quên.

HẾT TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.